

Микола СЕНЧЕНКО

КОНТРОЛЬ І ФАЛЬСИФІКАЦІЯ НАУКИ. ІНКВІЗИЦІЯ ВЧЕНИХ

Київ
Видавництво Ліра-К
2024

УДК 328 (477)
С 31

Сенченко М.І.

С 31 Контроль і фальсифікація науки. Інквізиція вчених.
Київ : Видавництво Ліра-К, 2024. 226 с.

ISBN 978-617-520-898-4

Прочитавши цю книгу, Ви дізнаєтеся, як відбувався і відбувається контроль і фальсифікація науки; інквізиція науки і вчених; знищення української науки. Організаційна війна МОН України з наукою призвела до ситуації, коли вчені змагаються між собою не в генеруванні і реалізації нових ідей, створенні нових технологій і у вирішенні інших проблем науки, а у кількості написаних і зарестрованих статей в наукометричних базах Scopus і Web of Science, експерти яких здійснюють контроль наукових досліджень.

Аналіз публікацій відображених у Літописах журнальних статей Книжкової палати України свідчить про настання ери «смітєвої науки».

Книга адресована вченим, викладачам і студентам України.

УДК 328 (477)

ISBN 978-617-520-898-4

© Сенченко М.І., 2024
© Видавництво Ліра-К, 2024

ВСТУП

*«Кожен має достатньо сил, щоб гідно прожити життя.
А всі ці розмови про те, який зараз важкий час, це хитромудрий
спосіб виправдати свою бездіяльність, лень і різні смутності.
Працювати треба, а там, дивись, і часи зміняться»*

Лев Ландау

Пишу книгу з надією, що справжні вчені зрозуміють, що треба боротися за розвиток української науки, тому що без науки Україна не має майбутнього. Під справжніми вченими я розумію не чиновників від науки, які зубами тримаються за свої крісла і підлещуються перед владою. Вони задоволені своїм матеріальним станом, подачками влади і зміни їм не потрібні. Вони зрадили науку і прирекли науковців на вимирання. Під справжніми науковцями я розумію патріотів науки, які за мізерні гроші рухають українську науку вперед і не дають їй загинути. Інквізиція не спить...

Роздумуючи над назвою книги «Інквізиція вчених» автору довелося переглянути великий масив документів і все таки прийти до висновку можливості, а головне, вірності такої назви. Сучасні інквізитори діють більш витончено, здійснюючи контроль науки і переслідуючи інакомислення. Так теми наукових досліджень затверджуються чиновниками Міністерства освіти і науки України (МОН), які здійснюють контроль їх виконання. Але головна сутність інквізиції полягає у мізерному фінансуванні науки, постійним реформуванням, регламентуванням наукової діяльності. Чого варта тільки вимога оцінювати наукові дослідження по наявності закордонних публікацій і публікацій в журналах, які входять у наукометричні бази Scopus і Web of Science. Інквізиція у вигляді бюрократичного монстра Міністерства освіти і науки України реформами і регламентами знищує не тільки науку України, але й освіту. Але це тема окремої книги.

«1215 року папа Інокентій III запроваджує термін «інквізиція». В перекладі з латинської це означає «розслідувати, розшукувати». Розшукували ересь. Слово «ересь» із грецької перекладається як «вибір», що сильно відрізняється від загально-прий-

нятих або традиційних поглядів. Інквізиція часто ставала маріонеткою в руках політичних амбіцій правителів. Наприклад, знищення ордену тамплієрів – сценарій, повністю продиктований французьким королем. Інквізиція на території Франції слухалася його, а не папу. Жанну д'Арк спалила інквізиція. Але ця інквізиція повністю була підпорядкована окупаційній англійській владі»¹.

Інквізитори спалили Джордано Бруно. Науковий світогляд, що розвивався в Середні віки, суперечив догматам церкви про устрій світу. Інквізиція згубно впливала на інтелектуальний розвиток суспільства, переслідувала вчених. Від неї постраждали Джордано Бруно, Галілео Галілей і багато інших.

Що стверджував Джордано Бруно? Бруно був італійським священиком, ченцем-домініканцем, але прославився своїми філософськими поглядами. Він виступав проти панівної на той час птолемейської системи устрою світу, яка стверджувала, що всі планети обертаються навколо Землі. «Бруно пропагував вчення Миколи Коперника про геліоцентричний устрій світу, де центром обертання планет вважалося Сонце. Він також стверджував, що Всесвіт нескінченний і існує ще безліч світів.

Джордано Бруно був заарештований 1592 року, 7 років провів у в'язниці. За звинуваченням інквізиції був спалений як єретик на багатті 17 лютого 1600 року.

Іншою відомою жертвою інквізиторів став учений Галілео Галілей. Він теж був прихильником геліоцентричної системи світу. Процес над ним відбувся 1633 року, його визнали не єретиком, а «сильно запідозреним у ересі», що врятувало від багаття. Але вченого змусили публічно відректися від своїх поглядів, до кінця життя він залишався під наглядом інквізиторів»².

На початку минулого століття наука порушила питання енергії думок, можливостей свідомості, єдності живої і неживої матерії. Академік Володимир Михайлович Бехтерев висунув гіпотезу, що думка матеріальна. Думка, вважав Бехтерев, лише один з різновидів енергії, він називав її «світовою енергією». *«Необхідно визнати, що усі явища світу, включаючи і внутрішні процеси усіх живих істот і прояви «духу» можуть і мають розглядатися, як похідні однієї світової енергії»* – писав академік В. Бехтерев.

¹ Джерело : CREDO: <https://credo.pro/2023/07/351432>

² Джерело : CREDO: <https://credo.pro/2023/07/351432>

Але його вивід, що думка матеріальна, став лише побічним результатом іншої роботи, набагато масштабнішої, яка інтригує – *таємниця безсмертя, безсмертя людської особистості*. Ось що найбільше цікавило Володимира Бехтерева.

У лютому 1916 року в самий розпал першої світової війни, коли на фронтах гинули мільйони людей, саме в ці дні в Петербурзі, в Росії, прозвучали слова: *«Безсмертя людської особистості – це наукова проблема»*. І академік Бехтерев міркує строго логічно: *«духовне життя це енергія, значить, за законом збереження енергії вона не може зникнути. Так що ж з нею відбувається? Що відбувається з людською особистістю, з проявами нашого духу, коли тілесне життя закінчилося?»*

Академік Бехтерев заявив: *«Смерті немає, Панове. Це можна довести. І довести строго логічно. Людська особистість безсмертна»!*

Пройде 11 років і Академік Бехтерев помре. Помре в ніч на Різдво 24 грудня 1927 року. Що ж тоді мав на увазі Бехтерев, вимовляючи слова *«Смерті немає, панове»*? До речі, на рахунок його раптової кончини не існує однозначних думок. Багато хто схиляється до вбивства, другі твердять – отруїли. І на те є причини. Інквізиція діє!

З відкриття Луї де Бройля (1924 р.) корпускулярно-хвильового дуалізму розпочинається нова сторінка науки – квантова механіка. Науковцям відкрилося нове поле плідної роботи. Енергія людини стала не якимось абстрактним поняттям, а досить відчутним і значимим явищем.

У 1925-1927 роках у наукових журналах Німеччини не раз публікувалися витяги з робіт Альберта Ейнштейна, що займався у той час створенням Єдиної теорії поля. Проте нового відкриття громадськість не отримала, оскільки через пару років публікації повністю зникли у пресі. Що ж сталося?

Тільки у сорокових роках про Єдину теорію поля заговорили знову. Досліди Ейнштейна, що проводяться їм спільно з військово-морським флотом США, отримали очікуваний результат, але в той же час сталося щось непередбачене: за декілька місяців до смерті Ейнштейн спалив усі свої рукописи.

Кінець XX століття. У іншій країні, інший учений – Альберт Йосипович Вейник, член-кореспондент Білоруської академії наук, багато часу працював над теорією хронального поля. Автор

ряду наукових книг і унікальних дослідів, він, несподівано узявши собі нове ім'я, пішов у релігію і спалив усі свої роботи прямо у дворі академії.

Праці Альберта Вейника піддалися жорсткій критиці як з боку фізиків-теоретиків, так і з боку філософів і духовенства. Ще в 1970-х роках Міністр вищої і середньої спеціальної освіти СРСР підписав наказ про вилучення з бібліотек інститутів його підручника «Термодинаміка».

Священник Андрій Кураєв у виданні «Відповіді молодим» наполягав на тому, що книга Вейника «Чому я вірю в Бога», заснована на його теоріях, несерйозна з точки зору богослов'я і більше пов'язана з окультизмом, чим з православною вірою. Між тим, сам Вейник у 1992 році прийняв православ'я і заглибився у вивчення так званого «тонкого світу».

Дослідження Вейника були перервані його несподіваною загибеллю за дуже дивних обставин. 24 листопада 1996 року на одній з вулиць Мінська Вейника збила машина. Учений отримав травми, несумісні з життям. Альберта-Віктора Вейника відспівали в одному з мінських соборів і поховали на кладовищі за межами білоруської столиці. Примітно, академік стверджував, свідомість людини після смерті продовжує існувати у тому самому «тонкому світі». Знову сліди інквізиції!

Кінець ХХ ст. Україна стає самостійною державою. Формується нова законодавча база. Академія наук намагається утримати свою структуру і фінансування. Але грошей в державі мало. І тут з'являються закордонні емісари, різні фонди, зокрема фонд Сороса. Вони намагаються впровадити фінансування науки за допомогою грантів. Президента Академії наук України приймають до Римського клубу. Супер... дармові гроші, але вони виділяються тільки під певні проекти. З'ясовується, що більшість фінансуємих проектів повинні мати проривні ідеї, чи технологічну цінність. Бідність фінансування науки примушує вчених розробляти оригінальні проекти і передавати їх до експертів фондів, які відбирають кращі проекти, визначають умови розроблення тем і необхідне фінансування.

Ученим, які розробили цікаві наукові проекти, пропонують продовжувати дослідження за кордоном, де кращі умови і висока зарплата. Мова йде про відтік мізків і він набирає катастрофічних наслідків для української науки.

Так США та інші країни за допомогою грантів отримують про-
ривні технології, розроблені українськими дослідниками і здійс-
нюють контроль науки. Вкладаючи мізерні кошти зарубіжні емі-
сари отримують не тільки висококласних спеціалістів, а й нові
ідеї в сфері науки.

Через деякий час потік грантів зменшився майже до нуля.
В чому причина? Справа в тому, що для українських учених ви-
найшли «морковку» у вигляді нових вимог Міністерства освіти
і науки до публікації результатів наукової діяльності. Вимоги за-
кордонних публікацій і обов'язкових публікацій наукових статей
в журналах, які входять у наукометричні бази Scopus і Web of
Science, дають можливість ефективного контролю за результа-
тами наукових досліджень транснаціональними корпораціями.

Створені при них експертні структури і редакційні ради, ана-
лізуючи статті українських учених, поданих до друку в наукоме-
тричні бази Scopus і Web of Science та інші, мають просту мож-
ливість контролю розвитку напрямів наукових досліджень
і фальсифікації науки.

**Учені України змагаються між собою не в генеруванні
і реалізації нових ідей, створенні нових технологій і у вирі-
шенні інших проблем науки, а у кількості написаних і зареєст-
рованих статей в наукометричних базах Scopus і Web of
Science, витрачаючи на це свої мізерні кошти.**

Аналіз публікацій відображених у Літописах журнальних ста-
тей Книжкової палати України свідчить про настання ери «сміт-
тевої науки». Статті українських викладачів університетів, нау-
кових співробітників гуманітарних установ, вражають своєю
примітивністю і повторюваністю результатів «своїми словами»
для забезпечення оригінальності і неможливості звинувачення
в плагіаті.

Це не управління знаннями, не конкурентна розвідка чи про-
мисловий шпіонаж – це глобальний контроль української науки.

Останні дослідження квантової фізики ставлять під сумнів
ідеологію матеріалізму західної цивілізації і на перший план ви-
ходить духовність людей, визнання матеріальності думки і впли-
ву колективної свідомості на матеріальний світ. Зарубіжних екс-
пертів цікавлять досягнення українських вчених у галузі кванто-
вої фізики, ноосфери, наукових гіпотез у сфері енергоінфор-
маційних полів. Адже в США активно проводяться дослідже-

ння у сфері «зміну образу людини» і впливу людей на матеріальний світ.

Тривалий час дослідження у галузі матеріальності думки, безсмертя людини і її впливу на фізичний світ замовчувалися, а вчених які займалися такими дослідженнями тероризували, забороняли друкувати результати досліджень, вбивали, чи садили в тюрми.

Список учених, що несподівано кидали справу усього свого життя, можна продовжити. Але в кожному новому випадку ми помічатимемо, що в роботах багатьох дослідників присутня тривожна закономірність: на певному етапі їх діяльність раптом уривається, і, що найнесподіваніше, останнє завжди відбувається за задалегідь заданим сценарієм. І тут є сліди інквізиції!!!

Адже перевернути світогляд серйозного ученого не так просто! Не так просто змусити людину відректись від справи усього її життя! Проте це відбувалося раніше, відбувається і зараз. Таке враження, що рано чи пізно той або інший дослідник вторгається в щось незвідане. Чи щось невідоме вторгається в його життя? У будь-якому випадку це «щось» примушує людину замовкнути, в корені змінити свої наукові пристрасті і погляди на світ. Але чому виникає необхідність такої різкої переоцінки поглядів? Що може стати причиною душевного перелому? Без сумніву, відповідь на це питання може таїтися передусім в дослідженнях самих учених.

Невже, торкаючись таємниці, учені втрачають розум? А інші, уловивши істину, розчаровуються у своїх роботах? Божевілля і звернення до релігії, різке припинення досліджень і відхід з наукової сцени, публічне зречення від своїх ідей і спалювання найважливіших праць. А може, це єдина можливість зберегти собі життя? Життя без науки і пов'язаних з нею таємниць? Що ж у такому разі відбувається з тими, хто не погоджується платити за спокій справою усіх прожитих років? Інквізиція діє!

Не так давно мені на очі попалася замітка, де говорилося про те, що спецслужби декількох держав, вивчаючи обставини загибелі ряду учених, дійшли висновку, що деяка організація упродовж уже багатьох років усуває будь-яку інформацію про відкриття, пов'язані з феноменом квантового поля і матеріальності думки. Схоже, що хтось дуже хоче залишити явище нерозгаданим.

Що за сила втручається в наше життя? Невідомо. Проте, щоб розкинути свій вплив на багато країн, ця організація має бути глобальною. В той же час, щоб ця глобальна організація змогла

існувати упродовж довгих років, вона має бути утаємничена, як ніяка інша спецслужба у світі. Щоб вчасно «провести роботу» з тим або іншим ученим у потрібний час і в потрібній точці земної кулі, ця утаємничена служба повинна мати чудову і розгалужену агентурну мережу по всьому світу. А щоб без осічок усувати неугодних в тисячах кілометрах один від одного, «співробітники» таємної організації мають бути оснащені і навчені, подібно до агентів кращих спецпідрозділів.

Що ж це за організація і хто нею керує? Хто стоїть в тіні? І чи дійсно здійснюється контроль і фальсифікація науки і як давно? Відповіді на задані питання автор намагається знайти у цій книзі.

Бажаю приємного і уважного читання.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ОСОБЛИВОСТІ ПІЗНАННЯ ОТОЧУЮЧОГО СВІТУ

1.1. Загибель давніх знань

Для вирішення різних проблем людству необхідні знання про оточуючий світ. Але ці знання не просто містять різні точки зору на один і той же предмет, що є нормальним явищем, але вони й внутрішньо суперечливі.

Спочатку ці протиріччя були виявлені в такій абстрактній науці, як теорія множин, а потім і в інших науках, що становлять теоретичний кістяк сучасної математики. Безумовно, це був сигнал про неблагополуччя в самих основах природознавства. І тільки тоді, коли парадокси були виявлені у всіх областях знань, у тому числі й прикладних, ситуація стала сумною. І її почали замовчувати на всіх рівнях.

З людської точки зору, все це зрозуміло! Дійсно, у наукову інфраструктуру були вкладені настільки великі кошти, що заявити на весь світ про те, що її «самим важливим результатом» є скупчення парадоксів, потрібно мати мужність, і час на прийняття такого рішення.

Протиріччя виявилися тому, що філософія науки була матеріалістичною і еволюційною. З цих позицій відбувалося пояснення фізичних процесів, формувалася хибна картина Всесвіту, що й завело абстрактну науку в глухий кут.

Однак ситуація, не є безнадійною. В історії людства були часи, коли подібного глухого кута не існувало. Це було при пануванні в світі Давньої арійської філософії (ДАФ), що дає вірну й внутрішньо несуперечливу картину оточуючого нас світу. Проте в сиву давнину знання давньої арійської філософії виявилися утаємниченими.

Довгий час вони зберігалися в Єгипті, який сформував чудо – Олександрійський маяк, що став емблемою країни, її вічного устремління до нових наукових досягнень. Але прийшов час, накреслений долею, і настав кінець усьому.

Серед диких криків черні і несамовитих викриків фанатиків, які видавали себе за кращих служителів Бога-Світла, упав давній Серапіс, оплот єгипетської мудрості. Загинула Олександрійська бібліотека, яка частково була спалена Цезарем у 48 році до Р.Х.,

потім була майже знищена християнами в 390 р. по Р.Х. і остаточно знищена Омаром в 640 р. по Р.Х. Фанатичні орди Омара і єпископа Феофана майже півроку палили на майданах багаття і топили лазні сотнями тисяч папірусів, розповідаючих про минуле життя людей, їх устремліннях, знаннях і відкриттях. Світише тисячі років світло із давньої священної країни погасло. Єгипет, його всесвітня слава і безмірні знання опустилися в сферу забуття, пішли туди, звідки немає повернення.

Загинув Єгипет, загинули Храми, загинув оплот мудрих, які жили устремліннями до поза земного життя, але наука про Вічну істину загинути не могла, вона безсмертна і хвилі людського безумства не могли її похитнути.

Перші століття християнської ери – це суть з одного боку повстання рабів, а з іншого – поява на арені світу варварських напівдиких народів. Античний світ швидко схилився до занепаду, а з ним відходили і його боги, його наука і його таємниці. Зовні все загинуло, але в дійсності, ця катастрофа була оманливою.

Пройшло декілька десятків років і діти війська Омара створили розкішний Арабський Халіфат. Гарун-Аль-Рашид, Ібн-Юніс, Насреддін, Табіта-Бен-Кара і Сулейман стали направлять усі сили на відновлення величі Олександрійської науки. З перемогою Таріка, мусульманські володіння стали насуватися й на Європу. І не дивлячись на те, що Карл Мартелль при Пуатьє поклав кінець їхньому політичному розповсюдженню, все ж віяння арабського генія проникали далеко і мандруючі філософи, алхіміки, астрологи скрізь розповсюджували уривки знань. Результати Альбігойського хрестового походу і жорстоке знищення катарів, заставило шукачів Правди приховувати свої устремління густим покривом тайни.

Герольди й трубадури, мандруючі лицарі й монахи убогих орденів розносили відзвуки езотеричного містицизму скрізь, від турнірів гордих васалів до скромних хатин простого народу. Ієрусалимські війни ще більше укріпили зв'язок із сарацинами, і якщо на Заході Хрест узяв гору над Місяцем, то на Сході містичні пошуки знищили в порох полум'яний фанатизм хрестоносців. Рицарі Храму – тамплієри, протягом століть були шукачами в сфері Невідомого, і сама страта Великого магістра Жака де Молле біля Сент-Антуанських воріт Парижу на повільному багатті і його 130 товаришів, французьким королем

Філіпом Красивим призвела лише до створення товариства «Вільних мулярів». Із заснування цього інституту масонства пошуки наукової істини продовжувалися.

Так, на шляху віків, посеред хаосу племен і народів, культів і вірувань, зовнішніх форм і забарвлень, зберігся спадкоємний зв'язок, починаючи з давніх ієрофантів Єгипту, пройшовши послідовно через неоплатоніків, гностиків і філософію арабів, тамплієрів, розенкрейцерів.

Світова історія завжди поділялася, як буде поділятися і в подальшому, на періоди накопичення знань і на періоди їх узагальнення і синтезу. Наша ера – останні дві тисячі років, і є саме таким періодом накопичення знань і відсутністю ярих відзеркалень людського генія. Ми переживаємо сумну епоху, якій давні індузи дали ім'я «Калі-Юга», – «часи смерті», тому що ця епоха призиває до діяльності лише низькі сторони людської сутності. Все це ми і спостерігаємо сьогодні. Війни, сатанінськи культи, цунамі, пожежі, катастрофи...

Епоха розквіту Єгипту – це останній відзвук попередньої раси людства, яка відійшла у вічність. Часи Гермеса, Рами, Орфея і Кришни минули безповоротньо. Перед людством стоїть задача створити новий синтез знань, ще більш великий і грандіозний, ніж усі попередні. Виконання цього і є місією наступних тисячоліть.

Давній світ зробив свою справу, виконав покладену на нього місію повністю, а тому й повинен був відійти, щоб дати можливість нам його нащадкам, виконати нашу роботу, не обмежуючи нашу свободу і не створюючи опір нашим устремлінням. Усвідомивши це, замість горювання над минулим, ми будемо брати з нього лише велику силу, знаючи про те, що могли виконати одні зможуть зробити й інші. Зв'язок з давнім повинен бути значним у кожного хто шукає Істину, але він повинен витікати не з прив'язаності до відзеркалення її форми, а із справжньої її сутності.

Початок християнської ери і є великий момент поривання з минулим. З розповсюдженням християнства зв'язок з давнім світом з його культурою скрізь став занепадати, і чим більше окремі люди намагалися зупинити цей відрив, тим швидше він здійснювався. Задумавши відтворити велич давньої науки, царська династія Птолемеїв, що правила елліністичним Єгиптом

у IV–I століттях до Р.Х. зібрала в єдине сховище все, що залишилося розкиданим по світу. І все це одним ударом долі було знищено. Не будь цих людей можливо більшість манускриптів збереглася б і до наших днів, тепер усе загинуло безповоротно. Всі подальші спроби в цьому напрямі завжди призводили до зворотнього результату. Марк Аврелій і Юліан лише прискорили загибель давніх знань: загинули всі містичні школи, які намагалися на християнському ґрунті зберегти залишки знань давніх святилищ.

Проте не дивлячись на зовнішній розрив з давнім світом, дух його невіданими шляхами керує весь час життям європейських народів. Таємні ієрофанти³ і вчителі казкової Індії своїм генієм продовжують світити людям. Через віки, як у давній країні Кемі і долині Пенджаба, світить нам пам'ятник давно минулого. Збережені людьми, що пережили Всесвітній Потоп, ці знання були введені в усі релігійні концепції, відомі нам по письмовій історії сучасного людства. Однак уведений вони були в трохи перекрученому виді, що не дозволяє самостійно використовувати ці знання «непосвяченим». Приблизно в такому ж стані перебуває виклад цих же знань і в езотеричній літературі.

Як стверджує Еліфас Леві: «Всі релігії зберегли пам'ять про одну первісну книгу, написану ієрогліфами мудрецами перших віків світу, символи якої, будучи в подальшому спрощені й вульгаризовані, послужили Писанню буквами, Слову – категоріями, а окультній філософії – її таємничими знаками»⁴.

³ «В усіх стародавніх містеріях, як і в церемоніях ініціації, суттю їх є еволюція небесних тіл та їх запліднююча дія на Землі. Церемоніал також має на увазі різноманітні очищення душі під час її проходження крізь планетарні сфери, де вона отримує більш чисті тіла, наближуючись до джерела світла.

Ієрофанти, що проводять посвячення, допомагають душі адепта отримати якості, що відповідають кожній планеті, шляхом проходження крізь планетарні сфери; поступово душа, після смерті адепта, переходить у категорію божественного світла»

⁴ *Eliphas Levi. «Dogme et Rituel de la Haute Magie». Paris. Germer Bailliere, libraire – editeur. 1861. – «Dogme». – P. 221.*

1.2. Чому й кому потрібно утаємничувати знання?

Відповідь на запитання, поставлене в заголовку розділу, одне: для встановлення таємної й невидимої влади над світом. Не можна сказати, що для подібних думок і дій немає ніяких фундаментальних підстав. Адже особливість людського інтелекту полягає в тому, що він генерує два протилежних погляди на оточуючий нас світ, які знаходять свою опору в подіях, що відбуваються в ньому. Саме це і є дороговказом для вивчення всього того, із чим нам доводиться зіштовхуватися.

Однак тоді, коли істинні знання про оточуючий нас світ виявляються утаємниченими, а людський інтелект, замість вирішення проблем, що постають перед людством, використовується для розпалення конфліктів на рівному місці, це створює всі передумови для поширення на людство або на його частину невидимої, але дуже відчутної влади «посвячених». І якщо більш уважно подивитися навколо себе, то підтвердження цьому можна знайти в самих несподіваних місцях.

Наприклад, здавна існує два діаметрально протилежних підходи, до опису Всесвіту. Один з них ґрунтується на припущенні створення світу Богом і лежить в основі всіх без винятку релігій, з відповідними для кожної з них модифікаціями. Причому більшість релігій стверджує, що оточуючий нас світ ніхто не створював, і що він давно існує і буде існувати вічно.

Іншим є підхід класичної науки. У його рамках стверджується, що Всесвіт не існує вічно. А в одній з найпоширеніших версій погляду на світ говориться, що він був створений у результаті, так званого, великого вибуху.

І вже сотні років існують ці два, здавалося б, взаємовиключаючих один одного підходи, стільки ж років і триває між ними протистояння. Докладне вивчення хронології цього протиборства говорить нам про те, що, незважаючи на тимчасові успіхи, протягом відомої нам історії людства, жодна точка зору на виникнення Всесвіту в людських розумах переваги не одержала.

Більше того, часто люди переходили з табору прихильників однієї теорії в протилежний табір і назад. Причому робилося це неодноразово протягом життя. Крім того, як з'ясувалося останнім часом, багато великих філософів і учених-фізиків були послідовно віруючими людьми.

Не кожен з них міг би відповісти на запитання, чому вони поступають саме так, а не інакше. І навряд чи вони можуть відповісти на запитання, чому вони це роблять? Тому, що вони цього повністю не усвідомлюють.

Сьогодні тут нічого не змінилося, і духовний світ віруючих учених характеризується все тією ж подвійністю. Зрозуміло, така їхня позиція не може ніяким способом сприяти зм'якшенню протистояння науки й релігії.

Але наявність і поширеність такої позиції є доказом того, що відзначені два підходи до опису оточуючого нас світу є двома сторонами того самого приховуваного цілого й служать інструментом установаження невидимої, але дуже відчутної в наш час влади, тепер уже над усім людством з боку «присвячених».

Адже зрозуміло – ті, що володіють цілісною картиною оточуючого нас світу, мають можливість штучно розпалювати протистояння між прихильниками різних методів пізнання й опису Всесвіту. Це відкриває їм шлях до вирішення своїх особистих задач, користуючись загальною плутаниною. Володіючи цілим і розуміючи шляхи його розвитку, можна постійно підтримувати конфлікт між супротивниками різних точок зору, заохочуючи спочатку одну сторону, а потім іншу, тримаючи весь час суспільну систему в критичній ситуації. І так можна, приховуючи таємні знання про Всесвіт, поступати нескінченно довго.

1.3. Звідки «жерці» отримали езотеричні знання?

Важко сказати коли з'явився клан таємницезнавців, що встановив монопольне володіння всім комплексом реальних законів світобудови. Узурпація споконвічних езотеричних⁵ знань дала касті новоявлених жерців абсолютну владу над людськими співтовариствами, розвиток яких з тих пір став вибудовуватися на базі помилкових світоглядних постулатів.

Для зміцнення своєї абсолютної влади таємним правителям планети необхідно було перетворити всіх інших землян у тупу

⁵ *Езотеричний* (від грец. *ἐσωτερικός* – внутрішній) – такий, що містить внутрішній, глибинний або таємний прихований зміст; таємне вчення, відоме лише вузькому колу обраних осіб.

юрбу ненаситних споживачів матеріальних благ і цінностей. Заволодівши знаннями наших божественних предків, ці нові жерці стали вершителями долі людських на території всієї планети. Вони відчували себе земними богами, ставлячись до простих людей як до тварин примітивного розуму.

Уявивши себе владиками всього існуючого на Землі, вони стали активно розробляти систему консервації виключного права строго певних осіб, на володіння древніми знаннями про світобудову з метою приховання цих знань від простолюдинів. Природно, ними робилося усе можливе, щоб не допустити вторгнення у своє «коло вибраних» жодного, нехай навіть і наділеного геніальними здібностями, представника нижчих кіл людства, доведеного їхніми зусиллями практично до рівня тваринного існування.

Вперше реалізувати втаємничення знань спробували давньоєгипетські жерці. Передаючи з покоління в покоління таємні знання управління людським суспільством, вони удосконалювали механізми їх застосування. Самі ж вони трансформувались у глобальне жрецтво і майже три тисячі років зберігають монополію на «культурне співробітництво».

Проте як могло статися, що знання управління соціальними системами були утаємничені і використовуються не на благо людей, а з іншою метою і зовсім не гуманною?

Вихід із зачарованого кола в одному – треба зрозуміти, як, коли і чому виникло саме втаємничення знань і чому відбулася втрата суспільних знань людством, а точніше широким загалом людства. Для цього слід повернутися до давньої історії розвитку науки коли знання матеріального світу і трансцендентний (духовний) досвід складали внутрішні основи єдиного процесу пізнання. Не було суперництва цих двох гілок пізнання дійсності.

Єдність обох гілок – незмінне правило побудови процесу пізнання в культурах Сходу, Центральної і Південної Америки. При цьому досягнення знання матеріального світу були виключно високі. В Єгипті, Месопотамії, Індії, Китаї, цивілізаціях Центральної і Південної Америки існували великі культури, що накопичили величезне багатство виробничих навиків і знань. І, можливо, найяскравіший приклад – Китай. Він дав світу порох, компас, механічний годинник, техніку лиття заліза, точну картографію, аронні мости і фарфор, папір і книгодрукування. У всіх

культурах Стародавнього світу були високорозвинені астрономія, математика, техніка обчислень, медицина. Але ніде наука не виділялася як особлива гілка пізнання.

Перший великий «розподіл праці» у сфері пізнання відбувся в античній Греції, коли філософія вийшла за стіни храмів. Цей незвичайний для тих часів поворот був зв'язаний з тим, що саме суспільне життя грецьких міст-держав формувалося не по моделі кастового ладу, а за моделями відкритих соціальних структур. У античному світі люди були розділені на соціальні страти (роботників, вільних, рабів) не на основі традицій і заповітів, що жорстко визначали нішу людини в суспільстві, а за волею долі – воїн-переможець ставав володарем рабів і багатства, підіймаючись на верхні ступені суспільного життя. Переможений втрачав свободу і ставав рабом. Цей рух вгору і вниз по соціальним сходам відбувався безперервно.

Відкритість соціальних структур зробила відкритим і сам процес пізнання. Цивілізації Стародавнього Сходу і Америки ділили знання на закриті – езотеричні і відкриті – екзотеричні. Всі фундаментальні знання трактувалися як езотеричні, священні, які можуть передаватися тільки жерцям, що одержали посвячення. Вони записувалися в зашифрованій формі іноказаннями, доступними для істинного розуміння лише тим, кому було передано ключ для читання текстів. І лише екзотеричні, прикладні знання виносилися за стіни храмів.

Єгипетські жерці, за словами грецьких авторів, володіли трьома способами пояснення своєї думки. **Перший спосіб був ясний і простий, другий – символічний і образний, третій – священний.** Ієрогліфічно одне і те ж слово приймало, за їхнім бажанням, або своє звичне значення, або образне, або трансцендентне (духовне). Геракліт чудово виразив ці відмінності, визначивши їх мову як розмовну, образну і утаємничуючу.

Античні греки трактували світ у більш широких категоріях, ніж їхні попередники. Сини Еллади, які вчилися в храмах Давнього Єгипту та Ірану, повертаючись додому, прагнули передати співвітчизникам ту частину одержаних знань, яку вони вже не вважали священною. До певної міри це було порушенням правила втаємничення знань від непосвячених. Воно відіграло значну роль у розвитку культури – наука вийшла за стіни храмів,

формуючись як самостійна гілка пізнання. Греція дала миру блискучу плеяду філософів і учених: Піфагора, Протагора, Сократа, Платона, Зенона, Аристотеля, Архімеда.

Розділення процесу пізнання на дві гілки в античному світі не носило межі антагонізму – філософи не заперечували істинність теологічних знань, а жерці – істинність філософського пізнання. Цю традицію успадкував і арабський світ.

А ось другий великий поділ процесу пізнання на дві гілки – дослідне матеріалістичне знання і духовні дослідження, що відбувся в кінці пізнього Середньовіччя, – вилилося в непримиренне протистояння. Головною причиною такої нехарактерної ситуації слід визнати розрив культурної традиції. З V століття, коли впала Велика Римська цивілізація, до XV віку, початку епохи Відродження, тобто впродовж тисячоліття, Європа була занурена в морок глухого лихоліття. Про великі культури минулого практично нічого не знали, а культура середньовічних міст росла дуже повільно.

Ці обставини і глибока криза католицької церкви епохи Середньовіччя пояснюють гостро хворобливу реакцію ієрархів церкви на інакомислення, що народжувалося. Не убачивши величезної ретроспективи духовних учень, які можуть сполучатися з самими різними переконаннями на природу і закони побудови фізичного світу, і будучи по суті малоосвіченими, ієрархи католицької церкви побачили в нових поглядах велику єресь і піддали науку анафемі.

Аналогічно складалася ситуація і на протилежній стороні. Мислителі, що проклали дорогу другому народженню науки, були не тільки щирими католиками, але і священнослужителями: Декарт, Коперник, Галілей, Ньютон, Берклій, Локк. Вони виступали не проти церкви і її вчення, а проти заборони на пізнання законів природи.

А ось дикий обскурантизм фанатиків католицького вчення, суди і багаття інквізиції як останній аргумент в світоглядній суперечці, не могли не породити у відповідь реакції – заперечення догматів церкви. Останнє, на жаль, переросло в заперечення самого трансцендентного світопізнання. **Все, що лежало за межами знання матеріального світу, було оголошено помилковим, примітивним, антинауковим знанням.**

Чималу роль зіграв факт розриву світової культурної традиції. Наука, що зароджувалася, не могла спертися на величезний історичний досвід. Арабський міст між культурою античного світу і європейською культурою епохи Відродження тільки почав

розбудовуватися. А про стародавні культури – Єгипту, Ірану, Індії, Китаю – європейцям тієї пори нічого не було відомо. Горизонт історичного мислення був украй звужений, і філософські опуси не виходили за межі тематики християнського вчення.

Розкол між релігією і наукою досяг свого апогею в кінці IX століття. Саме в цей час позитивізм і містицизм стали протилежними полюсами європейського мислення. Вони не тільки оголосили війну один одному, але й стали зовсім ігнорувати один одного, що свідчило про найвищий ступінь непримиренності.

Сьогодні усвідомлення відповідальності всіх інститутів формування суспільної свідомості за майбутнє людства народжує нові підходи. Настає час, коли наука і релігія (матеріальні і духовні знання) повинні бути тісно пов'язані між собою. На глибинному рівні. За своєю суттю релігія ставлячи вченим етичні межі, допоможе знайти духовний зір, щоб досягнути таємниці світу.

За оцінками французького вченого Жана Гіттона, є докази того, що одвічний конфлікт між віруючими і вченими відтепер подоланий. Настав час учених і богословів, знань і віри. Але далі закликів справа не рушила. Поки ніхто не запропонував формулу єднання. На початках якої віри церкви єднатимуть свої позиції? Як прокласти дорогу між церквою і наукою? Адже церкві треба визнати право науки на інше, ніж записане в Біблії, тлумачення походження світу, людини і розвитку суспільства, а науці – духовне світопізнання, значущість самого інституту церкви.

Не можна оголосити неспроможними ні ідеалістичне, ні матеріалістичне світорозуміння. І не можна механічно їх з'єднати. Є тільки один шлях – вихід на деякий вищий ступінь наднаукового і надконфесіонального світорозуміння. Але щоб загаснули національні і конфесійні традиції, відкривши дорогу єдиному, інтегральному світорозумінню, потрібно загальносвітовій цивілізації проіснувати не одне сторіччя. Мабуть, цей ступінь і було досягнуто в епоху легендарної Атлантиди, а може ще й раніше.

Інтегральна, космогонічна концепція спирається на три основоположних посилення:

– всесвіт (буття, матерія, дійсність) єдиний у двох своїх ликах. Його можна трактувати і як світ фізичної сутності, що є носієм духовних першооснов, і як світ духовних першооснов, матеріалізованих у фізичних сутностях;

– розум одиничного (особи, а тому – і людини) – частинка космічного розуму, що відокремилася. Немає розуму зовні космічного розуму, як немає фізичних сутностей, які не були б носіями духовних першооснов, а значить – елементів космічного розуму;

– розчленування свідомості на мислення (джерело експериментального знання) і підсвідомість (джерело духовного, трансцендентного досвіду) є видима сторона феномена розуму. Внутрішня сторона – обидва джерела суть невід’ємні іпостасі єдиного процесу пізнання.

Проте протистояння між наукою і релігією продовжується...

1.4. Звідки з’явилися знання управління суспільними системами в давнину?

Усі найглибші таємниці у світі ведуть у країну Шумер у Месопотамії, до першої вивченої великої цивілізації, що розташовувалася між ріками Тигр і Євфрат біля Перської затоки. У біблійні часи, вона називалася Халдея або Шинар. Сьогодні, вона відома як Ірак.

Шумерська культура, здавалося, з’явилася з нівідки більше шести тисяч років тому, і, перш ніж вона зникла, вона дуже вплинула на розвиток життя Сходу до долини ріки Інд, що тече з Гімалаїв через Пакистан до Аравійського моря і на Захід до ріки Ніл, на життя більш пізніх єгипетських царств.

Фактично нічого не було відомо про шумерів до того моменту, поки приблизно 180 років тому археологи, натхненні записами італійського мандрівника Пьетро делла Валле, зробленими на початку сімнадцятого століття, не почали розкопки дивних насипів, розкиданих у сільській місцевості на півдні Іраку. Починаючи з відкриття французом Полем Емілем Ботта в 1843 році палацу Саргона II біля сучасного Хорсабада, археологи знайшли поховані міста, зруйновані палаци, експонати й тисячі глиняних табличок, що описують у всіх деталях кожний аспект життя шумерів. До кінця дев’ятнадцятого століття шумерська мова одержала визнання, і її почали перекладати. Незважаючи на сьогоднішні знання, широким верствам населення ще дуже мало викладається про цю першу велику людську цивілізацію, що так раптово виникла в Месопотамії⁶.

⁶ *Eliphas Levi*. «Dogme et Rituel de la Haute Magie». Paris. Germer Bailliere, libraire – editeur. 1861. – «Dogme». – pp. 120, 121.

Викликає подив, виявляється можна знати більше про цивілізацію шести тисячолітньої давнини, чим про більш пізніх єгиптян, греків і римлян. Пояснення знаходиться в шумерських табличках, написаних клинописними знаками. У той час як папірус інших древніх імперій розклався з часом або був зруйнований вогнем війн, шумерський клинопис був вигравіруваний на вологих глиняних табличках гострим предметом, створюючи клинописний текст. Ці таблички висушувалися, обпалювалися і зберігалися у великих бібліотеках. Уже знайдено біля п'ятисот тисяч таких глиняних табличок, що надали сучасним дослідникам неоціненні шумерські знання.

Шумерські таблички залишалися здебільшого нерозшифрованими доти, поки німецький викладач середньої школи, по імені Георг Гротенфенд не почав систематичний переклад клинопису в 1802 році. Сьогодні багато табличок усе ще не переведені на англійську та інші мови, тому що загальна їхня кількість перевищила невелику кількість перекладачів в усьому світі. Варто зрозуміти, що шумерський алфавіт був по суті стенографією набагато більше ранньої первісної мови, що складалася з логограм (символів, що представляють поняття, а не слова), і смутно нагадувала стародавні китайські знаки. Тому що це не була детальна мова, така як українська, наприклад, тому й були великі розбіжності в її перекладі.

Археологічні дослідження показали, що незабаром після 4000 року до н.е. у долині Тигру і Євфрату були висушені болота, прориті канали, дамби й побудовані греблі, почато створення великомасштабної системи іригації й були побудовані великі й красиві міста.

Автор Томас описав погруддя шумерської цариці Шуб-Ад, виставленої у Британському музеї: «Прекрасна молода леді носить дивно сучасну перуку, великі серги й намисто. Відтворена дівчина, використовувала косметику, перуку й носила дорогі коштовності. Вона померла, зробивши ритуальне самогубство в 2900 році до Р.Х., за 2150 років до занепаду Рима й за 2000 років до того, як Мойсей написав свої рукописи»⁷.

Їхнє знання небес було й дивним і таким, що спантеличує. «Вся концепція сферичної астрономії, включаючи коло в 360 градусів, зеніт, обрій, астрономічну вісь, полюси й т. д., усе виникло в

⁷ *Jim Marrs Rule by Secrecy*. Harper Collins Publishers. – 2000. – P. 376.

шумерів»⁸, – відзначав Алфорд. Шумерські знання руху сонця й місяця призвели до створення першого у світі календаря, що використовувався протягом століть семітами, єгиптянами й греками.

Як відзначав Алфорд, мало хто розуміє, що ми зобов'язані не тільки нашою геометрією, але і сучасними системами виміру часу, математичній системі «шестидесяти», придуманою шумерами. «Походження 60 хвилин у годині й 60 секунд у хвилині не випадково, а розроблено на основі системи «числа шістьдесят / шістьдесятої частини», – повідомляє Алфорд, і додає, що сучасний Зодіак був шумерським винаходом, заснованим на їхніх дванадцятьох богах. Вони використали його, щоб зображувати великий прецесійний цикл, розділивши 360 градусів з виду, що відкривається з Північного Полюса Землі під час її дванадцяти місячного обертання навколо Сонця, на дванадцять рівних частин, по 30 градусів кожна. Беручи до уваги невелике коливання в орбіті Землі, рух через цей повний цикл займає 25920 років, явище, відоме як Рік Платона, названий по імені грецького вченого Платона.

«Учені завжди уникали давати відповідь на такі незручні питання: як взагалі могли шумери, чия цивілізація існувала тільки 2000 років, спостерігати й зробити записи про повний астрономічний цикл, що займає 25920 років? І чому їхня цивілізація почалася в середині періоду Зодіаку? Чи є це свідомством того, що їхня астрономія була успадкована від богів?»⁹, – запитує Алфорд.

Незважаючи на наші поверхневі знання про шумерів, ми можемо вже говорити, що в багатьох речах вони були першими. Професор Семюел Ній Крамер, автор книг «Історія почалася в Шумері» і «Шумери» відзначив, що ці люди розробили (або вже знали) першу писемність (клинопис). Вони винайшли або мали знання про колесо, школи, медичну науку, використовували перші записані прислів'я. Шумери писали свою історію, мали двопалатний конгрес, оподатковування, закони, соціальні реформи, першу космогонію й космологію, і перші гроші у вигляді монет (срібний шенкель).

Багато із записів, залишених нам, являють собою мирські повсякденні справи, такі як податкові звіти, судові слухання й

⁸ Alan F. Alford. Gods of the New Millennium: Scientific Proof of Flesh & Blood Gods. Walsall. England: Eridu Books. – 1996. – P. 124.

⁹ Alan F. Alford. Gods of the New Millennium: Scientific Proof of Flesh & Blood Gods. Walsall. England: Eridu Books. – 1996. – P. 124.

ринкові розцінки. Фактично, ці древні люди мало, чим відрізнялися від сьогоденного суспільства. Вони сміялися, любили й ненавиділи, сварилися й улаштовували змови, інтригували друг проти друга й, нарешті, билися один з одним.

Ми не випадково зупинилися тут на таємницях Шумеру. Слід було встановити, що декілька тисяч років тому існувала цивілізація в якій були люди, що знали закони управління суспільними системами і застосовували їх на практиці, управляючи натовпо-елітарним суспільством.

1.5. Таємниці війни в Іраку

Війна США в Іраку містить у собі багато таємниць, не пов'язаних ні з нафтою, а ні зі зброєю масового ураження. Одну із цих таємниць розкриває генерал В. Філатов. Він дає бездоганні факти того, що солдати США виконували плани Ізраїлю по знищенню пам'ятників цивілізації, що стверджують про непричетність євреїв до цивілізаційних процесів, на які вони мають претензії. Крім того, військові конфісковували клинописні таблички, що давали можливість вивчати таємниці управління соціальними системами у давнину.

Ось що пише В. Філатов: «Член-кореспондент Російської Академії наук, директор Інституту археології РАН, керівник Іракської археологічної експедиції Рауф Мунчаєв розповідає: «Дворіччя, або сучасний Ірак, – це колиска історії людської цивілізації. Там буквально кожен камінь, кожен квадратний метр землі відзначений історією... У Багдаді перебуває іракський Національний музей, де були зосереджені найбільші зразки культурної спадщини людства. Уже одне це повинно було змусити всіх дуже насторожитися й затурбуватися, як би чого не відбулося зі скарбницями...

У Національному музеї зберігалося все найкраще, що було розкопано на території Іраку. Там були й пізні пам'ятники ісламського періоду. Але головним чином пам'ятники IV-III тисячоліття до нашої ери. Пам'ятники перших цивілізацій в історії людства. Зокрема, пам'ятники шумерської цивілізації, пам'ятники аркадської цивілізації, не говорячи про численні, чудові, усьому світу відомі пам'ятники Ассирії й Вавилонії...

Археологічна експедиція Р. Мунчаєва протягом 15 років працювала в 100 кілометрах на захід від Мосула. Провела там

безпрецедентні за масштабами археологічні роботи на древніх пам'ятниках VIII-IV тисячоріччя до нашої ери. Отримані результати дали можливість вивчити всі основні етапи розвитку суспільства дописьмової Месопотамії... Якщо говорити про матеріали, добуті експедицією, то вони зберігалися у двох музеях – багдадському Національному музеї й в Мосульському музеї»¹⁰.

І було до керівника Археологічної експедиції Р. Мунчаєва вбивче питання з гігантським підтекстом: «чи є на іракській території пам'ятники єврейської культури?» І була вбивча відповідь ученого зі світовим ім'ям: «Дотепер не встановлена етнічна приналежність шумерів. Однак всі інші народи, що проживають на території Іраку, у тому числі іракці, араби, – це семітські народи, як, властиво, і самі євреї. У стародавності Ірак завойовували й народи, що належали до іншого етнічного середовища. Загальноновизнано, що культура Іраку, культура Месопотамії – це спадщина всього людства. Мова зараз повинна йти про те, що Ірак, Месопотамія – це колыска людської культури, країна, що до межі насичена пам'ятниками історії й культури. Бомбити її – це злочин. Кілька років назад я був в Іраку, відвідав місто Мосул, так Мосульський музей також був закритий...»¹¹.

Цілі поеми часом пишуться заради одного рядка. Такий рядок тут – про єврейську культуру: «Чи є на території пам'ятники єврейської культури?» Немає. Це шумери 5 тисяч років тому винайшли писемність. Але на сьогоднішній день ті «шумери-свідки» просто знищені «розумними бомбами». Знищено колекцію, що складалася з 80 тисяч глиняних табличок – шумерських, вавилонських, з написами, виконаними клинописом. Знищено музей у Мосулі, де зберігалася найбагатша ассірійська колекція із сусідніх Ніневії й Німруда, – тисячі ще не розшифрованих табличок. І не тільки музеї, у будинку Саддама Хусейна зберігалася 40 тисяч стародавніх манускриптів.

Що з ними? Перетворені в попіл і щебінь. 141-й артилерійський батальйон американської армії засів у древньому шумерському Урі, де відповідно до Біблії народився Авраам. Важка військова техніка прасує тендітні археологічні пам'ятники.

¹⁰ Филатов В.И. Война: сводки с фронтов иудейской войны. – М. : Алгоритм. – 2006. – С. 65, 67 – 69.

¹¹ Филатов В.И. Война: сводки с фронтов иудейской войны. – М.: Алгоритм. – 2006. – С. 65, 67 – 69.

Зруйновані шиїтські святині в містах Найаф і Хербала. Пустелею шастають танки, трейлери й бульдозери, перетворюючи все в пил. Окупанти-визволителі використовують для своїх укриттів останки древніх міст і пагорби, що таять скарби, ще не бачені світом, знищуючи їх як би без злого наміру. Але точний намір у цьому є в тих, хто пригнав цих солдатів у Ірак...

Отже, «колиска історії людської цивілізації» не підтверджує єврейської культури як такої. До зародження цивілізації людства євреї не мають ніякого відношення, але ж – доводять, претендують. От який свідок обвинувачення й викривач цей Ірак. Не захищали. Не вберегли... Заховані Хусейном в іракському Курдистані, у тому числі й експонати з Національного музею Іраку, «Моссад», наведений курдами, знайшов.

У Національному музеї Іраку були не світові цінності, а світові свідки. А сам Ірак, його земля, що зберігає таємниці й розгадки нашої цивілізації, звідки і як пішли люди, – Світовий Свідок. Слова «погарбування», «викрадення», «злочинство» тут ужиті для приховання дивовижного злочину перед людством, тому що люди на землі ще не усвідомили саму можливість навмисного знищення свідків зародження «світової цивілізації». Світ мислить категоріями єврейського Голівуда – з банку украли мільйон, але браві копії всіх піймали. Ізраїль їх просто знищив, як незаперечних свідків: культура й цивілізація починалася не з євреїв...

Євреї готуються до третього храму Соломона. Його вони, кров з носа, повинні побудувати для Мошіаха. У них є мета, вони малюють «чорний квадрат»: «Пам'ятаємо й помстимося». У датській газеті «Заклик півночі» сказано: «Ізраїль замовив у США 60 000 тонн найдорожчого каменю онікса, що був добутий у місті Бентфорді й відправлений в Ізраїль для відновлення храму Соломона». Двічі головний рабин Ізраїлю повідомляв, що «Мошіах» породжено. «Йому вдасться закінчити устрій єврейської держави й приступити до здійснення тисячолітньої мрії юдейської – відновлення храму Соломона» і управління світом¹².

Проте є й інші гіпотези. А якщо древні шумерські таблички зберігають таємниці управління соціальними системами і були знайдені чи навіть частково розшифровані вченими Саддама

¹² Филатов В.И. Война: сводки с фронтов иудейской войны. – М.: Алгоритм. – 2006. – С. 65, 67 – 69.

Хусейна? А чому б ні. Тоді всі таємниці новоявлених жерців з управління світом стали б відомими людству. Є над чим думати...

1.6. Хто утаємничує знання колишніх цивілізацій?

Світовий уряд! Інструментом поневолення людства з боку світового уряду є монополія на наукову спадщину колишніх цивілізацій. Ось що пише В.Шмаков: «Будучи кінцевим верховним синтезом, Великі Аркани Таро, можуть осягатися з самих різних сторін. Немає жодного великого представника містицизму, який би не розумів величі цього Вчення і його систематики, хоча б як ідеальної філософської машини».

Проте виникає запитання, а хто ж застосував це величне Вчення на практиці, чи включив його до якоїсь філософської системи?

«На першому місті стоїть Кабала євреїв, – пише Шмаков, – вчення про містичні значення букв єврейської азбуки є давньою Герметичною Наукою про Аркани в усій чистоті. Кожна буква відповідає Аркану, а тому вивчати по Кабалі таємниці символу №, значить вивчати Аркан І і т.д.»¹³.

Раббі бен Акіба зауважує: «Чому ми пишемо цю букву одним символом (№), але складаємо її з трьох знаків? – Тому що її ми розуміємо як одну, подібно до Бога. Хто є Один; хоча в той же час визнання Його Імені Троїсто і троїсто Його славлення».

«Вчення Священної Книги Тота, хоч і очевидно проступає через усі хитросплетіння юдейських письменників, але все ж окремі доктрини його доступні для осягання лише шляхом скуппульозних досліджень, – пише В. Шмаков. – З особливою яскравістю вчення Гермеса виступає у найбільш ранніх авторів. Серед них на першому місці стоїть раббі бен Акіба, який у своєму «Алфавіті» намагався виразити це вчення в усій його чистоті. Сімон бен Іохай, Ісаак Лоріа, Моше Маймонід, Ібн Езра, Мойсей Карлуеро та ін., майже з вичерпною повнотою виявили вчення... про космогонічне походження людини і її місце у всесвіті»¹⁴.

Сьогодні не завадить визнати, що свої завдання міжнародний уряд виконує досить успішно. Відбувається це тому, що їхні

¹³ Шмаков В. Священная книга Тота. Великие Арканы Таро. Киев. «София». – 1993. – С. 51.

¹⁴ Там само.

керівники вміло використовують відзначену вище особливість людського інтелекту виробляти два протилежних погляди на оточуючий нас світ, при його вивченні.

Технічно це здійснюється за допомогою впровадження в суспільну свідомість фрагментарних, уривчастих знань про Всесвіт. Це дозволяє, спираючись на зазначену вище особливість пізнання всього того, що нас оточує, відносно легко маніпулювати й окремими людьми, і їхніми об'єднаннями, а також цілими народами й усім людством.

Для того щоб надалі нам не плутатися у визначеннях, істинні знання будемо називати «давньоарійською філософією». А знання, введені офіційною наукою з метою утаємничення істинних знань і викривленого вирішення проблем, знання, що зараз викладаються в усій офіційній системі освіти, будемо називати «ортодоксальною наукою» або «офіційною наукою».

Саме внесення в суспільство псевдонаукових знань ортодоксальної науки і створює прецедент зовсім невидимої влади. Адже одержання порції нових знань, нехай навіть не повністю помилкових, а частково істинних, здатних локально й на певний час вирішити створені «офіційною наукою» проблеми, відбувається винятково на добровільній основі й з вищою вдячністю за «порятунок».

Звичайно ж, однією дезінформацією підступи міжнародної змови не обмежуються. Справа в тому, що отримані істинні наукові результати могли б з'явитися на світ набагато раніше. Вже початок ХХ ст. міг би ознаменувати нові наукові відкриття.

Однак злочин, зроблений учасниками змови проти людства, не дозволило в той час обрати правильний шлях розвитку науки. Але в нас немає ніяких сумнівів у тому, що якби це відбулося, то були б значно скорочені витрати людства на науку, а також давно вже був би отриманий інструмент вирішення всіх проблем, що стоять перед людством.

Останнім часом теорія змови, яка покрила світ невидимою, містичною, але дуже відчутною всім людством владою, знаходить усе більше й більше реальних підтверджень. Спроби вивчення цього феномена привели до правильного висновку про те, що основним інструментом поневолення людства з боку світового уряду є монополія на наукову спадщину колишніх цивілізацій, дозований доступ до накопичених знань тих, кого світова змова вважає гідним для цього з погляду своїх планів установа світового панування.

1.7. Контроль над розвитком людства

Світогляд є основою, фундаментом, на якому будується життя кожної людини і суспільства в цілому. На світогляді, як на добре підготовленому ґрунті, народжуються і виростають ідеї, які є дороговказом до того образу світу до якого ми прямуємо, використовуючи гармонійну цілісність ідеї.

Невидима містична влада спотворюючи світоглядну доктрину встановлює свою світоглядну і ідеологічну владу використовуючи її як **концептуальну – методологічну зброю поневолення світу.**

Як діє ця зброя? За часів Радянського союзу марксистсько-ленінська філософія розглядала всесвіт поділений на матерію і свідомість. У подальшому все зводилося до розгляду того, що є первинним, а що – вторинним. Далі з цих позицій критикувалися інші філософські концепції і школи, що в кінці кінців дало можливість світовій закулісі заволодіти життям цілих цивілізацій. На базі цих загально філософських знань формувалися методологічні стереотипи, які забезпечували ефективність концептуальної зброї.

Так стереотипи поведінки живої природи, на базі знань методології, успішно переносилися в соціологію (закон виживання видів, закон зміни видів в процесі виживання, закон автосинхронізації тощо) і використовувалися для управління в Глобальному історичному процесі. Саме стереотипи живої природи використовуються соціологією для створення біологічного середовища провідника – біороботів.

З точки зору Закону часу концептуальна зброя формує глобальну політичну направленість розвитку народів світу на століття. Саме на цьому рівні відбувається створення різноманітних концепцій розвитку суспільств. На базі методологічних стереотипів створюються різноманітні теорії (комунізм, соціалізм, синдикалізм, анархізм, лібералізм) і релігійні течії. Вони прямо впливають на економіку через біороботів і на людину, виховану з дитинства на певних теоріях¹⁵.

Проте в культурній спадщині людства існують філософські системи, що формують об'єднуючу оточуючий нас світ ідею.

¹⁵ Сенченко М. Четверта світова «інформаційно-психологічна» війна. Київ : Вид. МАУП, 2006. – 64 с.

Нашу уяву вражає той факт, що ці філософські системи зводять основу вього існуючого до тези про Бога. В наш атеїстичний час багато людей з посмішкою віднесуться до такої заяви, тому що вважають релігії забобонами. Але часи міняються, і недавніх атеїстів можна зустріти серед представників різних релігійних конфесій. Крім того, не гріх було б згадати і Ватикан, що протягом багатьох років намагається знищити Православну віру на території нашої держави.

Безпристрастний аналіз внутрішнього змісту логічних структур більшості існуючих релігій, що мають претензії на звання «світових релігій», приводить до досить серйозного й нестандартного висновку: всі релігії при своєму поверхневому розходженні виявляються в цілому не тільки не допускаючими протиріччя, а зводяться до однієї єдиної схеми. І, як не дивно на перший погляд, момент виникнення цієї схеми загубився в такій глибокій і сивій давнині, про яку людська пам'ять не змогла залишити навіть туманних споминів.

Цією схемою є давньоарійська філософія, якій сьогодні присвячено силу силенну книг¹⁶. Побічно істинність фактів викладених авторами давньоарійської філософії підтверджує й те цюкування з боку змови, якому піддається альтернативна наука, що ґрунтується на основі давньоарійської філософії.

Найважливішим, з погляду практичного застосування до встановлення принципів давньоарійської філософії є, звичайно ж, алгебра тензооктаніонів¹⁷. Вона важлива тому, що являє собою ключ до Кабали й дає можливість без протиріччя описати оточуючий нас світ. До базових положень давньоарійської філософії відноситься й аксіома вибору¹⁸.

Проте вона не так небезпечна для центра невидимої містичної влади над світом, як алгебра тензооктаніонів. Справа в тому, що аксіома вибору є неймовірним постачальником дивних висновків. І тому, із чисто практичної точки зору, відбити її вивчення для таємного світового уряду досить легко. В той час як алгебра

¹⁶ Найбільш доступними з них є книга: *Данилова В.В.* «Арийская Империя. Гибель и возрождение. В 2-х тт. – М.: «Воля России». – 2000 г. Т.1 – 556 с. Т.2 – 448 с.; книга: *Беляева И.Н.* Древнеарийская философия. Том 1. – М.: Фонд развития и поддержки следственных органов. 2004. – 672 с.

¹⁷ *Беляев И.Н.* Древнеарийская философия. Том 1. – М.: Фонд развития и поддержки следственных органов. 2004. – С. 45, 517 – 541.

¹⁸ *Клайн М.* Математика. Утрата определенности. М.: «Мир». – 1982. – С. 243, 235.

тензооктаніонів дає можливість побудувати модель Світобудови, що знівелює усі намагання світового уряду поневолювати світ.

Звичайно ж, базові принципи давньоарійської філософії не звалилися на нас з неба, а були створені однієї з попередніх нам цивілізацій на основі вивчення оточуючого нас світу. У цьому зв'язку центр таємної світової влади або таємний світовий уряд повинен розуміти, що може наступити такий момент, коли настільки ретельно приховувані ними базові принципи давньоарійської філософії знову можуть стати надбанням усього людства, як це було в ті далекі часи, про які наша колективна пам'ять зберегла неймовірно неясні спогади.

Тому перед тими, кому ці знання, нехай навіть і часткові, дісталися тим або іншим шляхом і які їх використають у своїх вузьких корисливих інтересах, стоїть подвійне завдання.

По-перше, їм необхідно знищувати або блокувати конкурентів, які намагаються оволодіти чи вже оволоділи цією найдавнішою науковою спадщиною й концентрувати її в себе.

По-друге, ті частини давньоарійської філософії, які не збереглися ніде, необхідно, звичайно ж, відновлювати.

Яким чином варто вирішувати ці завдання, що сприяють поширенню й закріпленню таємної влади над світом? Якщо встати на місце таємного світового уряду з його психологією, то вибір виходить не такий вже й великий. Перше завдання усунення конкурентів і концентрації збереженого вирішується, зрозуміло, методами бандитизму й шпигунства, а друге – зрозуміло, науковою працею.

Але сам таємний світовий уряд науковою працею не займається. Він віддає цю важку працю непосвяченим чи не до кінця присвяченим у свої плани людям. І він це робить неспроста. Він заздалегідь розробляє такі нові знання, вироблені спеціально найчастіше не тільки для того, щоб перебороти чергову кризу, що виникла внаслідок реалізації його амбіцій з поневолення всього людства, а для того, щоб підсилити свої позиції, що склалися на той момент. Потім, дотримуючись дистанції до тієї частини людства, на якій він паразитує, світовий уряд вкидає ці нові знання в людські маси практично завжди через своїх ставлеників.

Саме для цього й потрібен **КОНТРОЛЬ НАУКИ!!!**

Безумовно, це призводить до дієвого, але невидимого для більшості контролю з боку таємного світового уряду над роз-

витком експлуатованого їм людства. Необхідно відзначити, що раніше цей контроль здійснювався за допомогою релігій, а в сучасних умовах він здійснюється шляхом створення політичних партій і організаційної зброї. Вона включає:

1. Ідеологічну зброю: формування негативного інформаційного поля людства; контроль науки для глобалізації матеріалістичного світогляду; заборона досліджень впливу колективної свідомості на матеріальний світ.

2. Фінансову зброю (доларове поневолення країн світу).

3. Медійну зброю (інтернет, телебачення, книги, газети тощо).

4. Мережу американських військових баз і організацію «кольорових революцій».

Справа в тому, що володіння цими знаннями дозволяє встановлювати технологічний і споживчий диктат над світом, що є, без усяких сумнівів, особливо в сучасних умовах, ефективніше будь-якої військової сили. А знання наукової спадщини зниклих цивілізацій тільки додає вагомість і невидимість цієї влади.

1.8. Контроль розвитку науки в минулому

Зрозуміло, що всі найбільш важливі посади контролю над розвитком науки з боку таємного світового уряду – сильно втаємничені. Причому настільки втаємничені, що дослідникам вдалося знайти, тільки декілька високопоставлених агентів контролю.

Труднощі їхнього визначення полягають в тому, що їм не обов'язково займати видні посади й бути видатними вченими. Цілком достатньо виконувати непомітну, але дуже важливу роботу по організації обміну науковими ідеями, на виконання якої в дійсних учених, що піддаються експлуатації, не вистачає часу.

На всі такі більш-менш важливі пости в науковому співтоваристві таємний світовий уряд, з метою збереження для себе балансу конспірації й ефективності здійснення свого контролю, ставить своїх ставлеників, не обов'язково євреїв, але, в основному, звичайно їх. Ці «весільні генерали», що постійно перебувають на очах, з метою конспірації, не дуже глибоко посвячуються в плани світового уряду по встановленню таємної влади над світом. Зрозуміло, що проводячи такий аспект кадрової політики, світовий уряд грає на людському марнославстві й висуває псевдовчених, які люблять бути об'єктами суспільної уваги і медіа.

Здійснюючи збір потрібної інформації, таємний світовий уряд ні на секунду не забуває про те, що йому необхідно в корені припиняти будь-які наукові напрямки для відродження давньо-арійської філософії, що дає розуміння **впливу думки на матеріальний світ**. І найбільшу небезпеку в цьому зв'язку, зрозуміло, представляють відкриття квантової фізики.

Зрозуміло, сказане означає, що про наявність невидимої руки світового уряду в науковій сфері можна довідатися по слідах, які він залишить, здійснюючи перераховані дії. Необхідно відзначити, що подібні сліди, причому в достатній кількості, існують. Їх таке число, що говорити про якусь випадковість цього явища, абсурдно. Це, безумовно, дозволяє стверджувати, що теорія міжнародної змови є цілком вірною й перейти до констатації фактів.

1. Будь-яка цивілізація займається пошуком істинного знання. Думаючи люди не могли не намагатися зрозуміти різноманіття явищ природи, розгадати таємницю появи на Землі людини, осягти сенс життя й з'ясувати призначення людини. У всіх давніх цивілізаціях, крім однієї, відповіді на ці питання давалися релігійними лідерами й приймалися всіма. Єдиним виключенням була цивілізація, створена стародавніми греками. Греки зробили відкриття, найбільше з коли-небудь, зроблених людиною: вони **відкрили могутність розуму...**

Нелегко відповісти на запитання про те, що привело греків до їхнього відкриття. Перші спроби осмислити оточуючий людину світ були зроблені в Іонії, грецьких поселеннях у Малій Азії, і багато істориків намагалися пояснити це сформованою в Іонії суспільно-політичною обстановкою. Так, в Іонії була більше вільна, ніж у європейській Греції, політична структура, що спричинило певну зневагу до традиційних релігійних вірувань... Греки насмілилися глянути природі в обличчя. Давньо-грецькі мислителі відкинули традиційні доктрини, віру в надприродні сили, догму, скинули пута, що стримують думку. Греки першими почали вивчати різноманітні загадкові й складні явища природи й зробили спробу зрозуміти їх. Свій розум вони протиставили хаосу на перший погляд випадкових явищ і намірилися пролити на них світло... Греки виробили концепцію Всесвіту, що стала основою на всіх наступних етапах розвитку європейської думки...

Їхнє відношення було раціональним, критичним і нерелігійним. Греки відмовилися від міфів, так само як і від віри в богів, які правлять людиною й усім світом. Поступово грецькі мислителі створили вчення про впорядковану природу, що безперерійно функціонує за єдиним планом... Виявили, що природа влаштована раціонально, і єдиний план, що лежить у її основі, цілком збагнений... Вирішальним кроком, що дозволив розсіяти ореол таємничості й містицизму, що оточував явища природи, і «навести порядок» у їхньому хаосі, стало застосування математики. Цей крок зажадав від греків не меншої прозорливості, інтуїції й глибини, ніж віра в силу людського розуму. План, за яким побудований Всесвіт, має математичний характер – і тільки математика дозволяє людині відкрити цей план»¹⁹.

Іншими словами, стародавні греки в VI ст. до. н. е. зробили світоглядну революцію. Якщо бути об'єктивним, то греки у своєму прагненні покладатися на свої сили були не самотні. Щось аналогічне із самих пізніх проявів подібного підходу зустрічається в монголів аж до періоду формування й розквіту імперії Чингісхана, оскільки Бог монголів «вимагає не тільки молитви, але й активності»²⁰.

Середньовічні монголи, хоча й не були такими матеріалістами, як стародавні греки, і вірили в існування богів, проте, вважали, що боги не допоможуть людині в її діяльності, якщо вона сама в ній не розбереться й не прикладе відповідних зусиль до досягнення цілей, поставлених перед нею. А все тому, що пануючою релігією в монголів, яка дає право на зайняття вищих державних посад, була релігія Бонпо, що представляє собою одну з найбільш старих і точних варіантів давньоарійської філософії²¹.

Залишається тільки відповістити на запитання, чи самі стародавні греки «насмілилися глянути природі в обличчя» чи їх хтось підштовхнув до цього. Інакше кажучи, чи була зроблена

¹⁹ Клайн М. Математика. Утрата определенности. М.: «Мир». – 1982. – С. 20, 21.

²⁰ Беляев И.Н. Древнеарийская философия. Том 1. – М.: Фонд развития и поддержки следственных органов. 2004. – С. 289.

²¹ Гумилев Л.В. поисках вымышленного царства. Санкт-Петербург. «Абрис». – 1994.

ними революція в погляді на світ стихійною або, як показує історія всіх революцій, про які до нас дійшли задокументовані свідчення, готувалася вона під самим пильним оком таємного світового уряду?

Багато дослідників вважають, що наукова революція Давньої Греції відбулася не сама по собі, а з подачі світових правителів, які намагаються усе звалити на подорожі й торгівлю жителів Мілеєти²².

«У VI ст. до н.е. у Мілеєти склалася сприятлива ситуація, що дозволила людському розуму розкріпатися й вступити на шлях осмислення навколишнього світу – шлях, що обіцяє чимало радості, але й нерідко таїть у собі небезпеку. Ремесла й торгівля принесли місту квітнення. Добробут забезпечив громадянам Мілеєту комфорт і дозволяв, дав можливість робити далекі подорожі. Буваючи в Єгипті, Вавилоні й інших країнах давнього світу жителі Мілеєти увібрали багатство й досягнення східної думки. У своєму матеріальному благополуччі мілеєтці бачили свідчення того, що вони здатні багато чого здійснити, не покладаючись на допомогу богів, і поступово найбільш сміливі розуми прийшли до зухвалої думки про те, що весь Всесвіт у цілому пізнаваний, доступний людському розуму»²³.

Бачите, як усе просто! Торгівля, подорожі, ріст добробуту, дозволяв й культурний обмін, а потім відразу ж і наукова діяльність. Однак не одні тільки мілеєтці в ті часи торгували, подорожували, збільшували свій добробут, завдяки чому в них був час, який вони намагалися зайняти, займаючись культурним обміном. Але наукова праця, незважаючи на все це, чомусь уперше закипіла саме в Мілеєті, завдяки чому «Фалес Мілеєтський і його іонійські колеги пішли далеко вперед від мислення попередніх цивілізацій»²⁴. І причини такого інтелектуального відриву пояснити однією торгівлею й ремеслами, нехай навіть і дуже вдалимими й прибутковими – неможливо. І пояснення всьому цьому полягає в тому, що інтерес до наукового пізнання

²² *Беляев И.Н.* Древнеарийская философия. Том 1. – М.: Фонд развития и поддержки следственных органов. 2004. – С. 289.

²³ *Клайн М.* Математика. Поиск истины. М.: «Мир». – 1988. – С. 61, 62.

²⁴ *Клайн М.* Математика. Поиск истины. М.: «Мир». – 1988. – С. 63.

природи стимулювався світовим урядом. Як відзначалося вище, сам він науковою працею займатися особливо не любить.

Але використати й навіть привласнити вже готові результати, отримані іншими, до цього світовий уряд дуже схильний. Звичайно ж, відбувалися всі ці операції по зняттю вершків наукової діяльності у строгій таємниці за посередництвом особливо довірених контролерів, також досить сильно законспірованих. І тому знайти цих контролерів дуже важко.

Однак, у деяких випадках можливо. Так, на думку І. Беляєва, одним з таких контролерів був Сократ, який користувався знаннями про голографічність оточуючого нас світу, які є складовою частиною давньоарійської філософії. І при цьому він не афішував цього з тієї причини, що, відповідно до установки світового уряду, цим знанням повинні були володіти ті, кому була на те дана відповідна санкція і порушення цього неписаного правила доступу до наукової спадщини колишніх цивілізацій каралося строго.

Правда, авторові можуть заперечити, що Сократ жив небагато. Це вірно, але справа в тому, що розкіш його цікавила набагато менше, ніж розтління суспільства. І тому його відносна бідність не заважала йому, морально спираючись на свій зв'язок із світовою закулісою, знущатися над усіма законами етики Давньої Греції й загальноприйнятими тоді моральними стандартами й імперативами, розтліваючи їх. І він займався цим так успішно, що був за це страчений²⁵.

Необхідно відзначити, що розвиток Древньої Греції під невидимою владою або патронажем таємного світового уряду мав, звичайно ж, і негативні риси. У цьому змісті доля Древньої Греції не стала виключенням і увесь давньогрецький світ, як відомо з історії, виявився під владою Древнього Риму. Звичайно ж, разом з давньогрецькою спадщиною древнім римлянам дісталася й та частина світового уряду, що виявилася під їхньою владою. І вони відразу ж почали намагатися підім'яти під себе переможців методами культурного співробітництва. В остаточному підсумку це привело до розвалу й Древнього Риму, у всякому разі, у західній частині римського світу.

²⁵ *Беляев И.Н.* Древнеарийская философия. Том 1. – М.: Фонд развития и поддержки следственных органов. 2004. – С. 291.

1.9. Сліди невидимої руки

Із загибеллю Західної Римської імперії були поховані й надії світового уряду на швидке здійснення своїх планів завоювання світу. Зрозуміло, таємний світовий уряд не бажав визнавати свою поразку й накопичував сили для реваншу. Але в той момент, коли, як здавалося світовому уряду, його сили досягли потрібного ступеня могутності, його щупальця були відсічені в результаті знищення в 1308 році папою Климентом V і королем Франції Філіппом Красивим Ордену тамплієрів. Адже саме Орден тамплієрів був організатором фінансового поневолення країн.

Народи середньовічної Європи, безумовно, краще за нас розуміли агресивну сутність світового уряду, оскільки катастрофа Древнього світу, була ще свіжою в їх пам'яті, і вони знали про ту негативну роль, яку зіграла в ній фінансова мафія. Вони відгородилися від неї святою інквізицією або судом церкви.

Зрозуміло, самоконсервація Європи мала й свої негативні риси, які згодом, у міру забуття всіх жахів, пов'язаних з діяльністю світового уряду через надійно працюючий контроль над ним у вигляді святої інквізиції, ставали усе помітнішими. Насамперед, це стосувалося занепаду науки, що спостерігався в Середньовіччя.

Суд церкви надійно відгородив народи середньовічної Європи від культурного впливу світового уряду протягом цілого тисячоріччя. Це привело до того, що таємний світовий уряд зміг активно виступити на арені політичного життя Європи тільки з початком епохи Відродження.

Понесені невдачі й потрясіння зробили світовий уряд дуже обережним, і він намагався впливати на культурне життя європейців через сильно законспіровану систему масонських лож, організаційно замкнутих на Пріорат Сіону. Конспірація була настільки сильна, що особи, допущені до певної ступені присвячення, не мали ніякого поняття про те, існують чи ні більш високі ступені присвяти. Вони нічого не знали й про те, хто з більш високопосвячених масонів входить у даний ступінь присвячення, і направляє їхні зусилля на виконання завдань, поставлених їм масонами більш високих ступенів в піраміді масонської ложі.

Центральне місце Пріорату Сіону в масонській піраміді, звичайно ж, привело до того, що верховним керівником усіх масонських лож був глава Пріорату Сіону. Він мав найвищий ступінь присвяти в справі таємного світового уряду, залишаючись, при цьому, звичайно ж, просто сліпим виконавцем його волі.

Така система конспірації привела до того, що, контролюючи життя суспільства взагалі й розвиток науки зокрема, ні самі представники таємного світового уряду, ні їхні ставленики, перебуваючи на важливих, хоча й непомітних постах, не «засвітилися», подібно Сократу в стародавності. Незважаючи на те, що вони здійснювали контроль над життям суспільства в найбільш відповідальних місцях, між ними існувала кругова порука, що сприяла ліквідації всіх можливих доказів і слідів, які могли б, у тому числі й у майбутньому, вивести їх на чисту воду. Єдиний випадок, коли можна, подумати, що ми маємо справу із ставлеником світового уряду у справі **контролю розвитку науки**, є Марен Мерсенн.

«Католицький чернець Марен Мерсенн (1588–1648) не був особливо великим ученим (хоч його ім'я збереглося в сучасній теорії чисел); однак організуюча роль його в науці XVII ст. була величезною. В епоху відсутності наукових журналів Мерсенн був свого роду центром жвавої переписки вчених і в нього завжди можна було одержати інформацію про поточні успіхи математиків різних країн²⁶».

А це, необхідно підкреслити, вимагало гігантської роботи. І дуже мало ймовірно, що Марен Мерсенн це робив у порядку особистої ініціативи.

Подібний контроль над розвитком науки давав значні можливості для «культурного впливу» на людство ідеології світового уряду. Але це, однак, йшло врозріз із потребами суспільного розвитку взагалі й з потребами розвитку науки зокрема, особливо прикладної науки. Це приводило до того, що дуже багато важливих відкриттів навіть у областях математики й фізики здійснювалося тими, хто навіть не мав класичної освіти й не працював у наукових центрах²⁷.

Так наприклад засновник булевої алгебри не мав навіть середньої освіти. «...Булю вдалося наприкінці життя стати професо-

²⁶ Клайн М. Математика. Утрата определенности. М.: «Мир». – 1982. – С. 409.

²⁷ Там само, с. 415, 416.

ром математики в недавно відкритому католицькому коледжі (університеті) у Кірці. Характерно, що перша розгорнута система формальної (символічної) логіки (булева логіка в сучасній математиці) належить самоучці Булю – не закінчивши навіть середньої школи, він тим самим не був зв'язаний путами традиційних поглядів і установок, зміг глянути на математику свіжим поглядом і оцінити її логічний статус...»²⁸.

Як свідчить біографічна довідка «Джордж Буль народився 2 листопада 1815 року в Лінкольні. Він був сином шевського майстра, який захопився математикою. Джордж Буль закінчив лише початкову школу. Він спробував вчитися в комерційному училищі, але незабаром кинув через повну відсутність інтересу до комерції і подальші знання набував самоосвітою... Свої математичні дослідження Буль почав з розробки операційних методів аналізу і теорії диференціальних рівнянь, потім зайнявся математичною логікою. В основних працях Буля «математичний аналіз логіки, що є досвідом обчислення дедуктивного міркування» і «дослідження законів мислення, в яких засновані математичні теорії логіки і ймовірності» були закладені основи математичної логіки. Джордж Буль помер 8 грудня 1864 року»²⁹.

Такі дії дозволяли світовому уряду здійснювати дозований доступ тому, кого вони вважали потрібним, до знань про Всесвіт, які дісталися йому в спадщину від колишніх цивілізацій. При цьому світовий уряд не тільки намагався знайти владу над європейськими народами, але й використати їхній науковий потенціал для відновлення давньоарійської філософії. З цією метою, стимулюючи наукову діяльність, світовий уряд намагався дозовано внести у свідомість європейських учених факт, що світ створений Богом.

«...У пізнім середньовіччі філософія підтримувала переконання в правильності й сталості керуючою природою механізмів, хоча й вважала, що в природі все відбувається з волі божої... Серед багатьох причин, що сприяють перетворенню середньовічної цивілізації в сучасну, найважливішим, з погляду теми, що цікавить нас, було пробудження інтересу до праць грецьких авторів і вивчення їх... Саме із творів греків провідні

²⁸ Клайн М. Математика. Утрата определенности. М.: «Мир». – 1982. – С. 409.

²⁹ Джерело: <https://dovidka.biz.ua/dzhordzh-bul-biografiya>

європейські мислителі того часу довідалися, що природа влаштована на математичних принципах. Природа не тільки раціональна й упорядкована, але й діє відповідно до неминучих і незмінних законів. Європейські мислителі приступили до дослідження природи як послідовники давньогрецьких філософів... Католицька доктрина, що проголошує першорядним обов'язком збагнення божої волі і його творінь, знайшла форму пошуку математичного плану, по якому бог створив Всесвіт»³⁰.

Утім, європейці дуже скоро пішли набагато далі греків. Провівши критичний аналіз їхніх учень, насамперед учення Аристотеля, вони створили нові методики наукових досліджень. «У XVII ст. Декарт і Галілей як би реформували саму природу наукової діяльності. Вони критично переглянули поняття, якими повинна оперувати наука, по-новому визначили цілі й завдання наукової діяльності й навіть змінили саму методологію науки. Нові цілі й нова методологія не тільки додали природознавству небувалої сили, але й проголосили нерозривний союз із математикою. Декарт і Галілей практично звели теоретичну фізику до математики»³¹.

Зрозуміло, всі ці новаторства були не менш революційні, чим все те, що почало у свій час здійснюватися в Давній Іонії. Проте й тут, незважаючи на спробу таємного світового уряду для стимулювання наукової думки «прикритися» католицькою доктриною про Створення світу Богом, що збігається з одним з базових постулатів давньоарійської філософії, сліди його невидимої руки можна виявити.

Безумовно, тут ясності не спостерігається. Наприклад, те, «що привело Галілея (і Декарта теж) до справжнього революційного перегляду методології науки, залишається неясним»³².

А внести ясність може тільки визнання, незвичайного зльоту філософської думки в Давній Греції, фактом існування міжнародної змови (світового уряду). Адже інакше, чим прилученням до осколків спадщини колишніх цивілізацій не можна пояснити ту переконаність у своїй правоті, що демонстрували творці сучасної астрономії Коперник і Кеплер.

³⁰ Клайн М. Математика. Утрата определенности. М.: «Мир». – 1982. – С. 44, 45.

³¹ Клайн М. Математика. Поиск истины. М.: «Мир». – 1988. – С. 103.

³² Беляев И.Н. Древнеарийская философия. Том 1. – М.: Фонд развития и поддержки следственных органов. 2004. – С. 296.

«Якщо врахувати, як численними, різноманітними й досить вагомими були заперечення проти геліоцентричної теорії, то прихильність їй Коперника й Кеплера не можна не розцінювати як одну із загадок історії (яку можна адекватно зрозуміти тільки в рамках теорії міжнародної змови). Майже кожному великому інтелектуальному здійсненню передують десятиріччя й навіть сторіччя підготовчої роботи, що стає помітною, принаймні, при ретроспективному огляді. Саме ця попередня робота робить вирішальний крок природним. У Коперника ж не було (це за офіційною версією) безпосередніх попередників у науці, і несподіване створення їм геліоцентричної системи світу, незважаючи на панування протягом півтора тисячоріч геоцентричної картини, уявляється актом неприродним. Серед інших астрономів XVI ст. Коперник піднімався подібно колосу.

Правда, як ми (автор джерела М. Клайн) уже згадували, Коперник був знайомий з тими нечисленними творами грецьких авторів, у яких висловлювалася думка про рухливість Землі, але ніхто з античних авторів не намагався побудувати на цій основі математичну теорію, тоді як геоцентрична теорія інтенсивно розроблялася.

Спостереження самого Коперника також не давали нічого такого, що наводило на думку про необхідність якихось радикальних змін у теорії. Інструменти Коперника були настільки ж грубі, як і в його попередників, і його спостереження нічим не перевершували їхніх спостережень. Коперник був стурбований складністю теорії Птолемея...

У виборі напрямку досліджень Коперника й Кеплера певну роль зіграли особливості їхніх релігійних переконань. Проблиску надії відкрити ще один прояв величі Бога було досить, щоб вони негайно прийняли за пошуки, й уява їх розгорілася. Результати, що увінчали їхні зусилля, приносили глибоке задоволення, виправдуючи віру в гармонію, симетрію й задум, що на їхню думку, лежать, в основі світобудови.

Математична простота нової теорії була підтвердженням того, що саме їй Бог надав перевагу перед більш складним задумом. Птолемеєм стверджував, що при поясненні явищ природи варто дотримуватися найпростішої гіпотези, що узгоджується з фактами. Коперник звернув цю тезу проти теорії самого ж Птолемея. Будучи глибоко переконаним у тому, що світ ство-

рений Богом, Коперник убачав у простоті геліоцентричної теорії підтвердження її близькості божественному задуму. Математична сторона теорії Кеплера була ще простіша, і він мав усі підстави вважати, що саме йому вдалося виявити ті закони, які Бог заклав в основу Світобудови...

У мисленні Коперника й Кеплера був присутній містичний елемент, що нині здається аномальним, для великих учених... Але, незважаючи на релігійно-містичні впливи, Коперник і Кеплер були гранично раціональні, безжалісно відкидаючи будь-які гіпотези, якщо ті не узгоджувались із спостереженнями. Їхні роботи відрізняє від середньовічної схоластики не тільки математична основа теоретичних побудов, але й послідовне прагнення домогтися згоди математичних викладень із реальністю. Крім того, і Коперник, і Кеплер віддавали перевагу більш простій математичній теорії, що властиво сучасному науковому підходу.

Коли йдеться про інквізицію, то ми завжди чуємо про спалення, знищення, переслідування вчених. Тут є дуже багато нюансів. По-перше, яких учених? Коперник, про якого чомусь кажуть, що його переслідувала інквізиція? Він прожив чудове, спокійне життя. Був діячем Церкви. Помер 1546 року у своєму ліжку. Так, він обстоював геліоцентричну теорію, яку Церква визнала тоді неправильною. Церква помилялася. Але помилка в науковому диспуті й знищення вченого – це зовсім різні речі.

«Джордано Бруно справді спалили. Але, по-перше, Джордано Бруно ніколи не був ученим. Він був містиком і філософом. Створив філософію, в якій обожествляв Всесвіт. Окрім цього, він не приймав основоположних канонів християнства. Наприклад, заявляв, що Ісуса Христа потягнули на хрест проти Його волі. Й інквізиція справді посприяла його спаленню. Але вона сім років давала йому шанс навернутися. Сім років його утримували й переконували, намагалися з ним дискутувати. Він не погодився змінити свої погляди, і його врешті-решт спалили. Знову ж таки: не можна виправдовувати спалення людини, але спалили його далеко не за науку.

Галілео Галілея справді переслідували. Але тут відіграв роль його особистий конфлікт із папою Урбаном VIII. Суть у тому, що Галілей написав сатиричний твір, в одному з персонажів якого папа Урбан упізнав себе. Він скористався своєю владою і наказав поставити Галілея на місце. З ним, по суті, розправилися, хоча він

і лишився живий. Галілея не засудили, але для такої людини пройти спілкування з інквізицією – це був дуже серйозний удар по репутації, по нервовій системі, по психіці. Тому можна сказати, що Галілей справді постраждав за науку. Але не треба також забувати, що тоді релігійні діячі загалом ставилися до науки з підозрою, не любили вчених і слідкували, щоб їхні теорії не суперечили вченню Церкви.

Відомого іспанського теолога-антитринітарія (той, хто заперечує Пресвяту Трійцю) Мігеля Сервета, наприклад, схопила не інквізиція, не католики, а протестанти. Прихильники протестантського лідера Жана Кальвіна арештували його в Женеві. І спалили на багатті. Дуже жорстоко – повільно, попри його прохання в ім'я Христа підкинути хоч трошки більше дров, щоб довго не мучитися. Отже, підсумовуючи: жорстокі моменти є. Але їхні масштаби далеко не такі, як нас намагалися переконати. І не тільки католики цим грішили»³³.

Незважаючи на вагомі наукові заперечення проти руху Землі, всупереч пануючому тоді релігійному й філософському консерватизму, незважаючи на, здавалося б, явне протиріччя зі здоровим глуздом, нова теорія все-таки поступово завойовувала визнання. На математиків і астрономів сильне враження зробила простота нової теорії, що особливо виявилася після робіт Кеплера.

«Теорія Коперника виявилася більш зручною й для навігаційних розрахунків, і для побудови календаря, тому багато географів і астрономів, навіть якщо вони не були переконані в істинності геліоцентричної теорії, почали нею користуватися. Немає нічого дивного в тому, що спочатку в підтримку нової теорії виступили одні лише математики. Кому, як не математикові, переконаному в тому, що світ побудований на простій математичній основі, вистачить сили духу відкинути пануючі філософські, релігійні й природничо-наукові погляди й прийнятися за розробку математичних основ нової, революційної астрономії. Тільки математик, що непохитно вірить у причетність своєї науки до основ світобудови, наважиться відстоювати нову теорію перед переважаючими силами опозиції»³⁴.

Після такої цитати представникам ортодоксальної науки залишилося тільки правильно, з погляду здорового глузду, відповіс-

³³ Джерело: CREDO: <https://credo.pro/2023/07/351432>

³⁴ Клайн М. Математика. Поиск истины. М.: «Мир». – 1988. – С. 94 – 96.

тити на запитання про те, що ж так переконало математика того часу в тому, що «світ побудований на простій математичній основі», і звідки в нього з'явилися сили «відстоювати нову теорію перед переважаючими силами опозиції». Звичайно ж, відповіді потрібно без усякої містики, як того й вимагає ортодоксальна наука.

А відповідь, може бути тільки одна, що стверджує про те, що в математиків епохи Відродження з'явилися поводири із числа ставлеників таємного світового уряду. За посередництвом своїх агентів світовий уряд не тільки вселив математикам XVI–XVII ст. те, що світ Створений Богом, але й що при вивченні цього явища варто завжди прагнути до одержання як можна більш простої, з математичної точки зору, моделі їхнього опису.

Це єдиний спосіб розумного пояснення нестандартного прозріння Коперника й Кеплера. І не тільки їх, оскільки є всі підстави припускати, що це втручання таємного світового уряду в розвиток науки в ті часи було далеко не єдиним.

«Колись симетрію називали «гармонією світу». Пошуки гармонії світу привели одного із самих яскравих натуралістів усіх часів Йоганна Кеплера – німецького філософа, математика, астронома, астролога та оптика, до відкриттям законів руху планет, названих законами Кеплера на його честь. Що було відомо Кеплеру? Надзвичайно багато спостережень – результат титанічної праці данського астронома Тихо Браге й самого Кеплера – і зовсім нічого з того, що ми зараз називаємо механікою. Отже, не знаючи жодного із законів Ньютона, Кеплер, керуючись тільки ідеєю про прості співвідношення між орбітами планет, знаходить закони, які потім укладаються у фундамент механіки Ньютона... Надзвичайно мистецьки з'єднавши окультні (а тому марні) пошуки астрологів з майстерністю астронома-спостерігача й, підкріпивши із бджолоюною працьовитістю свої ідеї обчисленнями, він відкрив новий шлях у пізнанні миру. Строгі обґрунтування ідей Кеплера прийшли багато пізніше.»³⁵.

Залишилося тільки з'ясувати, хто ж і яким чином вселив Й. Кеплеру таку сильну віру в існування законів симетрії, властивих навколишньому світу, що, «підкріпивши із бджолоюною працьовитістю свої ідеї обчисленнями, він відкрив новий шлях у пізнанні світу». Видимо все той же таємний світовий уряд,

³⁵ Клайн М. Математика. Поиск истины. М.: «Мир». – 1988. – С. 94 – 96.

точніше, його агенти, що контролюють розвиток науки. Іншої розумної відповіді не спостерігається.

Може бути й так. Однак питання залишається відкритим. Звідки, все-таки в світового уряду таке «відмінне чуття» у всіх цих питаннях, які вони не тільки не пояснюють, але й не намагаються ніяк обґрунтувати? І чи не занадто багато збігів, коли правильна відповідь береться «зі стелі»? І чи не так уже й необґрунтована теорія міжнародної змови, центральним елементом якої є приховання знань колишніх цивілізацій нашої планети й дозоване введення їх у суспільство, спрямоване на досягнення таємних сподівань світового уряду по поневолюванню всього людства?

1.10. Поява загрози.

Але, незважаючи на те, що світовий уряд, створюючи собі умови для захоплення влади над світом, залишив достатньо слідів, що дозволяють виявити його існування й довести факт монополізації їм наукової спадщини колишніх цивілізацій, все-таки не можна не відзначити, що своїх цілей він поступово, повільно, але домагається. Це не завжди в нього виходить і рідко загрожує вийти з-під контролю, особливо в тих питаннях, які пов'язані з відкриттям, монополізованих їм осколків ДАФ, що дісталися йому в спадщину від колишніх часів.

Одна з подібних ситуацій, виникнувши в другій половині XVIII ст. набула надзвичайної гостроти в другій чверті XIX ст. Виявилося, що теза про Божественне походження світу, ніяк не узгоджувалася з тими законами розвитку, яким цей світ підкорявся.

Справа в тому, що розвиток математики привів до відкриття комплексних чисел. А комплексні числа, хоча і є разом з дійсними числами представниками тривіальних гіперкомплексних чисел, на відміну від дійсних, дали поштовх пошукам нетривіальних гіперкомплексних чисел.

Центральне місце в Давньоарійській філософії, як апарат опису навколишнього нас світу, займає алгебра тензооктаніонів, яка є узагальненням нетривіальних гіперкомплексних чисел. Звідси стає зрозумілим, що з відкриттям комплексних чисел для таємного світового уряду позначилася, щоправда, поки ще тільки

на обрії, реальна загроза його спробам поневолення людства, і воно не могло не прорегувати на неї. Було застосовано усі можливі аргументи, на недопущення застосування алгебри тензооктаніонів для створення математичної моделі світобудови.

Спроби «поховати» новий науковий напрямок були більш ніж численні. З метою нейтралізації цієї загрози таємні диригенти ортодоксальної науки стали розробляти векторний аналіз декількох комплексних змінних, у рамках якого координатами були не раціональні, а комплексні числа. Справа ця виявилася важкою, оскільки, з погляду алгебраїчної структури, гіперкомплексні числа й векторні простори декількох комплексних змінних далеко не аналоги. Однак на розвиток цього напрямку були кинуті значні засоби й сили. В остаточному підсумку, така концентрація ресурсів привела до того, що до початку XX ст. на фронті боротьби позначився явний успіх світового уряду.

Правда, він не був остаточним, тому що, незважаючи на фундаментальні інтереси світового уряду, навіть «у плинні XX ст. час від часу відбувалися спроби зробити теорію кватерніонів мовою сучасної фізики. Кінцевим підсумком боротьби стало те, що замість надзвичайно перспективного напрямку математики – гіперкомплексних чисел – вийшов його спрощений варіант у вигляді теорії векторного аналізу. А першого застосування алгебри тензооктаніонів, що являє собою найбільш адекватний аналітичний апарат квантової фізики, довелося очікувати до початку третього тисячоріччя³⁶.

«Тензорний аналіз, незважаючи на свою заздалегідь запрограмовану обмеженість, виявився все-таки надзвичайно потужним апаратом вивчення навколишнього світу. Причому настільки потужним, що повністю склав мову теорії електромагнетизму Максвелла в сучасному її викладі ортодоксальною наукою.

Однак, все-таки його можливості в порівнянні з альтернативним підходом, заснованим на алгебрі тензооктаніонів, нагадують порівняння мурахи й слона. Тому сміло можна затверджувати, що завдяки втручанням таємного світового уряду після відкриття рівнянь Максвелла вся фізика пішла по принципово невірному шляху. Доказом цього є, наприклад, факт «принци-

³⁶ *Беляев И.Н.* Древнеарийская философия. Том 1. – М.: Фонд развития и поддержки следственных органов. 2004. – С. 297.

пової неможливості» висновку рівняння безперервності електричного заряду в ортодоксальній фізиці.

Одночасно зі стимулюванням розвитку векторного аналізу й лієвих алгебр на всі дослідження, пов'язані з використанням гіперкомплексних чисел, незважаючи на те, що «вся сучасна алгебра зобов'язана своїм виникненням кватерніонам», було накладено негласну заборону. Ця заборона виявилася досить діючою і привела до того, що «у наші дні термін «гіперкомплексні числа» усе більше витісняється (дивним) терміном «алгебра»: під цим словом розуміють як цілу галузь математики, так і в більше вузькому змісті, сукупність гіперкомплексних чисел певного роду»³⁷.

Зрозуміло, гіперкомплексні числа витісняються не самі по собі, а через зроблений раніше злочин таємного світового уряду. На думку автора, саме цим пояснюється, наприклад, те, що на порозі третього тисячоріччя немає жодного підручника по теорії функцій гіперкомплексного змінного, зрозуміло, крім стандартних підручників по теорії функцій комплексного змінного. Але останній випадок, звичайно ж, є тільки окремим випадком теорії векторного простору декількох комплексних змінних, коли розмірність цього простору дорівнює 1 (одиниці), і зв'язати його з гіперкомплексними числами виявляється не просто.

До того ж у теорії функцій комплексного змінного така довга історія, й безліч надзвичайно ефективних практичних додатків, що «вивести» їх і все з ними зв'язане з обороту наукової праці не під силу навіть світовому уряду. Та й немає в цьому необхідності, оскільки комплексні числа є представниками тривіальних гіперкомплексних чисел і можуть бути, як відзначалося, замасковані як окремий випадок теорії векторного простору однієї комплексної змінної³⁸.

Однак, заради справедливості потрібно відзначити, що повністю глуху стіну мовчання навколо нетривіальних гіперкомплексних чисел звести не вдалося. Це було й небезпечно, оскільки могло стимулювати відповідну наукову працю, що була більш перспективною, перевищуючи ті обмежені знання про

³⁷ Клайн М. Математика. Поиск истины. М.: «Мир». – 1988. – С. 94 – 96.

³⁸ Беляев И.Н. Древнеарийская философия. Том 1. – М.: Фонд развития и поддержки следственных органов. 2004. – С. 299.

гіперкомплексні числа, які можна дістати в рамках публікацій ортодоксальної науки.

«Вони надзвичайно малі за обсягом й викладені таким чином, що, на думку автора, створюють досить правдоподібну ілюзію безперспективності використання гіперкомплексних чисел у будь-якій галузі знання. Досить сказати, що навіть у сучасних солідних математичних енциклопедіях автор виявив, у найкращому разі, 20 (двадцять) сторінок змісту на цю тему. Та й ті були присвячені всього лише елементарним основам.

І це в той час, коли з інших розділів математики результати викладаються на дуже високому рівні! Тому автор з усією відповідальністю заявляє, що все те, що читачеві вдасться дістати по гіперкомплексних числах в офіційних публікаціях ортодоксальної науки, використати він не зможе. І причина цього буде полягати в тривіальності знань, що викладають тільки самі основні поняття без натяків на розвиток, що, якщо в такого читача вистачить енергії, завзятості й часу, йому доведеться робити самому»³⁹.

Отже таємному світовому уряду значною мірою вдалося, чому свідчить аналітичний апарат сучасної фізики, привести до забуття гіперкомплексні числа й нав'язати вченому співтовариству векторний аналіз, лієві алгебри і сучасні їхні модифікації, як інструменти дослідження процесів квантової фізики. Це було кінцевою метою операції, покликаної, за задумом світового уряду, у корені припинити будь-яку спробу відродження дослідження матеріальності думки і впливу колективної свідомості на матеріальний світ на основі наукових даних.

Безумовно, це була дуже дорога операція. Однак, мабуть, що для світового уряду ця «гра коштувала свіч». Її успішне закінчення, на погляд автора, привело до завершення приблизно наприкінці 20-их років ХХ ст. процесу активного втручання в науку з боку таємного світового уряду. Після цього, як здається авторові, нових актів особливо активного втручання в справу керування розвитком наукової думки вже не було.

³⁹ *Беляев И.Н.* Древнеарийская философия. Том 1. – М.: Фонд развития и поддержки следственных органов. 2004. – С. 301.

Дійсно, шизофренія працювала справно. Адже цей час знаменується створенням квантової механіки й прийняттям як офіційної парадигми ортодоксальної науки, роздвоєної суперечливим способом концепції Світобудови, що спочиває на несумісних поданнях класичної й квантової фізики.

Наявність цього парадоксу в ортодоксальній науці, як безлічі інших, зрозуміло, турбувало в науковому світі всіх, за винятком їх ставлеників, посвячених у плани таємного світового уряду. Їхнім головним завданням, як і раніше, була можлива реанімація й наступне утаємничення або герметизація наукової спадщини минулих цивілізацій. Зокрема, саме тому триває припинення всяких спроб використання гіперкомплексних чисел у практичних додатках.

І це є необхідністю строгого контролю розвитку науки, що здійснюється сучасними інквізиторами за допомогою контролю публікацій в журналах, які входять в наукометричні бази Scopus і Web of Science і інших базах даних у рамках «відкритої науки», концепцію якої прийняла Національна академія наук України.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ ХТО СТОЇТЬ ЗА КОНТРОЛЕМ І ФАЛЬСИФІКАЦІЄЮ НАУКИ?

2.1. Контроль науки «древніми жерцями»

Є безперечні докази існування в глибокій старовині на Землі високорозвинених цивілізацій, що мали знання, рівня яких людство не досягло досі. Наші далекі предки передавали ці знання з покоління в покоління, зашифрувавши їх у міфах, легендах і переказах про богів. Ключі для розгадки цих знань закодовані в древніх пам'ятниках архітектури, мистецтва і езотеричній літературі.

Хто ж їх зберігає?

Написано безліч книг про те, що існують древні таємні товариства, поширені по всьому світу, які і сьогодні зберігають знання наших предків. Хто вони: масони, розенкрейцери, сучасні лицарі-тамплієри? Чи може інші могутні групи – таємні товариства, які упродовж віків впливали і продовжують впливати на розвиток нашої цивілізації: Пріорат Сіона, Асасіни, Орден тамплієрів, Розенкрейцери, Орден Ілюмініатів, Мальтійські лицарі, Орден єзуїтів і Опус Деї, Рада міжнародних відносин, Більдербергська група і багато інших?

Сьогодні майже в кожній країні світу є таємні товариства різного толку. Історія показала, що ці товариства, в лавах яких присутні представники еліти, здатні змінювати баланс політичних сил у світі. Повстання американських штатів в XVIII столітті були натхненні і фінансувалися масонами. У французькій і російській революціях провідну роль також відігравали таємні організації.

Упродовж багатьох віків існували езотеричні школи містичної філософії, що виникли в Єгипті і на Близькому Сході. У навчаннях цих шкіл були присутні елементи буддизму, зороастризму, єгипетського окультизму, грецьких містерій, іудейської кабали і древніх сирійських культів. Зі східної філософії, магії і міфології в ранні віки християнської ери виникли і сформувалися численні секти гностиків, а після ренесансу ісламу – ряд великих сект усередині мусульманства.

Для виключення появи учених і нових напрямів науки, що могли зрозуміти і пояснити справжні закони світобудови потрібно було здійснювати контроль науки.

У середині XVII століття жерці зіткнулися з реальною загрозою втрати своєї монополії на безмежну владу над земним світом, із загрозою їх стану реальних володарів Землі. Небезпека виходила від революційного для свого часу відкриття, яке могло дати можливість ученим зрозуміти окремі закони світобудови і відкрити певну частину древніх знань.

Це відкриття про особливість Природи перебувати в гармонії є якістю нашого інтелекту як інструмента пізнання Світобудови і являє собою його невід'ємну властивість. Саме інтелект допомагає вирішувати проблеми, що стоять перед нами, якщо ми справді хочемо їх вирішити.

Це відкриття зробили, вільні від диктату жерців, італійські метафізики – дослідники з Академії дель Чіменто, які після проведення безлічі практичних досліджень у 1661 році розробили теорію маятника, що не суперечить ні раціональному, ні ірраціональному підходу до явищ життя. Як свідчить Вікіпедія: «Accademia del Cimento, раннє наукове товариство, було засноване у Флоренції в 1657 році учнями Галілея, Джованні Альфонсо Бореллі та Вінченцо Вівіані, і припинило своє існування приблизно через десять років. Заснування Академії фінансувалося принцом Леопольдо та великим герцогом Фердинандо II де Медічі».

Варто відмітити, що в середні віки те, що ми сьогодні називаємо «наукою», було складовою частиною метафізики, що вивчала в єдиному комплексі матеріальну і духовну сторони світу, що оточував нас. Природньо, нові жерці, що узурпували древнє знання, зробили найрішучіші кроки до ліквідації несподівано виниклої загрози своєму привілейованому статусу. Саме через ці причини це відкриття не отримало практично ніякого визнання, було піддано дискредитації і віддано забуттю. Академія дель Чіменто була розпущена, за таємною вказівкою папи римського, місцевим правителем Леопольдом Тосканським, що отримав за це діяння чин кардинала.

Услід за цим у 1666 році для запобігання можливості повторення подібних ексцесів була заснована Паризька Академія наук, статут якої був розроблений за образом і подобою традиційних таємних товариств. Як додаткова страховка розвитку подій в загрозовому для себе напрямі, академічна еліта відмовилася від «метафізики», як предмета своєї діяльності. Замість метафізики в обіг було введено поняття «наука», для вивчення тільки того, що можна досліджувати у рамках практичного експерименту, і визнання істи-

ним тільки того, що можна довести на повторному експеримент. Тобто в предмет наукового дослідження категорично заборонялося включати явища нематеріальної природи.

Науковий пошук людства, таким чином, штучно був обмежений лише малою частиною природних явищ – виключно матеріального порядку. І це при тому, що древні знання, якими користуються нові жерці, відносять матеріальні процеси до окремих випадків явищ, природа яких недоступна для дослідження за допомогою інструментального і методологічного апаратів сучасної науки. Тим самим на науку як таку від самого початку було накладено печатку приховування істини.

Принципи, на яких ґрунтувалася французька Академія наук, найперша з національних організацій по контролю за інтелектуальною діяльністю вчених окремо взятої країни, стали обов'язковим при створенні усіх інших національних академій. Паризька Академія наук поклала початок формуванню всесвітньої академічної наукової мережі, покликаної поставити під надійний контроль усі дослідження, що проводяться ученими, і запобігати популяризації заборонених фактів і відкриттів. Заборонених тому, що вони надзвичайно небезпечні вирощеному на них новому світовому порядку – світовій системі найжорстокішого закабалення психіки людини з метою експлуатації земного людства жменькою людей з антилюдською мораллю. Ці люди належать до найбагатших світових фінансових кланів і ведених новими жерцями.

Таким чином, клан нових жерців організував власну легальну організацію, під покровом якої вони можуть безперешкодно об'єднатися і відкрито діяти заради підтримки своєї необмеженої влади над планетою. У багатьох країнах згодом були засновані національні Академії наук, об'єднані в загальносвітове наукове співтовариство. Кожна Академія розробила чітку процедурну систему ритуальної етапності, якій зобов'язані дотримуватися усі претенденти на доступ до закритого знання.

Якщо ж пильно вдивитися в загальноприйняту схему наукової кар'єри сучасного ученого, то можна без особливих зусиль ідентифікувати її з процедурою посвячення в коло «обраних», обшліфованою багатовіковою практикою різноманітних таємних товариств. Тому офіційна наука, контрольована і керована кастою нових жерців з XVII століття по сьогоднішній день, дає їм можливість управляти подіями у світі.

Обдурення ж більшості сучасного людського співтовариства було здійснене шляхом впровадження так званого «науково-технічного прогресу» в усі сфери життя. Насправді людство, ставши на шлях технотронного розвитку, замість широко розрекламованого прискореного прогресу звалилося у воронку прогресуючої деградації і перетворення в послухне закулісним володарям «стадо двоногих» з пригніченою функцією мислення, що виразилася у втраті критичної оцінки подій, що відбуваються.

Дійсно, для вирішення різних проблем людства йому необхідні знання про оточуючий світ. Але проблема полягає в тому, що ці знання не просто містять різні точки зору на один і той же предмет, що варто визнати, в принципі є нормальним явищем, але вони й внутрішньо суперечливі.

Незважаючи на неймовірні старання клану нових жерців, що царюють на тлі загального невігластва людей, підкидна тупиковість шляхів розвитку сучасної західної цивілізації на основі ілюзій наукової картини світу, що більше трьох віків кропотливо складалася академічними брехунами, сьогодні стала очевидна навіть людям обивательських уявлень про навколишній світ.

Існуюча довгий час система розвитку людства по помилковому шляху, визначуваному псевдовідкриттями неповноцінної науки, повсюдно саморуйнується. Знання наших предків усе більш і більш опановують розум думаючих людей. Тепер кожній людині, здатній вмістити усю глибину, неординарність і гармонійну безмежність цих знань, відкрита дорога до них. Позитивістська ж наука конвульсіє. Їй на зміну знову приходить метафізичне осмислення усіх проявів життя майбутнім людством.

Нова епоха чекає своїх героїв.

2.2. Контроль науки «новими жерцями» за допомогою наукометричних баз Scopus і Web of Science

Ієзуїтською ідеєю контролю науки є вимога публікацій наукових досліджень в журналах, які входять у наукометричні бази Scopus і Web of Science та інші. Такий метод контролю не тільки дозволяє привласнювати наукові результати, отримані українськими вченими, експертами цих баз, але й не давати можливість

публікувати статті, які мають наукові результати, небезпечні для світового уряду.

Спочатку єврей Сорос своїми подачками (грантами) виманював у наших учених результати досліджень, талановитих дослідників запрошував працювати за кордоном, обіцяючи велику платню. Тепер можна отримати наукові результати безкоштовно звернувшись до наукометричних баз Scopus і Web of Science. А за розміщення статей в цих базах ще й свої гроші мусять платити українські вчені.

Вимоги про наявність закордонних публікацій і публікацій в журналах, які входять в наукометричні бази, є формою часткового перекладання державою і науковим співтовариством відповідальності за оцінювання результатів наукових досліджень на транснаціональні корпорації. Створені при них експертні структури і редакційні ради, що алогічно і протиправно, порушує цілісність самої системи вітчизняної атестації наукових кадрів, передбачає визнання неспроможності державного управління наукою в Україні, принижує державу і суспільство.

Нещодавно в газеті «Голос України» була опублікована помітна стаття «Scopus замість науки: чи потрібно це Україні?», автори якої – доктори та кандидати політичних і юридичних наук – перелічують загрози цивілізаційному розвитку України та сигналізують про новий «виклик національній безпеці в сфері науки, освіти і культури». При цьому йдеться про проєкт змін до наказу МОН України від 17 жовтня 2012 року № 1112 «Про опублікування результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук», підготовлений Науковим комітетом (НК) Національної ради України з питань розвитку науки і технологій України.

Нагадаємо, що за Законом «Про наукову і науково-технічну діяльність» НК – це колегіальний орган Нацради, який представляє інтереси наукової громадськості. Він нещодавно розпочав свою роботу і досі здійснює її фактично на волонтерських засадах. До його функцій, зокрема, належить: проведення експертизи «нормативно-правових актів КМ України та центральних органів виконавчої влади на предмет відповідності інтересам та засадам державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності». Отож, як можна судити з цієї публікації, автори вбачають

небезпеку від щойно створеного у рамках вимог чинного законодавства органу, покликання якого: «надання пропозицій щодо розвитку наукової та науково-технічної сфери в Україні».

Автори статті стверджують наступне: «Політика МОН України стимулює вітчизняних науковців публікувати результати своїх досліджень (вони виконуються як правило за кошти державного бюджету) в англомовних журналах, доступ до повних текстів яких для української спільноти практично унеможливлений. Складається ситуація, при якій вектор зусиль вітчизняних учених спрямовується не на підтримку соціально-економічного розвитку країни, а на доведення результатів своєї діяльності до зарубіжних фахівців.

Державна політика у сфері оцінювання результатів наукових досліджень не може сприяти згортанню наукової діяльності в країні, зокрема у сфері соціогуманітарних, а також природних і технічних наук. Згадані вимоги до публікацій підкреслюють вторинність українських наукових періодичних видань, знижують їх престиж, сприяють відтоку частини наукового контенту в зарубіжні видання.

Також знижується значення української наукової мови, яка розвивається завдяки україномовним науковим публікаціям. Те ж і ще більшою мірою торкається видання в Україні і українською мовою монографій, збірок наукових робіт, енциклопедичної літератури. Якщо раніше, за часів СРСР і навіть після припинення його існування, українська наукова продукція і наукова мова були поставлені у вторинне по відношенню до російської мови положення, що визнається нині чинником денаціоналізації і культурного геноциду, то нині Україна в особі МОН нормативно визначає принижений статус україномовного наукового контенту по відношенню до англійської мови.

Українська мова як мова української науки втрачає навіть мінімальні шанси стати привабливою для зарубіжних колег, адже на ній видаватиметься ще менше текстів. Це сприяє зниженню об'єму україномовного наукового контенту і матиме наслідком гальмування і неповноцінність розвитку української культури.

Ще одним наслідком згаданих вимог МОН буде сприяння втраті того, що авторитетні зарубіжні учені називають «втратою локального знання». Передусім це пов'язано з тим, що публікації в зарубіжних виданнях, включених в певні наукометричні бази

(таких українських журналів у ряді наук немає), виявляються поза контекстом українського наукового життя.

Огульне невизнання з боку МОН України кваліфікації українських учених, які є головними редакторами і членами редколегій наукових журналів, не включених в згадані наукометричні бази (у багатьох науках в Україні немає жодного такого журналу), викликає сумніви в їх здатності адекватно оцінювати наукові дослідження взагалі, бути відповідальними і компетентними членами спеціалізованих вчених рад, а отже – абсурдно і актуалізує питання про доцільність існування української системи оцінювання наукових досліджень взагалі.

Благі наміри і високі цілі по інтеграції української науки у світовий науковий простір, а також підвищення рейтингів українських вишів не мають ніякого безпосереднього відношення до системи оцінювання наукових досліджень і атестації наукових кадрів, не можуть досягатися за рахунок встановлення нормативних вимог за оцінкою результатів наукових досліджень.

Нормативні акти МОН України щодо категоризації наукових фахових видань передбачають автоматичне надання найвищої категорії журналам, які індексуються комерційними наукометричними системами Scopus і Web of Science. Відношення світової спільноти до цих систем є неоднозначним.

У 2012 р. на щорічній конференції Американського товариства клітинної біології в Сан-Франциско, було ініційовано Декларацію про оцінювання наукових досліджень (San Francisco Declaration on Research Assessment). Вона закликає наукову громадськість відмовитися від використання імпакт-факторів журналів при аналізі результатів наукових досліджень. Грантодавцям і організаціям, пов'язаним з виділенням коштів на науку, Декларація радить звертати увагу саме на значимість результатів досліджень, а не займатися арифметичними підрахунками імпакт-факторів журналів, у яких вони опубліковані.

Негативне відношення до імпакт-факторів висловили також такі авторитетні інституції як національні академії наук Франції, Німеччини та Великої Британії. У 2017 р. вони оприлюднили спільну заяву щодо оцінювання дослідників і дослідницьких програм у якій зазначено, що наявність публікацій у журналах, які індексуються цитатними системами Scopus і Web of Science не може розглядатися в числі визначальних критеріїв результа-

тивності дослідницької діяльності. У цій заяві наголошується, що **оцінювання науки – справа вчених, а не транснаціональних бізнес-корпорацій.**

Особливо неприпустимою є така політика для гуманітарної сфери. Специфіка соціогуманітарного знання полягає в тому, що воно не є повною мірою інтернаціоналізованим, а навпаки – має національну/регіональну прив'язку (приклад – діалектологія етносів). Таку прив'язку повинна мати й значна частина наукових фахових видань соціогуманітарного профілю.

Чинні на сьогодні закони у сфері наукової і освітньої діяльності не дають повноважень ні КМ України в частині визначення порядку присудження наукових ступенів (за винятком визначення порядку отримання освітньо-творчої ступеня доктора мистецтва через вимоги абзацу п'ятого частині шостої ст. 5 Закону України «Про вищу освіту»), ні МОН в частині встановлення вимог до публікації результатів дисертацій.

Враховуючи вказане, висування вимог до публікації результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів і їх оцінювання, а також рейтингування видавництв не є компетенцією МОН України і порушує вимоги ст. 19 Конституції України, згідно якої органи державної влади і органи місцевого самоврядування, їх посадовці зобов'язані діяти тільки на основі, в межах повноважень і способом, які передбачені Конституцією і законами України.

Наявність або відсутність таких публікацій – ненадійний і формальний показник, який має лише інформаційне значення, не повинен мати нормативного характеру. Вимога, що стосується таких публікацій, веде до дискримінації і пригнічення наукових досліджень унікальних і рідкісних проблематик, високоновачійних і немасових напрямів досліджень – через відсутність в певних наукометричних базах спеціалізованих журналів, сприйняття редколегіями журналів загальнішого профілю таких публікацій як узкотематических або нестачі експертів, здатних оцінити їх рівень.

Обрані МОН України наукометричні бази не є ні повними, ні показними, ні заснованими на суто якісних критеріях. Позиція керівництва МОН України в частині того, що «якщо учений не публікується у визначених наукових виданнях, зокрема включених в наукометричні бази Scopus або Web of Science, його де-факто немає в міжнародному академічному співтоваристві», є невиправданим узагальненням. Наприклад, в сферах юридичних і мате-

матичних наук більшість авторитетних зарубіжних журналів в ці бази не входять, зокрема через відсутність відповідного бажання.

Формування Scopus і Web of Science відбувається згідно із заявками редколегій журналів і їх розглядом експертними структурами цих наукометричних баз, а не відповідно до якихось загальносвітових рейтингів. Тому ці комерційні бази не являються і не можуть стати показними. Крім того, ряд західних журналів і збірок, включених в ці наукометричні бази, опинилися в центрі скандалів через свою низьку якість, махінації з імпакт-фактором, лобіювання інтересів бізнесу, що вказує на недосконалість критеріїв їх відбору. Ступінь визнання ученого в конкретній сфері знань визначається його колегами по всьому світу, а публікації в спеціалізованих (часто – вузькоспеціалізованих) журналах є частиною процесу визнання – незалежно від включення відповідних журналів в наукометричні бази.

Перекладання Україною в особі МОН окремих повноважень в частині оцінки наукової діяльності на наукометричні бази, має і аспект моральної відповідальності. Підходи, що використовуються корпораціями – власниками згаданих наукометричних баз, викликають масове неприйняття з боку наукового співтовариства і характеризуються як порочні бізнес-практики, які ведуть до монополізації знань. Лобістські зусилля таких корпорацій прямують навіть на зміну законодавства США з метою обмеження загального доступу до результатів наукових досліджень і відповідного отримання надприбутків.

Напівмонопольне положення таких баз веде до істотного завищення вартості доступу до наукових знань з одночасною безвідплатною експлуатацією авторів і видавців журналів. Приклад неприйняття усього цього – ініціатива «The cost of knowledge», яка маніфестувала відмову майже 17 тисяч учених-математиків з різних країн від співпраці з журналами, включеними в бази Scopus.

Наукометричні бази Scopus і Web of Science є відображенням і в той же час чинником англомовного домінування і денаціоналізації в науковій сфері. Жахлива диспропорція проявляється в тому, що з 27 тисяч журналів в базі Web of Science 18 тисяч видаються англійською мовою і лише 9 тисяч – на інших: французький (3500), німецький (2700), іспанський (2300), китайський (1400). Виходить, дві третини усіх журналів в цій базі англомовні і лише лічені журнали видаються на інших, окрім згаданих п'яти, мовах. І, як відмічають М. Дж. Курри і Т. Лилліз в статті «Загрози

англійського як *lingua franca* журналів», більшість з неангломовних журналів мають в базі низький ранг.

Незрозуміло, за якими критеріями в основу проекту відібрали лише Web of Science і Scopus. Чому розробники проекту проігнорували такі бази даних, як Astrophysics Data, System, PubMed, MathSciNet, zbMATH, Chemical Abstracts, Springer, Agrisa або GeoRef, РИНЦ, Google Scholar, Index Copernicus і т. п. Які критерії застосовувалися? Чому не відображена вітчизняна база «Україніка наукова»? Чому не застосовані бази даних з відповідних сфер науки, як, наприклад, MEDLINE або Index Medicus (біологія і медицина), ArXiv (математика), RePEc (економіка) і т. п.?

У згаданих актах МОН України не розглядаються ризики можливості існування «хижацьких» видань – журналів, які намагаються нажитися на «статтях в Scopus і WoS» і використовують смуги видань не для наукової комунікації, а виключно для заробітку за імітацію рецензованої статті – так званий список Джеффри Біла (Beall's List). При цьому, як відомо, Scopus проводить перевірку видань і видаляє видання-порушників зі своєї бази. Проте усі проіндексовані документи назавжди залишаються в Scopus.

Ряд чинників – такі, як низький рівень володіння англійською мовою переважною більшістю вчених, відмінні від англо-американського світу стиль наукового мислення і підходи до викладу наукового тексту (принаймні, в соціогуманітарних науках), відсутність «скопусовських» видань в Україні по цілому ряду сфер знань, значна тривалість процесу публікації статей в таких журналах, відсутність доступу більшості українських учених до згаданих наукометричних баз і тому незнання вимог і особливостей публікації в тих або інших журналах – у зв'язку із згаданими вимогами МОН України в частині публікації результатів наукових досліджень – приведуть до значного гальмування розвитку цих досліджень через фактичну неможливість здійснення наукової атестації у ряді наук. В умовах кризового стану наукової сфери України це може мати для неї непоправні наслідки⁴⁰.

Міністерству науки і освіти варто очиститись від засилля випукників польських університетів, забути про Web of Science і Scopus, передати свої повноваження з науки Академії наук України і закінчити мавпування досить середньої науки Польщі.

⁴⁰ Scopus замість науки: чи треба це Україні? Газета «Голос України». – 2018 рік.

2.3. Фальсифікація науки – три фатальні ідеї європейської цивілізації

Як було згадано раніше адепти світового уряду завжди намагалися направити розвиток країн на хибний шлях за допомогою фальсифікації науки і формування згубних теорій. Такими теоріями, були ідеї Дарвіна, Ніцше і Маркса. Про їх небезпеку для Європи і інших країн попереджав святитель Микола Сербський, який передбачав духовну загибель Заходу.

У багатьох своїх проповідях, лекціях і статтях святитель Микола Сербський торкається теми дарвінізму. Він вважав, що без урахування чинника «дарвінізму» важко зрозуміти багато трагічних подій XX століття. Здавалося б, яким може бути зв'язок між теорією Чарльза Дарвіна, що відноситься до біологічної науки, і такими соціальними катаклізмами як дві світові війни, революція 1917 року в Росії, Велика депресія 1930-х років і багато тому подібних?

Микола Сербський в статті «Три примари європейської цивілізації», яка була опублікована в журналі «Християнська думка» напередодні Другої світової війни (Белград, серпень-вересень 1939 р.) пише про кризу європейської цивілізації. Під «європейською» він має на увазі «християнську» цивілізацію. Звичайно, непомітно криза назривала і розвивалася протягом багатьох віків. Але початок гострої фази кризи він датує XVIII століттям.

16 грудня 1919 року в лекції, прочитаній Миколою Сербським в лондонському кафедральному соборі святого Павла у присутності королівських осіб, він зробив дуже рішучу і сміливу заяву: «Моя теза проста і ясна. Я стверджую: Європа вже не центр і не осереддя світової цивілізації, що вибудовується на основі християнської віри протягом більше дев'ятнадцяти віків. У XVIII столітті Європа перестала бути центром самої передової світової цивілізації. Зараз вона, гойдаючись і оступаючись, бредє по самій кромці провалля, що загрожує їй загибеллю, жадібно хапаючись то за одні, то за інші мінливі цінності».

Чому саме XVIII століття? Тому що тоді в Європі поширилися подібно до епідемії чуми ідеї французьких філософів-просвітників (Монтеск'є, Дідро, Вольтера, Руссо та ін.). Ці ідеї, на відміну від ідей більше ранніх європейських філософів, (що намагалися примирити християнство і позитивну науку) були вже відверто атеїстичними і навіть богоборцькими. Французи стали переконувати

Європу, що вище за «науку» немає нічого. А християнська релігія – або «забобон», або одна з «наукових гіпотез». Але це ще були «квіточки», «ягідки» з'явилися в наступному столітті.

У XIX столітті по європейській цивілізації були завдані три удари. Це були удари не фізичного характеру. Це були три теорії, які були подані суспільству як «наукові»: «три фатальні теорії європейської цивілізації Дарвіном, Ніцше і Марксом. Дарвін – носій фатальної природничо наукової теорії. Ніцше – носій фатальної етичної теорії. Маркс – носій фатальної соціальної теорії».

Слід сказати, що усі три теорії були зустрінуті з недовірою людьми звичайними, які звикли в житті керуватися здоровим глуздом: «Звичайні люди, у яких серце ще виступає цензором і наглядачем істини, відчули три ці теорії як небезпечні фантазії». А ось інтелектуали, які вже давно втратили здоровий глузд і інтуїцію, – сердечне відчуття – заковтнули блискучу наживку «наукових теорій»: «Проте велике число європейських інтелектуалів, у яких пригнічена сила сердечного сприйняття істини, віднеслися до цих теорій з усією серйозністю, як до великого відкриття».

Нагадаю, що з трьох теорій першою на світ з'явився дарвінізм. Формально датою його народження слід вважати 24 листопада 1859 року, коли з друкарні в Лондоні вийшла книга з дуже довгою назвою «Походження видів шляхом природного відбору, або Збереження сприятливих рас в боротьбі за життя». Її автором був англійський дослідник природи Чарльз Дарвін (1809–1882). Вона і стала наріжним каменем вчення під назвою «дарвінізм». Вчення стало поширюватися по світу із швидкістю лісової пожежі. Вже в 1864 році книга була видана російською мовою (переклад М. Володимирського). Ключові ідеї дарвінізму: боротьба видів за виживання; еволюція як процес «природного відбору»; походження людини від мавп. Дарвінізм постійно модернізувався, доповнювався новими ідеями і емпіричними даними, отримував усе більш витончену філософську інтерпретацію. Сучасною версією дарвінізму є «синтетична теорія еволюції».

Іншою теорією виявилось ніцшеанство. Воно назване на ім'я його засновника Фрідріха Вільгельма Ніцше (1844–1900). Це філософське вчення, що заперечує мораль, звеличує егоцентризм, індивідуалізм, волюнтаризм і висуває концепцію «надлюдини», констатуючи, що є люди «вищої раси» і «нижчої раси» і тому подібне.

Точної дати народження ніцшеанства назвати не можна. Але велика частина робіт Ніцше, що заклали фундамент вчення, доводиться на 1880-і роки. Особливо варто виділити наступні роботи:

«Уранішня зоря, або думки про моральні забобони» (1881); «Весела наука» (1882); «Так говорив Заратустра. Книга для усіх і ні для кого» (1883-1887); «Антихрист. Прокляття християнству» (1888); «Воля до влади» (1886-1888).

Ніцшеанство, як і дарвінізм, мало багато послідовників, безперервно розвивалося. Наприклад, під впливом Ніцше з'явився фрейдизм. У результаті схрещення дарвінізму і ніцшеанства виникла «наука» під назвою «євгеніка» і так далі.

Третім ученням став марксизм. Його засновник – Карл Маркс (1818–1883). Частково також соратник Маркса Фрідріх Енгельс (1820–1895). Марксизм (як і ніцшеанство) складався упродовж багатьох років. Точкою відліку, мабуть, варто назвати 1848 рік, коли обома «класиками марксизму» був опублікований «Маніфест комуністичної партії». Але, мабуть, «ядром» марксизму слід вважати фундаментальну працю Карла Маркса «Капітал» (повна назва: «Капітал. Критика політичної економії»), яка надала марксизму наукоподібність і солідність.

Перший том «Капіталу» побачив світ у 1867 році. «Капітал» (всього чотири томи, правда, другий і наступні томи не були дописані Марксом) лягли в основу марксистської політичної економії. Марксистська теорія включала також філософію у вигляді діалектичного і історичного матеріалізму. У її основу лягли, окрім згаданих вище, також роботи Фрідріха Енгельса «Анти-Дюринг» (1878) і «Діалектика природи» (1873–1883). Теоретичне обґрунтування комунізму як вищої суспільно-економічної формації було дано в роботі К. Маркса «Критика Готської програми» (1875 р.).

Такі короткі довідки по трьох названих Миколою Сербським теоріях. Упадає у вічі, що усі вони народилися на світ не просто в одному столітті (дев'ятнадцятому), а в межах відрізка часу, що не перевищує чотирьох десятиків років (від кінця 1840-х до кінця 1880-х рр.). Навіть важко сказати, що чому передувало. Це було три майже одночасних незримих і безшумних постріли, зроблені по європейській цивілізації. Тоді ніхто особливо не надав значення цим теоріям, їх первинне обговорення велося в досить вузьких колах інтелектуалів, які прийняли теорії із захватом. Але ці теорії можна також уподібнити отруті з пролонгованою дією.

І тут відчувається впевнена рука світового уряду. Якщо уважно вивчити біографії засновників названих теорій, то можна прийти висновку про їх абсолютну неспроможність самостійно розробити такі фатальні теорії європейської цивілізації.

Розглянемо, для прикладу біографію Чарльза Дарвіна – творця теорії еволюції. Цією автоматичною еволюцією вже 150 років усім продзижчали вуха, наполягаючи, що людина пішла від мавпи. Природно, якщо прийняти, що людина пішла від мавпи, то вся дивна еволюція стає просто автоматичною, неминучою і оптимістичною для людства, але не для динозаврів, на яких наплювати. На людині еволюція так само дивовижним чином автоматично зупиняється, і делікатно ніхто ніяких запитань не ставить. Усі ви знаєте, що Чарльз Дарвін біолог. Правильно?

Так от, Чарльз Дарвін насправді не має ніякої біологічної освіти. Найцікавіше: Чарльз Дарвін – священнослужитель. Так, Чарльз Дарвін, батько теорії еволюції і нібито біолог – насправді звичайний піп! Чарльз Дарвін закінчив теологічний факультет Кембріджського університету, тобто протестантську духовну семінарію. Більше у нього ніякої офіційної освіти немає.

Так, але з таким же успіхом ми можемо доручити будь-якому сучасному священникові створити серйозну біологічну теорію. Але чому саме йому, і, власне, чи будуть його базові знання достатні для цього завдання?

Просто після закінчення духовної семінарії стався випадок, через що Чарльз Дарвін не став попом. Відкрилося блатне місце на кораблі «Бігль» піти в безкоштовну кругосвітню подорож. Так-так, саме блатне. Ось ви, юні і повні романтики, скільки молодих людей хотіли б відправитися в подібну подорож? Скажемо – дуже багато. Але конкурсу не було – Чарльз Дарвін отримав це місце корабельного натураліста, будучи священником, чисто по блату, не маючи на це ніяких законних підстав, і ще при цьому отримував платню, тобто зарплату. Якби його оформили корабельним священником – тоді так. Але натуралістом? Це були вже блатні справи знайомих його батьків.

Світовий уряд у той час думав, як завдати смертельного удару християнській церкві, і його погляд зупинився на християнському поп-розстригу. Ось якби у Дарвіна була біологічна, а не духовна освіта, яку він ненавидів, то він би таких безглузких висновків не робив. Але оскільки Дарвін не був біологом, то в його голові були

тільки любительські відсебенки, які нічого, окрім бажання насолити своїм колишнім викладачам-духівникам, не відбивали.

Але бажання Дарвіна насолити духівникам дивним чином збіглося з таким самим бажанням світового уряду, і він уміть зробив із Чарльза Дарвіна, як зараз говорять, зірку – найбільшого вченого усіх часів і народів, а його некваліфіковані спостереження були зроблені науковим еталоном і, більше того, – новою релігійною догмою, відступництво від якої було оголошене ерессю, і до єретиків стали застосовувати методи, набагато виточеніші, ніж просте спалювання на вогнищі.

Уся попередня біологія заради Чарльза Дарвіна була просто відсунута вбік. Це була приголомшлива демонстрація сили. Вам буде ще не все зрозуміло, якщо не знати, що до середини XIX сторіччя Англія була найпершою країною, де світовий уряд уже давно пустив глибокі корені.

Зараз, місця в Інтернеті, де можна знайти біографію Дарвіна, мабуть немає, але там усі ці факти є – але цю справу так потрібно подати, щоб попа-розстригу показати як світового ученого-академіка номер один! Це і є справжня сила світового уряду, а також тих, цілком конкретних людей, хто цими засобами володіє інкогніто!

Смертельний ефект теорій позначився повною мірою через декілька десятків років. Вони, як пише святитель, дали в XX столітті свої отруйні плоди у вигляді воєн, революцій і криз: «У наші дні ми ясно спостерігаємо, що серце народу було правим, а розум інтелектуалів виявився недалекоглядним суддею. Адже саме тепер виходять назовні гіркі і доленосні плоди цих теорій, внаслідок чого європейська цивілізація покрита густим і тяжким мороком, а весь світ виявився на краю прірви, варварства і загибелі»⁴¹.

Святитель Миколай Сербський пророчо попереджає: «Всі, хто вклонився золоту, померли з голоду. І всі, хто вклонився сталі, від сталі загинули. Хіба не навчив вас кривавий досвід? Поза Христом все – брехня і помилка! Тому прийдіть і вклоніться Христу, Царю та Богу нашому. Амінь»⁴².

⁴¹ «Святитель Николай Сербский о Европе и европейском империализме» – Джерело : Православие.гу

⁴² Там же.

2.4. Координаційні центри контролю і фальсифікації науки

Пошук таких центрів є надзвичайно складною і небезпечною роботою. Проте аналіз різних джерел дає можливість передбачити наявність контролюючих функцій в окремих університетах і фондах. Багато хто з дослідників реального минулого зміг не лише розкрити численні факти контролю і фальсифікації науки, але і виявити, що упродовж декількох століть цей тотальний проєкт безпосередньо курирувався Ватиканом. Саме у багаторівневих і багатокілометрових сховищах його бібліотеки зберігається безліч артефактів попередніх античної і мегалітичної цивілізацій, у тому числі і давніх письмових джерел. Але простих смертних до цих артефактів не допускають. Більше того, їх існування приховують від людства.

Існує проєкт приховування досягнень і фальсифікації науки з новим координаційним центром, роль якого в приховуванні від людства справжнього минулого і артефактів древніх цивілізацій і їх дивних технологій, анітрохи не менше, ніж Ватикану з його гігантською бібліотекою.

Що ж це за новий координаційний центр проєкту тотального контролю і фальсифікації науки?

Фахівцям відомо, що в США, наукова цензура набагато жорсткіша, ніж у нас. Є там такий заклад – Смітсонівський інститут, це аналог АН України, тобто це головна наукова установа в галузі природничих і гуманітарних наук. Заснований він був у 1846 році і сама історія заснування цього закладу має таку досить містичну підоснову.

Смітсонівський інститут – це не якийсь окремих заклад. До його складу входить: 19 інститутів, 21 бібліотека, зоопарк, близько 200 незалежних наукових філій, музейних і дослідних установ по всій країні, які вважаються філіями Смітсонівського інституту. За офіційними даними колекція предметів в Смітсонівському інституті варіюється від 154 до 156 мільйонів артефактів, близько 20 мільйонів томів літератури, а архівні документи вони просто вимірюють в сотнях тисяч кубічних футів.

І ось ця організація визначає основні напрями в гуманітарних науках. Тобто, якщо в Смітсонівському інституті сказали, що

в Древньому Перу не було мегалітичної цивілізації, то учені в Перу «узяли під козирок» і теж сказали, що не було мегалітичної цивілізації. І взагалі я б сказав в цілому, що історія Древньої Америки написана «штатівськими» ученими і вони визначають офіційний образ стародавнього світу – ним є Новий Світ.

Отже, сховища і запасники цієї організації містять велику кількість утаємничених від людства артефактів порівнянних з сховищами бібліотеки Ватикану. Більше того, рік створення – 1846, говорить нам про те, що вона, по суті контролює не лише американську, але і загальносвітову науку, у тому числі і історичну, тобто є інструментом по контролю доступу людства до «забороненого» знання.

І немає нічого дивного в тому, що співробітниками цього університету було знищено декілька тисяч виявлених археологами по всьому світу скелетів людей-велетнів, тих самих легендарних «богів» античної цивілізації «золотого століття». Вони ж спільно з єгипетськими археологами «зачищають» сліди цієї цивілізації на землі Єгипту, а на Близькому Сході усі вкрадені терористами артефакти з розграбованих музеїв потрапляють або в приватні колекції до світової «еліти», або в численні запасники Смітсонівського інституту. Сюди ж, я упевнений, були вивезені і викрадені американською армією під час вторгнення в Ірак артефакти з Багдадського музею.

Таким чином, можна констатувати, що виявлено ще один «центр сили» «світового уряду» і далеко неповний список цих «центрів сили» виглядає таким чином:

1. Фінансовий центр – Лондонське Сіті (Британія).
2. Військово-політичний центр – округ Колумбія (США).
3. Релігійно-ідеологічний центр – Ватикан.
4. Науковий центр – *Смітсонівський* інститут (США).

Також, можна констатувати, що існує ціла держава-банк світового уряду – це Швейцарія. І саме з цієї причини Гітлер не порушував межі цієї країни, бо і фінансувався Третій Рейх саме цими самими силами.

І якщо Ватикан використовує для переписування історії Орден єзуїтів і його слуг, а сама робота ведеться, в основному, з підміною і виправленням справжніх літописів, то з середини XIX століття, цей процес став проходити строго на «науковій основі» під керівництвом «учених» *Смітсонівського* інституту. Але фальсифікація історії – це тільки один з напрямів діяльності цієї організації.

По суті в минулі століття була здійснена підміна багатьох наукових знань за допомогою придуманих ученими *Смітсонівського* інституту абсолютно не доведених гіпотез, яким надали статус «істини в останній інстанції». А усе для того, щоб відвести людство від тих знань і технологій, які представляють реальну небезпеку для влади світового уряду, що поневолив людство.

Назвемо ще один центр контролю і фальсифікації науки, яким є Стенфордський дослідницький інститут (Stanford Research Institute). Джессі Хобсон (Jesse Hobson), перший президент «Стенфордського дослідницького інституту» в 1952 році у своїй промові роз'яснив, яким напрямом інститут повинен слідувати. Стенфорд можна назвати одним з «діамантів» у справі управління Сполученими Штатами. Заснований в 1946 році, відразу після закінчення Другої світової війни, він зосередився під керівництвом Чарльза А. Андерсона на дослідженнях у сфері контролю над свідомістю людей і на «науках майбутнього», для формування «нового світового порядку».

Для реалізації такої програми потрібно легалізувати таємне світове керівництво, до якого увійдуть близько тисячі представників світової «еліти» (Даоський проєкт «Піклувальники 21», 1998). Воно й буде розподіляти світові ресурси, і керувати планетою в інтересах «золотого мільярда» панів. Мрії української еліти увійти до складу цього керівництва – безпідставні, її туди ніхто не пустить, оскільки у надлишку власних претендентів. Для впровадження нового світового порядку дослідницькими центрами Великої Британії і США було розроблено низку програм, які сьогодні перебувають на стадії реалізації в багатьох країнах світу.

Однією з найзловісніших програм Стенфордського інституту, що може завдати величезного збитку шляхом зміни напрямку розвитку багатьох країн, збитку соціального, морального і релігійного, була програма «Фундації Чарльза Ф. Кеттерінга» під назвою «Зміна образу людини» («Changing Images Man»). Офіційна назва програми «Контракт № URH (489) – 2150, доповідь про політичні дослідження № 4/4/74», підготовлений «Центром з вивчення соціальної політики» Стенфордського інституту, керівник Вілліс Хармон, запам'ятайте це прізвище («Contract Number URH (489) – 2150 Policy Research Report Number 4/4/74, Prepared SRI Center for Study Social Policy, Director Willis Harmon»).

Доповідь, обсягом 319 сторінок, була написана 14 фахівцями під керівництвом Тавістокського дослідницького центру і 23 вищи-

ми фахівцями з управління. Копію доповіді «Зміна образу людини» вдалося одержати одному з представників радянської розвідки через п'ять днів після того, як її прийняв уряд США. Це була програма майбутнього не тільки Америки, а й усього людства, яка не схожа ні на що, відоме дотепер. Нації повинні бути запрограмовані на зміни і настільки звикнути до них, що справжні глибокі зміни будуть ледве помітні.

Про зміни, що відбулися, в американському суспільстві, написано в книзі Патріка Дж. Бьюкенена, радника американських президентів Ніксона і Рональда Рейгана, кандидата в президенти від Республіканської партії на виборах 1992 і 1996 років, під інтригуючою назвою «Смерть Заходу»⁴³.

Він пише про те, що американське суспільство так стрімко коїться вниз, що сьогодні розлучення не викликають засуджень. Кількість самогубств надзвичайно швидко зростає, і вони майже нікого не дивують, відхилення від соціальних норм і сексуальні збочення, згадка про які вважалася вульгарною у пристойному суспільстві, стали звичним явищем і не викликають ніякого особливого протесту.

Американці й не помітили, що програма «Зміна образу людини» переінакшила їхній спосіб життя. Зараз ці зміни відбуваються в нашому українському суспільстві. Серед наших співгромадян міцніє відчуття, що країна розпадається на етнічні групи. Ми переживаємо культурну революцію, в результаті якої панівні висоти посіла псевдоеліта – еліта злодіїв і брехунів. Оволодівши засобами навіювання ідей, образів, думок і цінностей – телебаченням, мистецтвом, індустрією розваг, освітою – вона поволі створює нову націю. Вже не тільки етнічно і расово, а й культурно й етично ми більше не «люди однієї нації під Богом».

Головними клієнтами і замовниками Стенфордського інституту спочатку були в основному оборонні відомства, але в міру того, як Стенфордський інститут розвивався, розширювалося і різноманіття його програм, серед яких варто назвати наступні: «Застосування наук по поведінку людини в дослідженнях по проблемах управління»; «Управління науки і технології»; «Програма по веденню розвідки в бізнесі» і т.п. Ці програми розроблені для контролю розвитку науки і суспільств.

⁴³ Бьюкенен П. Дж. Смерть Запада / П. Дж. Бьюкенен. – М. : АСТ, 2004. – 444 с.

Серед корпорацій, що користуються послугами Стенфордського інституту, були: Міністерство оборони США – «Дирекція по оборонних дослідженнях і інженерних розробках» і «Управління аерокосмічних досліджень», «Уеллс Фарго Банк» (Wells Fargo Bank), «Бехтел Корпорейшн» (Bechtel Corporation), «Хьюлетт Паккард» (Hewlett Packard), «Банк оф Америка» (Bank of America), «Макдоннелл Дуглас» (McDonnell Douglas), «Бліт» (Blyth), «Істман Діллон» (Eastman Dillon) і TRW.

Одним з найбільш таємних проєктів Стенфордського інституту була розробка по веденню війни за допомогою хімічної і бактеріологічної зброї. Так, в Україні у рамках угоди між Міністерством охорони здоров'я України і Міністерством оборони США від 29.08.2005, № 840/138 відкриті лабораторії по вивченню особливо небезпечних інфекцій. По одній лабораторії відкрито в Києві, Одесі, Херсоні, Тернополі, Ужгороді, Вінниці, Харкові і Луганську, по дві лабораторії – в Дніпропетровську, три лабораторії діють у Львові. Таким чином, 8 з 13 лабораторій відкриті в українських містах-мільйонниках (Київ, Львів, Одеса, Дніпропетровськ і Харків) із загальним населенням близько 10 млн чоловік. Інтегруючим підрядчиком будівництва усіх лабораторій виступила американська компанія «Black & Veatch Special Projects Corp»⁴⁴.

За твердженнями експертів, у Штатах наростає внутрішня загроза, яка виходить від діяльності власних наукових установ, що отримали від держави право на проведення робіт з біонебезпечними речовинами. Особливу заклопотаність у зарубіжних експертів і медіа викликає та обставина, що процес розширення біонебезпечної лабораторної бази вийшов з-під контролю американської влади. При цьому навіть Федеральне бюро розслідувань (ФБР) не може точно визначити число діючих в різних країнах лабораторій високого рівня біобезпеки.

Експерти роблять висновок, що центри, створені вирішувати завдання протидії біотероризму, самі стали джерелом нових загроз. У прихованій біологічній війні, яка доки не вийшла за рамки лабораторій, беруть участь не лише Пентагон і спеціальні відомства, але і корпорації, об'єднані з Альянсом за біобезпеку. Усі

⁴⁴ Сенченко Н. Невидимая война: биологическое оружие. – Киев : Лира-К, 2019. – 215 с. – (Серия «Четвертая мировая латентная война»).

вони є частиною так званої «Великої Аптеки» (Big Pharma). Цим терміном означають розгалужену структуру, в якій переплелися інтереси американських конгресменів з інтересами фармацевтичної і військової промисловості США.

«Стенфордський інститут» активно використовує ресурси щонайменше 200 дрібніших «мозкових центрів», проводячи дослідження по усіх гранях життя в Америці і за її межами.

2.5. Таємний Фонд світового уряду

Для впровадження своїх планів світового панування і створення нового світового порядку світовий уряд створив Фонд – справжнісінький аналітичний і розвідувальний центр. Зі своїми завданнями, функціями і джерелами фінансування. Керівники Фонду «купають» кращих учених, політиків і бізнесменів. Мають найдосконаліше технічне устаткування. Ведуть підготовку своїх агентів по всьому світу.

Це таємна організація несамовитих фанатиків, свого роду таємна масонська ложа. Вони вважають, що повинні протистояти загниваючій цивілізації і ставлять усюди своїх агентів впливу. Ми дійсно давно за ними спостерігаємо і бачимо явно неадекватну їх популярність зростаючу в усьому світі.

Але виникає питання: що це за знання? Одна з гіпотез стверджує, що це знання давніх цивілізацій по управлінню соціальними системами, що були знайдені тамплієрами при розкопках Храмової гори. Історики описують тамплієрів як змовників, і це підтверджує той факт, що засновники цієї організації проводили в Єрусалимі таємні розкопки і натрапили на щось таке, що привело Орден тамплієрів до блискавичного розцвіту і збагаченню. Усім давно відомо, що Христова гора пронизана мережею природних печер і штучних тунелів.

Історик Першого хрестового походу та раннього Єрусалимського королівства Альберт з Аахена (Albert von Aachen) незабаром після 1100 року склав по розповідям очевидців хроніку Першого хрестового походу. Зокрема, в ній говориться наступне: «Посередині храму – скеля.. На одній її стороні є східці, що ведуть в пекло, а на іншій, за свідченням тих людей, що заслуговують на довіру і бачили це на власні очі, є маленькі дверці, які, проте,

завжди опечатані. За ними, за свідченням інших людей, і до цього дня зберігаються деякі речі, що вважаються одними з самих священних»⁴⁵.

«Тунелі, що йдуть глибоко під камінь (скелю на храмовій горі), мабуть, прориті хрестоносцями, що намагалися відшукати передбачуваний тайник з ковчегом заповіту. Природну печеру під цим каменем хрестоносці прийняли за святилище храму.. Вони розширили її і перетворили на приміщення для здійснення обрядів і церемоній»⁴⁶, – пише біблійський археолог професор Рендалл Прайс.

Усі сучасники, очевидці тих подій, свідчать про розкопки, що проводилися хрестоносцями, які пізніше стали називати себе храмовими лицарями. Але чи вдалося їм що-небудь знайти? Є підстави вважати, що так. Але ось що саме, донині невідомо.

У книзі «Осквернення святини» автор Тибінг робить висновок, що серед знайденого був документ під назвою «сангріл». Це «тисячі сторінок оригінальних рукописів часів, передуючих імператорові Костянтину. Вони і є ті самі документи, яким храмові лицарі зобов'язані своєю небаченою потужністю.»⁴⁷

Критики відкидають цей додатковий бік історії про тамплієрів і посилаються на офіційну історіографію, яка, на їх думку, усе тлумачить правильно і нічого не упускає. Вони стверджують, що храмові лицарі були християнськими хрестоносцями, які завдяки пожертвуванням і дарам змогли накопити незчисленні багатства. У XIV столітті після хрестових походів і розгрому тамплієрів у Франції їх орден розпався і припинив своє існування.

Виникнення Ордену тамплієрів має свою історію, тісно пов'язану з першим хрестовим походом, що відбувся з 1096 по 1099 рік. Завершився він в липні 1099 року кривавим завоюванням Єрусалиму. Цьому передував сухопутний похід в Палестину, що коштував хрестоносцям великих втрат. Військо хрестоносців складалося в основному з французьких загонів. Одним з поводитирів був лицар дворянського звання Готфрід Бульонський. Після перемоги Готфрідом Бульонским було

⁴⁵ Terhart Franjo. Die Wachter des Heiligen Gral – Das verborgene Wissen der Tempelritter, Bastei Liibbe, Mtinchen 2001. – S. 44.

⁴⁶ Армин Ризи. Смена власти на Земле. – Москва: Издательство Райхль, 2009. – С. 213

⁴⁷ Армин Ризи. Смена власти на Земле. – Москва: Издательство Райхль, 2009. – Сс. 211 – 213

засноване королівство Єрусалим. Коли рік потому Готфрід помер, королем став його брат Балдуїн. Він залишався на троні з 1100 року і аж до своєї смерті в 1118 році. В період його правління відбувалося жваве і частково таємне спілкування з французькою батьківщиною, у тому числі з тими її колами, з яких походили Готфрід і Балдуїн.

Приблизно у 1110 році вони знову опинилися у Франції, але в 1114 році відправилися в Єрусалим і незабаром, швидко здійснивши там щось, повернулися на батьківщину. Що за причина змусила їх зважитися на таку важку подорож? Невже тільки заради того, щоб побути пару місяців на Святій землі? Вони оволоділи таємними рукописами і географічними картами (світу!), що повністю змінили тодішнє уявлення про нашу планету.

Заборонене знання: змова церков, юдейське і ісламське тлумачення Ісуса, древні документи і географічні карти, відомості про казкові землі з величезними скарбами по той бік Великого Західного моря, – усе це зачаровувало європейське дворянство і лицарів. Тим більш суворо доводилося зберігати таємницю, хоч би для того, щоб не накликати на себе смертельно небезпечне відлучення від церкви. У той час Земля офіційно вважалася плоскою, і горизонт Великого моря співпадав з краєм земного диска, наблизившись до якого можна було упасти в пекло, і ті, хто піддавав сумніву подібну непогрішну інтерпретацію Біблії, переслідувалися інквізицією⁴⁸.

Але десь в надрах суспільства з давніх пір тліла «невіра», ересь. Цим словом, таврували усе те, що суперечить пануючому вченню церкви: язичницькі навчання, наприклад, про реінкарнацію, іудейські і ісламські таємні вчення (нецерковні погляди на Ісуса, кабала, священна геометрія, астрономія) і усі не благословенні церквою вчення про Землю і Сонячну систему. Ті, хто не приховував свого інтересу до таких нових заборонених віань у науці, об'єднувалися в таємні союзи.

Одним із таким таємним союзом є Фонд, створений світовим урядом для захисту чистоти віри і помислів нової цивілізації – нового світового порядку. Фонд не довго шукав джерела фінансування. Коли з'явилися гроші усе пішло набагато швидше. Аналітичні служби Фонду почали розробляти плани впровадження

⁴⁸ Армин Ризи. Смена власти на Земле. – Москва : Издательство Райхль, 2009. – Сс. 214 – 215

своїх агентів по всьому світу. На підкуп і шантаж не жаліли грошей. Мета виправдовує засоби.

Поступово Фонд став ведучою силою, з якою віднині повинні рахуватися навіть провідні розвідки світу. Його аналітичні служби стають усе потужнішими і діють усе більш витончено. По всьому світу з'являються агенти впливу, діючі в інтересах Фонду і в ім'я його планів. У епоху, коли елітарні клуби і суспільства ростуть як гриби, усе здається закономірним.

Але поступово діяльністю Фонду все більше починають цікавитися співробітники різних спецслужб, що стикаються з людьми Фонду на своїх територіях. І тоді настав новий етап в розвитку Фонду, коли його співробітники кидають виклик могутнім спецслужбам.

Фонд став занадто потужною, занадто розгалуженою організацією, щоб його можна було знищити одним ударом. Він нагадує багатоголову гідру, яка з втратою однієї голови відрощувала дві нові.

Багато навіть високопоставлених співробітників Фонду не знають і не могли знати, хто саме стоїть на чолі Фонду. Хто є фактичним керівником організації. Найбільша таємниця Фонду – імена Великого Магістра і чотирьох його заступників. Безумовно це обдаровані люди, які приймають рішення, спрямовані на досягнення світового панування, на побудову Папської імперії Риму.

Цей цивілізаційний проєкт був розроблений в середині ХІ століття. Його реалізація не припинялася ні на мить. Жерці, що задумали і реалізують проєкт світового панування зустрічають жорстоку протидію з боку інших цивілізаційних проєктів, таких як Великий Ізраїль і проєкт ВАСП – білих англосакських протестантів⁴⁹.

Сьогодні цілі цих трьох проєктів співпали і вони спільно ведуть роботу для досягнення своєї головної мети – світового панування. Але на їх шляху стоять Китай і Росія. Для їх захоплення, розподілу на частини і ведеться жорстока гібридна війна.

⁴⁹ Ачлей А. «Битва Глобальных проєктов». В 3 ч. / А. Ачлей. Москва : Волант, Часть первая. 2011.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

ВЗАЄМОДІЯ СВІДОМОСТІ І МАТЕРІАЛЬНОГО СВІТУ

3.1. Чи залежать властивості матерії від свідомості?

Багато учених минулого і сьогодення, серед яких український академік **Володимир Вернадський**, білоруський учений академік **Віктор Вейнік**, канадський учений **Джон Кехо**, англійський науковець сер **Роджер Пенроуз**, професор Стенфордського університету **Уїльям А. Тіллер**, фізик Лондонського університету професор **Девід Бом**, американський філософ і письменник **Кеннет Ерл Уїлбер II**, німецький фізик і парапсихолог **Гельмут Шмідт**, американський учений доктор **Роджер Нельсон** експериментально доказали, що існує **взаємодія свідомості і матеріального світу**.

Розглянемо більш детально характер дослідження окремих вище названих учених і висновки до яких вони прийшли.

Професор Стенфордського університету у галузі матеріалознавства **Уїльям А. Тіллер** (W. A. Tiller) у своїй праці «Наука і трансформація людини: тонкі енергії, Іntenціональність⁵⁰ і свідомість»⁵¹ висуває ряд революційних для науки доводів і гіпотез. Професор Тіллер стверджує, що свідомість є невід'ємною якістю Всесвіту, що вона здатна генерувати енергії, які породжують матерію. За його словами, чим вища свідомість людини, тим більшою кількістю видів енергії вона володіє, і тим більше рівнів простору вони охоплюють. Учений вважає, що людина, змінюючи свої думки, установки та поведінку, може змінювати матерію свого тіла.

«Взаємодія свідомості і матеріального світу вже не уявляється сьогодні чимось фантастичним: **свідомість – енергія в її що найтоншій і найбільш динамічній формі**. Це допомагає зрозуміти, чому наші фантазії, уявні образи, бажання і страхи чинять вплив на реальні події», – пише канадський учений **Джон Кехо**, автор книги «Сила розуму».

⁵⁰ *Іntenціональність* (лат. intentio — намір, прагнення) — властивість свідомості бути спрямованою на деякий об'єкт.

⁵¹ Tiller W. A. Science and Human Transformation: Subtle Energies, Intentionality and Consciousness, Pavior Publishing, 1997.

Що ж таке свідомість? Феномен людської свідомості багато сотень років залишався предметом дослідження філософів і психологів, – до тих пір, поки не з'явилася квантова фізика, що зіткнулася з проблемою вимірів. Квантові фізики дружно заговорили про умови спостереження, які задаються свідомим суб'єктом або макроскопічним приладом, але про можливу модель свідомості доки не йшлося. Одні говорили, що свідомість це просто ілюзія, інші, – що свідомість можна описати яким-небудь складним математичним алгоритмом. Але завжди залишалося щось незрозуміле, недомовлене, в цьому таємничому феномені.

Проте в кінці минулого століття ситуація різко стала мінятися. З'явилися сотні статей і десятки монографій, присвячених проблемі свідомості. Стали регулярно проводитися міжнародні конференції і з'їзди фахівців з багатьох наукових напрямів, зацікавлених в розгадці феномену розуму. Таким чином, офіційна наука почала серйозно займатися цими проблемами.

Так що ж таке свідомість? Ось що говорять із цього приводу видні учені. Доктор Тіллер, фізик зі світовим ім'ям, у своїй монографії «Наука і трансформація людини» переконує читача, що «сучасна наука, що ігнорує свідомість, помістила людство до глибокої потенційної ями, вибратися з якої практично неможливо для переважної більшості людей», що нині живуть. Далі професор Тіллер стверджує: *«Свідомість, що є інформацією, яка поширюється з нескінченною швидкістю, може одночасно бути присутньою в нескінченній кількості місць в нескінченному космічному просторі. Вреши-реши, буде встановлено, що свідомість є невід'ємною якістю Всесвіту, яка здатна генерувати енергії, що кінець кінцем призводять до виникнення матерії. У результаті буде виявлено, що властивості матерії залежать від свідомості»*⁵².

А ось фізик Лондонського університету професор Девід Бом, учень Ейнштейна пише, що свідомість є тонкою формою матерії і що поділ Всесвіту на живу і неживу матерію не має ніякого сенсу. «Навіть скеля в певному значенні жива, – говорить професор Бом, – бо життя і інформація є присутні не лише в матерії, але і в «енергії», «просторі», «часі», «усьому Всесвіті». І далі: «Усе оточення живе. Те, що ми називаємо неживим, – абстракція».

⁵² Tiller W. A. Science and Human Transformation: Subtle Energies, Intentionality and Consciousness, Pavior Publishing, 1997.

Згоден з ним і Кеннет Уілбер⁵³, якого називають Ейнштейном у сфері людської свідомості. Він стверджує: *«Сфера матеріального існування є найменш фундаментальною, по суті, вона знаходиться на набагато нижчому рівні, ніж життя, яке у свою чергу знаходиться на нижчому рівні, ніж свідомість, яка за своєю суттю найменш фундаментальна, чим духовний початок. Фізика є просто вивченням найменш фундаментальної сфери буття»*⁵⁴.

Таким чином, можна, зробити висновок, що людська свідомість може впливати на реальність, якщо вона знаходиться на більш високому рівні. У такому разі не виявляються вже такими дивними досліди відомого фізика і парапсихолога Гельмута Шмідта про вплив свідомості на радіоактивний розпад стронцію – 90. Він отримав статистично значущі результати в тестах активної дії свідомості на цей процес.

Виявлений ефект професор Шмідт використовував для створення приладу, так званого генератора випадкових подій (виходячи з принципу випадкових подій на рівні елементарних часток, а саме, радіоактивного розпаду), реєструючих вплив свідомості на матеріальну дійсність. Прилад функціонує таким чином: випромінювання, що відбувається при розпаді, реєструється лічильником Гейгера, який сполучений з електронною схемою перемикання. Коли лічильник Гейгера отримує імпульс, в електронній схемі виникає одна з двох можливих ситуацій. Таким чином, генератор випадкових подій чинить вплив на «випадкову» взаємодію між двома станами точно так, як і при підкиданні монети. При цьому генератор, якщо він випадковий, дає результати на 50% «орел» і на 50% «решка».

Завдяки співпраці з медіумами, що мають психокінетичні здібності, вдалося впливати на прилад таким чином, що один стан з'являвся частіше за інший. Результат виявився вражаючим: вірогідність отримання випадково такого результату складала приблизно 10 мільйонів до 1. При цьому з'ясувалося, що, виявляється, при психокінезі не відбувається ніякої передачі енергії і що він проявляється таким чином, що «випадкові події починають

⁵³ Кеннет Ерл Уілбер II (англ. Kenneth Earl Wilber II) – американський філософ і письменник, що розробив теоретичні і практичні положення інтегрального підходу, метою якого є синтетичне об'єднання відкриттів, здійснених в різних сферах людської діяльності, включаючи і різні області свідомості.

⁵⁴ Джерело : <http://loveread.ec/contents.php?id=45796>

протікати, як впорядковані, і не підкоряються чистій випадковості». З цього дослідники зробили висновок, що система отримує інформацію, але не отримує енергію.

Хоча учені вже і визнали свідомість діючим природним феноменом, але, як виразився видатний математик і філософ Р. Пенроуз⁵⁵, його не можна описати якимсь математичним алгоритмом. Тобто свідомість містить необчислювану компоненту. Проте це не повинно зупиняти дослідників, оскільки, якщо такий феномен існує, то він повинен обов'язково мати якісь певні властивості. Звідси витікають наступні, все ще дивно звучні для сучасного вуха, питання: *чи може свідомість існувати за межами мозку і чи може вона впливати на фізичну реальність безпосередньо, без яких-небудь посередників?*

3.2. Чи можуть мільярди людей вплинути на світові події?

Усі дані отримані в попередньому розділі сухими, неупередженими генераторами випадкових чисел є абсолютно об'єктивними. Виходить так, що навіть електронні механізми здатні відчувати наш загальний біль, відчай або радість і, якщо це так, то ми приходимо до нового розуміння і наших можливостей, і нашого сенсу життя. Здається, що разом з нами генерується загальна світова свідомість, яка може впливати, щонайменше, на поведінку нестійких електронних пристроїв.

Проведені ученими під керівництвом професора Діна Радіна дослідження показують, що коли думка сфокусована на віддаленому об'єкті, цей об'єкт може змінити свою поведінку.

Якщо це так, то виникає природним чином питання: чи можуть мільйони або мільярди людей вплинути на які-небудь світові події, якщо вони думають однаковим чином? Результати досліджень дозволяють припустити, що коли безліч людей думають в одному напрямі, стан світу може дійсно змінитися. Розумове зосередження маси людей може впливати на фізичний світ

⁵⁵ *Сер Роджерс Пенроуз* – англійський науковець, активно працює в різних галузях математики, загальної теорії відносності та квантової теорії; автор теорії твісторів, відомий також своїми науково-популярними книжками з космології та теорії штучного інтелекту. Роджер Пенроуз очолює катедру математики Оксфордського університету, а також є почесним професором багатьох закордонних університетів і академій.

непередбачуваним чином. Усе залежить зрештою від сили концептрації масової свідомості і від поставленої мети.

Колективна свідомість мільярдів людей зазвичай розсіяна, і загальна увага розподілена між тисячами тисяч різних об'єктів або щоденних справ. Тому колективний розум мільярдів людей протягом багатьох днів і ночей дрімає або безцільно функціонує. Але у виняткових обставинах, наприклад, протягом глобальних телепередач у прямому ефірі, коли мільйони людей зосереджені на одному і тому ж об'єкті, відбувається щось незвичайне. У ці короткі, яскраві моменти, коли мільярди розумів об'єднуються в єдине ціле, прокидається глобальна планетна свідомість – «свідомість Геї», за визначенням Шардена. У такі рідкісні дні (яких стає з часом усе більше) випадкові фізичні системи починають себе вести, із статистичної точки зору, несподівано більш впорядковано.

Ці дослідження мають глибоке значення для розуміння причин виникнення порядку або безладу на нашій планеті. Так, зараз можна думати, що причиною глобального насильства, агресії або безладів можуть бути недобрі думки багатьох мас людей. Наприклад, ідея джихаду, святої війни проти невірних, яка палко підтримується мільйонами людей у всьому світі, може не лише безпосередньо (наприклад, через терористичні дії), але також і побічно (впливом думки) порушувати соціальний порядок у всьому світі. Але якщо наша планета за визначенням Гете, Шардена, Вернадського і інших великих учених є живою, то соціальна напруженість у глобальній свідомості цілком може викликати природні катастрофи. Біосфера Землі явно не витримує нашої соціальної напруженості, що породжується непомірно збільшеним егоїзмом людства.

За останні десятиліття становище настільки погіршало, що постало питання про виживаємість людства у прямому розумінні. Висновок один: хочемо ми або не хочемо, але ми зобов'язані привести свою глобальну колективну свідомість у гармонію з природою. Необхідно усвідомити, що наша роз'єднаність, наша замкнутість на себе є причинами усіх наших нещасть. Згідно з доктором Тіллером: *«усе те, що відбувається зовні є віддзеркаленням того, що відбувається усередині нас. Ми повинні спочатку змінити самих себе, і тоді природньо стануться відповідні послідовні зовнішні зміни»*⁵⁶.

⁵⁶ Tiller W. A. Science and Human Transformation: Subtle Energies, Intentionality and Consciousness, Pavior Publishing, 1997.

А ось великий Девід Бом відмічає, що *«потрібні величезні витрати енергії, щоб вплинути на свідомість усього людства»*. Роздумуючи про можливе джерело такої енергії, професор Бом стверджує: *«зараз стало можливим для певної кількості індивідумів, яких об'єднують загальні цілі і які можуть довіряти один одному, утворити єдину свідомість, яка б діяла як одне ціле. І якби десять чоловік або сто чоловік могли б дійсно бути, як єдине ціле, то сила їх дії була б багаторазово вище, ніж однієї людини, і таким чином стане можливим пробудження свідомості усього людства. Наполеглива необхідність цього нині абсолютно очевидна»*. Але для цього нам усім треба об'єднатися в хорошому, доброму намірі. Іншого рішення просто не існує!

Погляд традиційної китайської культури свідчить про наступне: *«Якщо ми завжди зберігаємо добрі думки, наше тіло очищається, і в результаті ми стаємо гарніше і здоровіше. Якщо ми завжди зберігаємо добрі думки, ми також очищаємо атмосферу і людей навколо нас. Наші позитивні думки можуть поліпшити світ. Дивно, настільки точно ця філософія відбилася в експериментах з кристалами води. Найефективніший спосіб очистити світ – це зберігати добрі думки. Якби велика кількість людей змогли усвідомити це, то ефект був би величезний»*.

І це головний висновок усіх досліджень.

3.3. Думка – це енергія – ефект спостерігача

Квантовий світ уявляється набагато складнішим, ніж ми можемо уявити. Цей світ часток має свої власні правила існування, які діють у всіх вимірах. Квантовий світ – це внутрішнє відображення законів природи: невидиме поле інформації та енергії, яке об'єднує всю матерію. Це невидиме поле координує, зв'язує та керує всіма природними законами. Це вимір, у якому час переважає простір; іншими словами, у цьому вимірі час є вічним.

Квантові закони стосуються непередбачуваного та невидимого – світу енергії, хвилі, частот, інформації та свідомості. Цим світом керує невидима константа – поле інформації.

У нашій тривимірній реальності простір нескінченний, але у квантовому світі нескінченний час. Якщо час безкінечний і вічний, він уже не є лінійним – тобто, немає розділу між минулим

і майбутнім. Без минулого і майбутнього все відбувається прямо зараз, у даний момент.

Наше тіло – це поле енергії, інформації та розуму, що постійно обмінюється з довкіллям. Учені, що досліджують квантовий світ, стверджують: весь світ – це енергія. Усі частки знаходяться одночасно всюди. Доти, поки немає спостерігача – людини – світу не існує. Це науковий факт.

Усі елементарні частки змінюють свій стан під час спостереження за ними, тобто очікування людини завжди впливають на результат експерименту. Ви завжди спочатку вірите у щось, а потім знаходите підтвердження своїм переконанням.

«Усі складові нашого буття – від нас самих до нашого світу та мільярдів зірок – взаємопов’язані, тож наші емоційні думки відбиваються у Всесвіті, чинячи вплив на безліч часток, що створюють те, що ми називаємо реальністю. Це як закон тяжіння або принцип дзеркала. Усе людське існування побудоване на принципі дзеркала: що ви віддаєте, те й отримуєте.

З квантової точки зору, наша реальність – це джерело сировини, з якої складається наше тіло, наш розум і весь Всесвіт. Універсальне енергетичне та інформаційне поле ніколи не залишається незмінним, постійно перетворюючись і змінюючись, створюючи щось нове кожної секунди.

Під час фізичних експериментів з субатомними частинками і фотонами було виявлено, що сам факт спостереження змінює результат експерименту. Те, на що ми зосереджуємо свою увагу, може реагувати. На квантовому рівні матерія реагує на увагу людини – це той фізичний феномен, який отримав назву *«ефект спостерігача»*.

Дослідники стверджують, що якщо розглядати наш світ у деталях, то розрахунки показують, що квантова система впливає на цю ж систему у минулому. Закон причинності працює як у прямому (минуле впливає на майбутнє), так і в зворотному напрямі (майбутнє впливає на минуле). Це неймовірно!

Вся наша реальність – це абстракція, доведена експериментами вчених, коли частки у минулому змінювалися в залежності від їхнього спостереження та виміру у майбутньому. Поки вони не були виміряні, їх «реальність» залишалася гнучкою.

Наприклад, ви вважаєте, що грошей завжди не вистачає. І це правда – вам їх постійно не вистачає. Проте поряд з вами, через

дорогу, живуть люди, яким вистачає грошей на все. Вони працюють на хороших роботах. Чому? Чи їм щастить?

«Усе наше життя – це послідовність виборів. Щомиті ми крокуємо у світ, створюючи його кожним нашим рішенням. Коли ви опиняєтесь у ситуації, яку не хочете приймати, у вас усе ще є вибір. Це мить, коли ви перетинаєте квантове перехрестя. І якщо ви розлючені, то ви не просто звернули не туди – ви створюєте ілюзію злого світу. Реальність завжди нейтральна і добра, але ваші думки й переживання впливають на її сприйняття.

Багато книг присвячено тому, як наші думки матеріалізуються, і це правда. Думка – це енергія, що рухається живою суттю. Коли вона народжується в нашій свідомості, вона не просто розвивається і зникає – вона створює образ, який ми запускаємо в світ. І хоча ми можемо забути про мільйони наших думок, як про перехожих на вулицях, вони залишаються в нашому світі. Проте одного дня ці думки стають реальністю.

Наші думки матеріальні, але як це відбувається? Коли ми думаємо про щось, ми посилаємо енергію та емоції у Всесвіт. Це як сигнал, що відправляється, зазначаючи, що ми хочемо зробити.

Відкриття квантової фізики нагадують нам про те, що стародавні мудреці знали вже давно. У багатьох містиках, передаючих свої знання лише обраним, стверджувалося, що думки й предмети неможливо розділити»⁵⁷.

3.4. Сила думки

Думка – це специфічний універсальний інструмент. Саме за допомогою думки ми створюємо наш унікальний світ. Гроші, будинки, дороги, стосунки з людьми усе це було спочатку думкою. Коли з'являється думка вона формує поведінку Людини, яка потім утілюється у матеріальному світі.

Таким чином, наш світ є віддзеркаленням наших власних думок. Але перш ніж думка матеріалізується в щось конкретне вона проходить певні перетворення.

Надрозум – з точки зору формальної логіки абсолютне ніщо – беззмислове. Тому ми вимушені його описувати специфічними гуманітарними термінами, такими як надрозум. Він здатний

⁵⁷ Джерело : <https://www.education.ua/blog/29714/>

з себе створювати первинні плани. Визначимо його як максимально стійкий рівень реальності. І ми говоримо виключно про фізичне явище.

Усе в цьому світі зникає, але цей рівень залишається – він вічний! З нього абсолютно усе починається і ним абсолютно усе закінчується. Світ вищої реальності, світ планів, законів, стосунків між елементами матерії. І він стійкіший, ніж сама матерія.

У світі існує реальність – Бог (Вищий розум Всесвіту). Ми затверджуємо це і не більше. Ми не знаємо, як божество влаштоване, але воно реально існує. Нашими методами ми вивчити його не можемо. Життя – це бумеранг: що посієш, те і збереш. Усе і усім за заслугами. «Чорні думки повернуться недугою, світлі думки божественним духом», якщо не думав, подумай про це.

Хто творить Вашу реальність? Наявність торсіонного поля пояснює і доводить матеріальність думки. Означає ми усі творці, бо без думки ми не існуємо.

Коли розумієш як далеко Людство просунулося від печерних часів, сила уяви відчувається в повному масштабі. Те що ми маємо зараз досягнуто уявою наших пращурів. Те що буде в майбутньому, буде побудоване силою нашої уяви. Уява важливіше знання. Знання обмежене, уява охоплює весь світ. Наш світ змінився. Елементарні частки чекають команди від спостерігача. Вони міняються у відповідності від їх очікування.

А як зазвичай зараз думає Людина творячи магію на побутовому рівні? Яке майбутнє програмує наше Людство, враховуючи наше негативне мислення?

І перший новий крок кожної Людини навчитися усвідомлено відстежувати і тотально контролювати думки. А що заважає контролю думки? Минулий негативний досвід. У психології це називається: вивчена безпорадність, устарівші знання, догми, ритуали і забобони – чорна кішка перебігла дорогу – до біди.

Настав час прозорливості нової свідомості. Перевага тільки за Людиною. Що вибирати і куди повернути. Вибір за Вами! І якщо Людина відмовляється допускати або приймати нову реальність, то вже оновлена клітина працюватиме за старими мірками свого хазяїна.

Наша свідомість тримає усе це буквально. Це не образні слова. І тут найголовніше: прийняти, зрозуміти, запам'ятати і жити виходячи з того, що кожну хвилину ми творимо свою реальність своїми думками. І якщо – реальність нас не влаштовує, то

єдиний спосіб її змінити, це змінити свої думки, переконання, ментальні програми. Як?

Незнання законів не звільняє від їх виконання. Любов і Мудрість – ось закон Всесвіту. Через Любов порятунок Людини, через Мудрість – підвищення її. Якщо якась клітина організму починає чинити руйнівну дію на себе – це називається аутоагресія. У такому стані запускається програма самознищення. І не дивуйтеся потім раку або іншій важкій хворобі.

Якщо Ви – клітина Всесвіту посилає руйнівні думки іншій Людині – іншій клітині Всесвіту, наприклад, ненависть, злість, образу, заздрість, засудження, претензії або прокручуєте негативний сценарій в голові за участю іншої Людини, то Ви все одно руйнуєте самого себе, але вже опосередковано.

Чому так? Тому, що Ви частка, клітинка загального організму – Всесвіту, так само як і інша Людина така ж частка Всесвіту – одного організму. Направленням негативної думки на іншу Людину, на іншу клітинку, Ви заперечуєте існування одного цілого організму. А оскільки ми живемо в одному тілі, то Ви тим самим заперечуєте самого себе. Важливо пам'ятати, що кожна клітина, навіть найгірша, тут навіщо потрібна. Всесвіту видніше – навіщо.

Але нам не видимий Вищий задум. Уявіть, що Ви мандруєте в Тонкий світ, на Раді Мудреців і поставите їм питання про конкретну Людину, то її роль у Вашому житті стане зрозумілою. Всесвіт, як головний організм, автоматично починає поправляти хвору клітину, яка працює проти свого організму. Хвора клітина фактично трує Людину і вищий розумний початок починає учить хвору клітину через хвороби, нещасні випадки і інше, тому, що до неї так швидше доходить, вона починає замислюватися.

Життя нас учить пошепки любові, але якщо ми не чуємо цей шепіт, нас починають учить рупором страждань. Страждання зіпляють душу. Якщо клітина не розуміє вищого сигналу організму, то він про неї піклується і прибирає її з щільного плану, щоб вона не отруїла його увесь і не обтяжувала свою карму. Менше потім відпрацьовуватиме в майбутньому. Душа вирушає додому на розбір польоту цього втілення.

Усе просто. Чому Всесвіту не шкода Людини? Чому Він посилає їй навчання через нещастя і каліцтво? Для Всесвіту тіло Людини не так і дороге, тому що Душа Людини вічна. Реінкарнація вже доведена. Є серйозні медичні докази цього феномену.

Для Всесвіту Душа набагато важливіша і вона усіма способами її стимулює. Когось боляче батоном, когось пряником, щоб душа працювала не в патологічному режимі, а виконувала свої функції – працювала на благо усього організму. Вона примушує Людину просуватися вперед, допомагає Особі мінятися і еволюціонувати, самоудосконалюватися. Запам'ятаємо! Людина приходить на Землю для набуття життєвого досвіду і зростання Душі!

3.5. Зародження матеріалістичної науки

У XVII столітті родоначальник англійського матеріалізму філософ Френсіс Бекон гучно проголосив новий науковий метод, в основу якого був покладений принцип експериментальної перевірки усіх теоретичних положень. Нічого не приймати на віру! Усе, що не піддається експериментальній перевірці, відкидати як неіснуюче. Будь-які ідеї, не підтверджені речовими доказами, не розглядати. Оскільки ніякі експерименти не могли підтвердити існування Бога, духу, душі і свідомості, їх, не замислюючись, відкинули за непотрібністю.

У творі XVIII століття «Тереза-філософ», приписуваного скандальному письменникові і філософові-матеріалістові де Саду, є такі рядки, що виражають відношення до духу і свідомості: *«Що таке свідомість? Як вона може існувати і одночасно ніде не бути? Якщо вона десь є, то вона повинна займати якесь місце; якщо вона займає місце, то ясно, що вона з чогось складається; а якщо вона з чогось складається, то це і є матерія. А це означає, що дух, свідомість, які не мають матерії і незрозуміло де знаходяться, є химера»*⁵⁸.

З метою вивчення світу була сформована так звана фундаментальна наука. Представників цієї науки і відправили до незвіданого, щоб вони дізналися, як влаштований Всесвіт, і, повернувшись, пояснили нам сенс нашого існування.

Вони пішли і пропали. Приблизно через триста років, вже в XX столітті, від них прийшли сигнали, що свідчать про те, що, по-перше, вони живі, а по-друге, продовжують пошуки. Цими сигналами стали теорія відносності Ейнштейна, потім квантова фізика і, нарешті, теорія хаосу. Ці три великі відкриття XX ст. приведуть науку до визнання ірраціональних методів пізнання, і почнеться відродження наукової езотерики, науки Піфагора. Ось тепер з'явилася

⁵⁸ Клизовский А. Н. Основы миропонимания Новой Эпохи. М. : Эксмо, 2010.

надія, що ми, нарешті, дізнаємося, в чому сенс нашого життя на Землі. Але це станеться ще тільки через триста з гаком років.

А людство, не маючи уявлення про Бога і сенс життя, прийняли дуже логічне і правильне рішення: не витратити часу і зайнятися облаштуванням у новому світі. Чому, насправді, не потрудитися і не підвищити свій життєвий рівень, а також забезпечити себе від негараздів долі?

І уся могутність людського розуму, вільного від пошуку сенсу життя і суті буття, була спрямована на вивчення світу з метою створення матеріальних благ. У епоху царювання раціональної науки тільки матеріальні блага є цінністю. Ось цим люди і займалися майже чотири століття. Так звана прикладна наука процвітає на цьому терені досі.

Узявши справи у свої руки, люди позбавилися від почуття невпевненості, зосередилися на освоєнні Землі і використанні її запасів для поліпшення свого матеріального благополуччя. Питання про те, навіщо ми живемо, було мало-помалу відставлене убік, а потім і зовсім забуто. Людина оголосила себе вищою істотою і повновладним хазяїном світу. В результаті до кінця XIX століття у світі міцно укорінявся матеріалізм.

Практичні протестанти (головним чином США, Англії, Німеччини, Скандинавських країн, Швейцарії і Канади) добилися високого матеріального благополуччя і утворили основу так званого «золотого мільярда».

Але найважливіші для життя людини поняття душі і духу, добра і зла, любові і ненависті, і, нарешті, свідомість, залишилися за межами раціонального, розсудливого, логічного світу науки.

І, як сказав доктор технічних наук Минів: *«У світі помер Бог. Помер не для усіх, не скрізь і не відразу. Бог поступився місцем матерії – первинній субстанції, і закону – всемогутньому організаторові матерії. Це виявилось не просто таким, що перекодувало спостережуваного. У новому кодуванні зникло поняття сенсу. Сенси виявилися зредуковані (зведені) до того, що піддавалося вивченню позитивістські орієнтованою наукою. Природно, що це зведення складного до чогось простого торкнулося і свідомості людини. І тоді вивчення людини, принаймні, в плані філософському, втратило всякий сенс»*⁵⁹.

⁵⁹ Тихоплав В. Ю., Тихоплав Т. С. Великий перехід. СПб. : Весь, 2011.

Оголосивши єдиною реальністю матерію, наука звузила світ до видимого, звела людину до його фізичного тіла, а його потреби – до пошуку комфорту і насолод. Уявивши себе єдиним розумом у нескінченному Всесвіті, самовпевнене людство прийшло до небезпечної ілюзії своєї всемогутності. Людина оголосила себе вищою істотою і повновладним хазяїном світу. Ось де корені сьогодішнього споживчого хижацького відношення до усього, що нас оточує: до природи, до самої людини.

Оскільки науці, що забезпечує матеріальне благополуччя суспільства, такі великі категорії, як любов, співчуття, добро, були не потрібні, учених подібні «дрібниці» не цікавили. На жаль, вони не цікавили і значну частину суспільства.

У результаті розвитку матеріалістичної науки до кінця XIX століття в нашому світогляді укорінялася геоцентрична система, суттю якої є формула: Земля – центр всесвіту, а людина – вінець творіння. Уся природа створена Богом для людини і служить людині. Занадто вже вигідно для нас, ставлеників Бога на Землі, мати таку сильну світоглядну перевагу. І чим більше росла потужність науки, тим більше це помилкове уявлення експлуатувалося для реалізації ефемерних цілей завоювання природи, її підкорення і перетворення. Для порівняння: це те ж саме, якби мікроби, яких в кожному з нас мільярди, надумалися перетворити свого індивідуального носія – людину.

Оскільки подібний світогляд абсолютно не відповідає реальним законам всесвіту, виникає дивна ситуація, при якій усі неначе хочуть зробити краще, а виходить тільки гірше. До кінця XX століття завдяки успіхам прикладної науки, що працює на комфорт і благополуччя, сформувалося суспільство споживання, про яке з гордістю говорять медіа.

Слід відразу ж відмітити, що ми не закликаємо до бідності для досягнення щастя. Не можна вимагати від людини моральності і роздуму про високі матерії, якщо вона і її діти голодують, не мають даху над головою, і найогидніше – не мають можливості заробити на гідне життя. Великий подвижник Індії Рамакришна, якого за життя вважали живим божеством, говорив: *«Перш ніж говорити з людиною про Бога її потрібно нагодувати»*⁶⁰.

⁶⁰ Бумбиерс Е. Перевоплощение и карма. Неизбежное. Синтез западной и восточной духовной мысли. Киев : Об-во книголюбов Украины, 1991.

А ось коли Людина сита і спокійна, гостро встає питання про систему цінностей. Взагалі-то, якщо ми, люди, як стверджує атеїстична наука, усього лише деякі комбінації атомів і молекул в порожньому просторі, які деякий час взаємодіють один з одним, а потім безслідно зникають, то навіщо нам взагалі система цінностей? Але оскільки суспільство існує, деяка система цінностей все ж сформувалася.

Що ж це за система, яка не дає відчуття щастя забезпеченим людям в розвинених і вільних країнах, але робить щасливими жителів в напівзлиднених регіонах? Про систему наших цінностей добре говорить той факт, що на питання «Чого вам не вистачає для щастя»? досить забезпечені англійці відповіли: «Грошей». Їм мало! Воістину, вірне висловлювання одного гімалайського мудреця: *«Ніколи не буває мудрості в одурі благополуччя»!*

Творець говорить в «Одкровеннях людям Нового століття»: *«Розрив між розумом людини і її душею привів до того, що людство, втративши єдність духу і матерії, втратило моральні принципи, які віками були стримуючим чинником соціальних засад суспільства. Втративши духовний і моральний стержень, людство покотилося в прірву гріхопадіння, розпусти і насильства»*⁶¹.

⁶¹ Тихоплав В. Ю., Тихоплав Т. С. Великий перехід. СПб.: Весь, 2011.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ НООСФЕРНІ ДОСЛІДЖЕННЯ – ПРИЧИНА ІНКВІЗИЦІЯ ВЧЕНИХ

4.1. Академік Володимир Михайлович Бехтерєв

Сполучені штати Америки – Принстонський університет — один із найстаріших та найпрестижніших університетів США, розміщений у місті Принстон, штат Нью-Джерсі. Університет заснований 1746 року як Коледж Нью-Джерсі. Саме тут працював і читав лекції Альберт Ейнштейн. Мало, хто знає, що у кінці 70-х років XX століття в Принстоні, штат Нью-Джерсі, почала роботу лабораторія аномальних явищ. Очолив її доктор Роберт Джан – декан школи технічних і прикладних наук Принстонського університету.

Були проведені тисячі дослідів. Одним з об'єктів дослідження став маятник. Учасники експерименту силою думки намагалися змінити період його гойдання. У інших дослідах потрібно було вплинути на траєкторію кульок, що падають. Робилися також спроби змусити генератор випадкових чисел показувати тільки ті числа, про які думали учасники дослідів. Спочатку 2007 року доктор Роберт Джан заявив: *«Ми знайшли неспростовні докази того, що думка матеріальна».*

Але ще за 100 років до Роберта Джана такого ж висновку дійшов інший дослідник – російський учений, академік – Володимир Михайлович Бехтерєв. Він висунув гіпотезу, що думка матеріальна. Думка, за визначенням Бехтерєва, лише один з різновидів енергії, він називав її «світовою енергією». *«Необхідно визнати, що усі явища світу, включаючи і внутрішні процеси усіх живих істот і прояви «духу» можуть і мають розглядатися, як похідні однієї світової енергії»* – писав академік В. Бехтерєв.

Але його вивід, що думка матеріальна, став лише побічним результатом іншої роботи, набагато масштабнішої, яка інтригує – *тасмниця безсмертя, безсмертя людської особистості*. Ось що найбільше цікавило Володимира Бехтерєва.

Він писав: *«Уявіть, прозвучав постріл і людини не стало. Невже наше духовне життя обривається разом з биттям серця. Якщо ми перетворюємося із смертю в безживну матерію, що підлягає розкладанню, чого тоді було варте саме життя? До чого*

мені піклуватися про інших, коли усе – і я, і вони – перейдуть ні в що. Один постріл. і немає людини».

У лютому 1916 року в самий розпал Першої світової війни, коли на фронтах гинули мільйони людей, саме в ці дні в Петербурзі, в Росії, прозвучали ці слова: *«Безсмертя людської особистості – це наукова проблема»*. І Володимир Бехтерев міркує строго логічно: *«духовне життя це енергія, значить, за законом збереження енергії вона не може зникнути. Так що ж з нею відбувається? Що відбувається з людською особистістю, з про- явами нашого духу, коли тілесне життя закінчилося?»*

Академік Бехтерев заявив: *«Смерті немає, Панове. Це можна довести. І довести строго логічно. Людська особистість безсмертна»!*

Пройде 11 років і Академік Бехтерев помре. Помре в ніч на Різдво 24 грудня 1927 року. Що ж тоді мав на увазі Бехтерев, вимовляючи слова *«Смерті немає, панове»*?

До речі, на рахунок його раптової кончини не існує однозначних думок. Багато хто схиляється до вбивства, другі твердять – отруїли. І на те є причини⁶².

4.2. Павло Флоренський

Священник Павло Олександрович Флоренський народився 22 січня 1882 р., село Євлах, Єлизаветпольська губернія, Російська імперія – помер 8 грудня 1937 р., похований під Ленінградом – російський православний священник, богослов, релігійний філософ, учений, поет. Лауреат Макаріївської премії. Розстріляний. Похований на Левашовському меморіальному кладовищі.

Суспільство часто не любить геніїв. У них занадто багато яскравого, індивідуального, а система цінностей, яка закладалася в умах росіян протягом багатьох століть, вимагала «будь, як усі». Та сама селянська громада, яку з розчуленням оспівували і слов'янофіли, і революційні демократи, не допускала нічого особистого, звідси і до приватної власності ворожість і ворож-

⁶² Хельга Браун. Кто Вы гений Академика Бехтерева? Гипноз, внушение, телепатия.... 02.05. 2019.

Джерело: <https://un-sci.com/ru/2019/05/02/kto-vy-genij-akademika-behtereva-gipnoz-vnushenie-telepatiya/>

неча; а думки, вони з часів патріарха Никона найсуворіше контролювались і враховувалися, щоб не було брехні.

Парадокс, але священник Павло Флоренський та тисячі інших священнослужителів загинули у тій самій Соловецькій в'язниці для віруючих, де в дореволюційні часи була духовна (так, так, духовна) в'язниця для атеїстів та єретиків.

Звичайно, не в таких масштабах і з протилежним знаком, але все ж таки в'язниця для думки. Тут немає жодного приводу для самознищення. Духовні в'язниці були і в Західній Європі, чого варта одна інквізиція, але так чи інакше Європа позбавлялася цієї страшної зарази, позбавлялася поступово і Росія XIX – початку XX століття, але катастрофа світової війни завершилася для Німеччини та частини Європи фашизмом, для Росії – комунізмом.

Обидві ідеології будувалися на презирстві особистості. «Ти – ніщо, твій народ – все», «Одиниця – нісенітниця, одиниця – нуль» – ось скрижаль для посередності. Звідси гігантські НДІ, що розрослися, які при всій своїй неосязності не замінять одного Ціолковського, одного Флоренського, одного Чижевського.

Флоренський виріс у сім'ї, де батько прагнув створити сімейний рай для своїх дітей. І такий самий рай прагнув створити отець Павло у своїй сім'ї. Люблячий батько, ніжний сім'янин, скромний священник, насамперед геній. Все можна приборкати й увігнати в канони, але думку затяту, не підлеглу – куди її подінеш?

До чого б не доторкнувся Павло Флоренський своєю думкою, все починало сяяти і світитися новим неповторним світлом. Він відкрив словник на слові «істина» і прочитав литовською «єстина». Значить, істина – це те, що є, те, що достовірно саме собою і не потребує доказу, як сонце на небі.

Такий підхід випереджав рух філософської думки на роки. Пройдуть десятиліття після виходу книги Флоренського «Стоп та утвердження істини», і з'явиться цілий напрямок лінгвістичної філософії. Лінгвістична філософія стане дуже уважно вдивлятися в слова і дійшла висновку, що майже всі наукові визначення впираються в розпливчасті та багатозначні значення, які ми надаємо словам. Думка вперлася в глухий кут. Все формулюється словом, а слово за своєю природою неточно.

Флоренський, намагаючи умовність слова, одразу знайшов вихід із глухого кута. Це інтелектуальна словотворчість. Мисли-

тель сам створює свою міфологію навколо слів, не приховуючи суб'єктивність творчого підходу.

Флоренський був твердо переконаний, що будь-яка наукова істина повинна мати конкретний чуттєвий образ для людини. Йому належить чудовий постулат доказу Божого буття. Якщо є Трійця Рубльова, то є Бог. Іконостас – не перешкода між вітатрем і тим, хто молиться, а вікно в інший світ. Флоренський не заперечував, що ікона – Символ, але для нього Символ був більшою реальністю, ніж сама дошка, де Трійця зображена.

І тут філософ випереджав час приблизно на півстоліття. Пізніше у працях учня Фрейда Юнга буде чітко сформульовано вчення про архетипи – прообрази світобудови, які є однаково суб'єктивною і об'єктивною природою.

Магнетизм Трійці Рубльова притягував погляд Флоренського, який раптово відкрив у цій великій іконі геометрію Лобачевського. Так, так, саме Лобачевського. Адже уявна геометрія великого геометра була дійсна для дзеркально вигнутих півсфер. Флоренський побачив, що геометрія ікони підпорядкована не Евкліду, а Лобачевському. Перспектива вигнутого простору така, що не ви дивитесь в глиб картини, а картина охоплює вас своєю вигнутою півсферою – ви всередині ікони. Так ялинкова дзеркальна куля відбиває простір усієї кімнати, вбираючи її в себе. Зрозуміло, Ейнштейн нічого не знав про Флоренського, розстріляного 1937 року в Соловках, який саме так витлумачив теорію відносності.

Ейнштейн вірив у Бога, як «у вищий Розум і вищу красу», не потребуючи його споглядання у посередництві церкви. Флоренський – канонічно віруючий православний священник, але вони дійшли подібних результатів.

Закінчується книга «Уявності в геометрії» дуже важливим уявним експериментом, який Флоренський здійснює за законами теорії відносності Ейнштейна. Якщо будь-яке тіло мчатиме по Всесвіту зі швидкістю світла, то воно «вивіряється» у Всесвіт і набуде нескінченної маси, тобто стане частиною всього Всесвіту. Чи не ця вічна сутність ейдосу⁶³ будь-якої речі, про яку писав ще Платон.

⁶³ Ейдос, за Платоном, – те, на що насправді спрямована мисленнєва здатність людини.

І тут же у Флоренського виник, на мій погляд, найгеніальніший і сліпучий за красою здогад. Не обов'язково мчати зі швидкістю світла, щоб «вивернутися» у світобудову, – треба стати ним.

Я думаю, що тут Флоренський спирався на особистий досвід. Він давно вже вмістив у собі світобудову, випереджаючи час і багато його таємниць. Людина, на відміну від бездушної речі, може «вивернутися» у Всесвіт і набути вселенського безсмертя силою свого духу.

Що душа людини – це Всесвіт, що згорнувся в клубок, знали багато філософів і поетів, але до Флоренського це твердження було лише гарною метафорою. «Під кожним каменем похований Всесвіт», – говорили про померлих. З появою книги Флоренського «Уявності в геометрії» метафора безсмертя перетворилася на переконливу наукову гіпотезу.

Ось за що вбили Павла Флоренського – він довів, що ми безсмертні.

4.3. Французькі вчені Едвард Ле Руа і П'єр Тейяр де Шарден

Інквізиція науки найбільш виразно проявилася у переслідуванні досліджень французьких учених Ле Руа і Тейяра де Шардена, авторів терміну Ноосфера, дослідників духовної еволюції Всесвіту.

Проблемами розвитку матеріального світу (біосфери) і свідомості учені почали займатися в 20-х роках минулого століття. Був введений термін Ноосфера, в статтях французького математика і філософа Едварда Ле Руа (1870–1954) – професора Коллеж де Франс (з 1921 р.), члена Французької Академії Наук (з 1945 р.), представника католицького модернізму. Відомі його роботи в галузях математики, антропології і філософії, на жаль, досі не перекладені українською мовою.

Поняття Ноосфера використовувалося для характеристики сучасної геологічної стадії розвитку біосфери. Його позицію розділяв видатний французький геолог Тейяр де Шарден. Слід зазначити, що термін Ноосфера з'явився в працях французьких учених лише після того, як вони на початку 1920-х років прослухали в Сорбонському університеті Франції курс лекцій Володимира Вернадського з проблем геохімії і біогеохімії.

Едвард Ле Руа і його друг П'єр Тейяр де Шарден познайомилися з Володимиром Вернадським у 1923 р. в Парижі. Тут Вернадський, будучи запрошеним у Сорбонський університет, читав лекції про еволюцію геологічних оболонок земної кулі. У книзі «Нариси геохімії», виданої в Парижі в 1924 р. французькою мовою, він писав: *«З Людиною, поза сумнівом, з'явилася нова величезна геохімічна сила на поверхні нашої планети. Рівновага в міграції елементів, яка встановилася протягом тривалих геологічних часів, порушується Розумом і діяльністю Людства. (Виділено М.С.) Ми знаходимося нині в періоді зміни цим шляхом умов термодинамічної рівноваги усередині біосфери».*

Але інквізиція не дрімала і не звертала уваги на талант учених і їх заслуги. Хто ж такий Едвард Луї Еммануїл Жульєн Ле Руа? Французький філософ, представник католицького модернізму, математик Ле Руа народився 18 червня 1870 – помер 11 листопада 1954. Був членом Академії моральних і політичних наук з 1919 року і членом Французької академії з 1945 року. Книги Ле Руа неодноразово вносилися католицькою церквою в «Індекс заборонених книг». Тенденції до модернізму, що виразилися в творчості Ле Руа, були засуджені папою Пієм Х в 1907 році.

Варто згадати вченого чие ім'я також пов'язане з формуванням ідеї Ноосфери і її розвитком. Ним є Марі Жозеф П'єр Тейяр де Шарден, один з яскравих мислителів ХХ ст., палеонтолог і священник, професор кафедри геології Католицького університету в Парижі, член Ордену єзуїтів.

Як свідчить Вікіпедія: «Тейяр де Шарден народився 1 травня 1881 року в замку Сарсена, (регіон Овернь, Франція) у католицькій родині, четвертий з одинадцяти дітей. 1892 року вступив у коледж Дам-Де-Мангре, що належав Товариству Ісуса (Орден єзуїтів). 1899 році, закінчивши коледж і отримавши ступінь бакалавра з філософії й математики, вступив в Орден єзуїтів.

Він розвивав уявлення про духовну еволюцію Всесвіту, підсумком якої сьогодні є діяльність «Людини розумної», а перспективою – спрямування до нескінченної «точки Омега», до одухотворення і перетворення Всесвіту, до з'єднання Людини з Творцем Всесвіту. Він писав, що еволюція – це щось значно більше, ніж теорія, система або гіпотеза. Вона є основним знанням, якому тепер повинні підкорятися усі теорії, гіпотези, системи, якщо вони хочуть бути розумними і істинними, а поява

у фіналі Людини на Землі є тільки логічний результат упорядкованого процесу, наміченого з самого виникнення нашої планети. «Людина – не статичний центр світу, як довго вважав світ, а вісь і вершина еволюції, що набагато прекрасніше». Пізніше він пише: «Коли Людина дізналася, що доля світу в ній самій, вона вирішила, що перед нею відкривається безмежне майбутнє, в якому вона не може загубитися, і ця первісна реакція часто захоплює її на пошуки своєї завершеності у відокремленні»⁶⁴.

У грудні 1914 року був покликаний в армію, служив санітаром-носивником. Пройшов усю війну, отримав воєнну медаль і орден Почесного легіону. Саме під час війни (1916 рік) він написав своє перше есе «*La vie cosmique*» («Космічне життя») – філософський й науковий міркування щодо містики й духовного життя. Пізніше Тейяр де Шарден написав: «*la guerre a ete une rencontre... avec l'Absolu*» («війна була зустріччю... з Абсолютом»).

26 травня 1918 року він склав вічні обітниці у Фуа-Де-Ліон. У серпні 1919 року, будучи на острові Джерсі, написав есе «*Puissance spirituelle de la Matiere*» («Духовна сила матерії»).

Близьке захистивши в 1920 р. в Сорбонні дисертацію на тему «Савці нижнього еоцену Франції», він отримав докторський ступінь і став професором кафедри геології в Католицькому університеті в Парижі. Але інквізиція не спить. Еволюційні ідеї Тейяра послужили приводом для доносу про його єретичні судження по лінії Ордену єзуїтів. Доносам було дано хід: Тейяру заборонили читання лекцій. З 1926 по 1946 рр. він працював дослідником природи в єзуїтських місіях у Китаї, де і написав свою головну книгу – «Феномен Людини».

Повернувшись у Францію в 1946 р., він не отримав дозволу на друкування цієї книги, йому заборонили виступати з питань філософії, і навіть приїжджати в Париж. Тейяр прийняв пропозицію із США керувати розкопками в Східній Африці

У 1950 році, у віці 70 років, Тейяра обрали в Паризьку академію наук, але заборона на публікації й публічні виступи як і раніше залишалася в силі. В 1952 році він покинув Францію й виїхав працювати в США, в Нью-Йорк, за запрошенням Фонду антропологічних досліджень Венера-Грена. Брав участь у декіль-

⁶⁴ Тейяр де Шарден П. Феномен человека. Москва : 1987.

кох експедиціях у Південну Африку. В 1954 році провів два місяці у Франції, в Оверні, у будинку своїх батьків.

Відправною точкою своїх досліджень Вернадський, і Тейяр де Шарден вважали так звану цефалізацію – процес збільшення маси головного мозку і, як наслідок, еволюційно прискорений розвиток нервової системи Людини. Відбувається стрибок – від інстинкту до думки, отже, еволюція біосфери йде у напрямі розвитку свідомості, тобто формування Ноосфери. Звідси висновок: нематеріальна думка Людини стає геологічним чинником, що матеріально перетворює Планету. Планета набуває деякого загальнопланетарного Мозку, який бере на себе відповідальність за її подальший розвиток.

Тейяр де Шарден називав Ноосферою деяку «оболонку думок» над Землею. Він представляв Розум як полум'я, в якому гріється земна куля і яке поступово охоплює Планету, утворюючи її новий покрив: *«Земля не лише покривається мірадами крупинок думки, але закутується єдиною мислячою оболонкою, що створює функціонально одну велику крупинку думки в космічному масштабі. Безліч індивідуальних мислень групується і посилюється в акті одностайного мислення. Такий той загальний образ, в якому аналогічно і симетрично з минулим ми можемо науково уявити собі Людство в майбутньому»*⁶⁵.

Помер учений у Нью-Йорку від серцевого нападу 10 квітня 1955 року, у Великодню неділю. Роком раніше, на прийманні у французькому консульстві, він сказав своїм близьким друзям: «Я хотів би вмерти на Великдень, у день Воскресіння».

Після смерті Тейяра де Шардена була створена комісія, у яку ввійшли багато його друзів, у тому числі видатні вчені (А. Брейль, Дж. Гакслі, А. Тойнбі, М. Мерло-Понті й інші). Комісія склала й підготувала до видання десятитомне зібрання творів, куди ввійшли практично всі його роботи, за винятком листів і деяких есе. Зібрання творів було відкрито в 1957 році «Феноменом людини».

За рік до смерті записав в щоденнику: *«Усі пригоди в сфері духу – це голгофа»*. Але навіть після смерті знаменитого вченого інквізиція не заспокоїлася. Посмертні публікації творів Тейяра накликали нові санкції Ватикану. У 1957 р. було проведено вилучення його книг з бібліотек семінарій і католицьких установ, указ вати-

⁶⁵ Тейяр де Шарден П. Феномен человека. Москва : 1987.

канської канцелярії закликав охороняти католицьку молодь від впливу робіт Тейяра. Проте, ідеї Тейяра надихнули багатьох католиків – його навіть порівнювали з Хомою Аквінським, що свого часу відкрив нові шляхи для об'єднання християнства з наукою.

Сьогодні ідеї Тейяра відомі далеко за межами світу католицьких богословів.

4.4. Академік В. Вернадський

По-іншому склалася доля Володимира Вернадського який жив і творив в атеїстичній державі і не був членом ордену єзуїтів, як Тейяр до Шарден. Він вкладав у поняття Ноосфери принципово інший сенс. На думку ученого, Ноосфера – матеріальна оболонка Землі, що міняється під впливом людей, які своєю діяльністю так перетворюють планету, що можуть бути визнані «потужною геологічною силою». Ця сила своєю думкою і працею перебудовує біосферу «в інтересах вільно мислячого людства як єдиного цілого».

Світогляд В. Вернадського, що виходить з того, що наука, релігія і філософія суть три фундаментальні і незалежні форми Розуму, кожна з яких призначена для вирішення своїх завдань, погано вписувалося в рамки «єдино вірного» вчення діалектичного матеріалізму. Ці ідеї В. Вернадського стали доступні радянським читачам лише починаючи з кінця 1960-х років. Його головний твір, пов'язаний з Ноосферною проблематикою – «Наукова думка як планетарне явище», написаний в 1936 р., став доступним читачеві лише в 1988 році.

Доля В. Вернадського була нелегкою. Ад'юнкт Петербурзької АН з 1906 року, академік з 1908 року. У листопаді 1917, після опублікування наказу Всеросійської надзвичайної комісії з боротьби з контрреволюцією і саботажем при Раді Народного Комісаріату РРФСР про його арешт, В. Вернадський втік із Петрограда.

На початку 1921 р. висланий радянською владою з Криму (у момент взяття Криму Червоною армією – ректор Таврійського університету). Заарештований вранці 14 липня 1921 року в Петрограді «летучим загonom» Губчека під керівництвом «товариша Іванова». Відвезений на Горохову, 2 (у Надзвичайний комісаріат), у ніч на 15 липня переведений на Шпалерну в камеру попереднього ув'язнення. Увечері 15 липня підданий допиту, пізно

ввечері того ж дня звільнений завдяки заступництву великих діячів культури (найбільш ефективним, на думку В. Вернадського, виявилось звернення віце-президента Академії наук В.А. Стеклова, випускника Харківського університету (1887) до комісара Балтфлоту М.М. Кузьміна).

Незадовго до смерті В. Вернадський виклав свої ідеї у статті «Декілька слів про Ноосферу» і сподівався зробити їх доступними для широкого кола читачів, опублікувавши в газеті «Правда». Проте Й. Сталін, не допустив цього, хоча і дозволив опублікувати статтю в часописі «Успіхи сучасної біології». В 1980-х роках Ноосферний рух в Радянському союзі став активно розвиватися.

Експерименти фізиків навіяли вченим нові ідеї і вони починають розуміти, що на матеріальний світ чинить вплив **колективна Свідомість**, тобто якщо люди думають про події, що відбуваються навколо них однаково, то їхні мислеформи формують з часом матеріальний світ.

«Втомившись» від нашестя думок і мислеформ без позитивних першоідей «Бог (Світовий Розум) посилав на Землю сигнал людству про своє існування». Його «вістку» отримує український вчений Володимир Іванович Вернадський. Своїми дослідженнями він доводить, що *біосфера Землі сформувалася з самого початку як складна система, з великою кількістю видів організмів, кожен з яких виконував свою роль у загальній системі. Без цього біосфера взагалі не могла б існувати, тобто стійкість її існування була відразу започаткована її складністю. Вернадський особливо виділяє трансформаційний вплив на Землю однієї з форм життя – Людини – через її розумову діяльність і передбачає швидке зростання глибини і масштабів цього впливу. В результаті техногенної діяльності Людини біосфера Землі докорінно перетворюється – стає Ноосферою – «сферою Розуму». Вона охопить усе більшу частину Землі – від глибоких її надр до найвищих шарів атмосфери*⁶⁶. **Учення В. Вернадського поклало початок вивчення впливу Розуму людей на матеріальний світ.**

В. Вернадський був Людиною найвищих моральних якостей. Ось як писав про нього М. Тимофєєв-Ресовський: *«Люди бувають дуже погані, погані, середні, хороші, дуже хороші, і є деяка кількість чудових людей. Серед чудових попадаються дуже*

⁶⁶ Вернадский В. Биосфера. – Москва : Мысль, 1967.

чудові люди, і, нарешті, серед дуже чудових людей попадаються – дуже рідко – абсолютно чудові люди. Ось Вернадський, поза сумнівом, був абсолютно чудовою Людиною».

Головною справою його життя стало розроблення цілісного вчення про біосферу і еволюцію біосфери в Ноосферу, в якій людський Розум і наукова думка стають визначальними чинниками розвитку. Оцінка значення В. Вернадського у науковому світі така висока, що відомі зарубіжні учені Нік Полунін – президент Фонду охорони навколишнього середовища (Великобританія) і швейцарський вчений із Женевського університету Жак Грінвальд (Швейцарія) писали: *«Виникає питання: чи не наслідую нас дуже серйозно замислитися про «вернадськіанську революцію» як термін, що охоплює його широку концепцію, яка може ефективно привести до прогресу в освіті, що стосується довкілля, і у результаті до прогресу в благополуччі світу. Це новий об'єкт для докладання зусиль світової наукової спільноти»*⁶⁷.

«Ідея В. Вернадського про Ноосферу – сферу Розуму стала основою вчення про Ноосферу, яке сьогодні активно розвивається і може дати якісно нові шляхи вирішення проблем, пов'язаних з «глобальними загрозами», – екологічною, ресурсною, енергетичною, демографічною, орієнтуючи вектор геополітики на захист інтересів людства як єдиного цілого. Цілісний ноосферний світогляд, що спирається на уявлення не лише про права, але і про обов'язки Людини і єдність людства, потрібний для створення реальної стратегії вирішення глобальних проблем сучасності, здатної об'єднати зусилля представників науки, релігії і філософії з можливостями політиків і бізнесменів різних країн світу»⁶⁸.

Подібна спадкоємність і традиція не випадкові, вони – прояв внутрішньої пульсації філософської думки, образно кажучи, читання досвіду свідомості. В. Вернадський, підтверджуючи спостереження, що думка, раз висловлена, продовжує жити в роздумах послідовників, писав в 1886 р.: *«Коли працюєш над яким-небудь науковим питанням, в думці мелькає вигляд осіб, що думали раніше над цим, відчуваєш, точно якийсь невідомий, невидимий ланцюг сильно зв'язує тебе з філософом-греком, середньовічним ченцем, арабським лікарем або з одним з великих учених*

⁶⁷ Там же.

⁶⁸ Крисаченко В. Екологічна культура: теорія і практика: Навч. посібник. – Київ : Заповіт, 1996.

останніх трьох століть. Над тим же питанням вони працювали, думали, на кожному кроці бачили сліди їх роботи, їх думки і тільки далі продовжуєш їх, і твоя думка зливається з їх думкою і всі разом є загальною безперервною роботою»⁶⁹.

Ми по праву гордимся і пишаємося іменем людини, яка належить до когорти найвидатніших українців. Родове коріння Вернадських за сімейними переказами та легендами сягає середини XVII століття. Їхній пращур шляхтич Варна воював у козацькому війську Богдана Хмельницького. Все життя Володимир Вернадський зараховував себе до «рідного племені Українського» та виявляв прихильність до української мови, історії і культури свого народу.

4.5. Новітні дослідження Віктора Вейника

У 1991 році світ побачив книгу член-кореспондента Академії наук Республіки Білорусь, професора Віктора Альберта Іозефовіча Вейника під назвою «Термодинаміка реальних процесів» (далі ТРП). У ній в досить доступній формі викладена Загальна теорія природи. Ця теорія за задумом автора покликана об'єднати усі розрізнені дисципліни: механіку, термодинаміку, хімію, електротехніку, теорію відносності, квантову механіку і так далі у цілісну єдину наукову картину світу. Тобто єдину дисципліну, де усі розділи сучасної науки доповнювали б один одного. На жаль, багато з вище перелічених розділів ніяк не пов'язані між собою, а деякі з них навіть суперечать один одному.

Зрозуміло, що ця теорія викликала масу суперечок і критики, як така, що підриває основи сучасної фізики. Суперечки в основному розгораються навколо висновків, зроблених В. Вейником. Але уся трудність для сучасних учених полягає в тому, що кожен з цих висновків захищений експериментально. А не абстрактними частенько просто вгаданими математичними рівняннями. Сучасні учені виявилися не в змозі протистояти теорії побудованій в кращих традиціях фізики до Ньютонівської епохи. Коли усі висновки і припущення підтверджувалися і спростовувалися дослідженнями, лабораторно.

⁶⁹ Вернадский В. И. Биосфера. – Москва : Мысль, 1967.

Можна продовжувати результати досліджень Вейника, але варто звернути увагу на його висновок стосовно матеріальності думки, що на наш погляд привело до трагічної смерті видатного вченого. Слід також додати, що ідея В. Вейника про речову складову думки викликала багато суперечок. Оскільки професор не визначився, з якої речовини складається думка. А тільки помітив, що треба розрізняти речовий носій думки і її нематеріальну інформацію.

«Світ (і людина) влаштований зовсім не так, як ми думаємо. – пише білоруський учений Альберт-Віктор Вейник. – Чим глибше я переймався цією думкою і чим далі просувався на шляху розкриття реальної картини світу, тим незатишніше мені ставало і тим менше розуміння я зустрічав з боку своїх вчених колег... Проте відчуття незатишку продовжує зберігатися і навіть переросло в страх, коли я помітно просунувся в розшифровці істинної картини світу, бо ця картина виявилася органічно пов'язаною і цілком обумовленою природою самої людини і її роллю і призначенням у цьому світі. Саме так, я не обмовився, – усе крутиться навколо людини, і наша трагедія полягає в тому, що ми цього не розуміємо і живемо, повністю ігноруючи вказану обставину.

Неможливо правильно осмислити те, що зараз відбувається на Землі, якщо не визнати дуальність того, що як в нашому хронологічно-метричному, так і в тонких світах є сусідами поруч біле і чорне, світло і пітьма, добро і зло, причому добро поводить себе скромно, покірливо і лагідно, а зло – активно, винахідливо і агресивно». Отже дуальність світу є тією ознакою, що дасть можливість певною мірою наблизитись до осмислення процесів світобудови. Людство вже дозріло, щоб усе це осмислити. Допомогти повинна наука, але для цього потрібно змінити звичні уявлення і по-новому поглянути на світ, людину і її місце у цьому світі. Чи готові ми на цей крок?

Альберт-Віктор Вейник, народився у Ташкенті, але в 1930-х роках переїхав до Москви, де став студентом авіаційного технологічного інституту (МАТІ). Закінчивши інститут, Вейник залишився в МАТІ, отримавши ступінь кандидата наук. Потім він викладав у рідному інституті, але після захисту докторської дисертації перейшов на кафедру фізики Московського технологічного інституту харчової промисловості.

У 1956 році Вейника обрали членом-кореспондентом Академії наук Білоруської РСР, після чого він переїхав до Мінська, де

очолював лабораторії атомної енергетики та промислової теплофізики Інституту енергетики АН БССР.

У 1960-х роках Альберт Іозефович керував лабораторією Фізико-технічного інституту АН БССР, а в 1990-х став головним науковим співробітником цього інституту. Однак коло наукових інтересів Вейника ніколи не обмежувалося теплофізикою та ливарними процесами.

Вивчаючи технології роботи з металами, Альберт-Віктор Вейник зробив висновок, що важливу роль у цих процесах відіграє час. За його думкою, існування часу зумовлене рухом часток, які він назвав хрононами. Для доведення своєї теорії, вчений сконструював генератор хронального поля. Прилад був складений із металевих пластин, встановлених під кутом. У центрі Вейник розмістив годинники (механічні і електронні), які уповільнювали або прискорювали свій хід залежно від кута нахилу пластин. Він вважав, що там, де хронала багато, процеси протікають швидше, і навпаки.

У своїй книзі «Нові космічні технології» фізик Олександр Фролов згадує про впевненість Альберта Іозефовича у тому, що його відкриття дасть людству можливість подорожей у часі. Вейник писав: «Ми можемо використовувати час у хрональному двигуні, перетворюючи хронал на тиск, а також створювати «машини часу». Наприклад, ми можемо направити реальну систему в її минуле або майбутнє, штучно підвищивши або знизивши її хронал».

Світобачення Віктора Вейника викликали гнів інквізиторів. Підвалину для цього створили його теорії теплофізики, які протирічили вже відомим законам. Його праці досі піддаються жорсткій критиці не лише серед науковців, але й серед духовенства.

Інквізиція мобілізувала своїх кращих інквізиторів для дескрипції вченого і його ліквідації. У квітні 1969 року в журналі «Успіхи фізичних наук» опублікована стаття Л. П. Пітаєвського і І. М. Халатнікова «Перший молоток» про А. Й. Вейника, присвячена його підручнику «Термодинаміка», де відзначалося: «Саме дивне полягає в тому, що це середньовічне схоластичне марення було видане накладом 15000 примірників і рекомендовано Міністерством вищої і середньої спеціальної освіти БРСР як навчальний посібник для студентів університетів, технічних і педагогічних ВНЗ».

На спеціальному засіданні Білоруської Академії Наук «Загальна теорія природи» Вейника була визнана лженаукою. Наказом голови Держкомітету Ради Міністрів БРСР по друку Коновалова

від 19 вересня 1969 року, книги Вейника «Термодинаміка реальних процесів» у кількості п'ятнадцяти тисяч примірників, були вилучені з книжкових магазинів і спалені на кострищі!

Саме у цій книзі уперше було описано взаємодію часток наосвіту і дано прогноз їх можливого використання в техніці. Сьогодні нанотехнології в усіх на слуху. Тоді ж, в усіх видавництвах на прізвище Вейник було накладено беззаперечне табу. А сам академік потрапив під пильну увагу Комітету державної безпеки.

Тривалий час Віктор Йозефович провів у різних дослідницьких інститутах Москви, де успішно захистив кандидатську та докторську дисертації. Глибоко досліджуючи надприродні явища, він переконався у тому, що це чисто духовний аспект, підґрунтя якого лежить у сфері «духів злості піднебесних». Саме тоді Віктор Йозефович знайшов дорогу до Святого Православ'я. Він завжди стверджував, що у світі немає більш глибокої істини і благодатної всемогутньої сили Христової, як саме у Христовій Православній Церкві. Його важливі спостереження в цій сфері були описані в книзі «Термодинаміка реальних процесів», яка стала бестселером серед наукової та творчої інтелігенції СРСР, і привела багатьох до віри.

Його наукова та духовно-просвітницька діяльність була спрямована на повернення інтелігенції до єдиного джерела істини і розуму – Бога. У 1992 році Альберт Йозефович прийняв православ'я (отримав ім'я Віктор) і розпочав дослідження взаємодії матеріального і духовного світів. Академік Вейник у своїх численних виступах став активно проповідувати Православ'я, затверджуючи його істинність і демонічну суть інших практик і явищ, які зараз фахівці у сфері квантової фізики називають «квантовими негативними програмами». Підкріплені науковим авторитетом, проповіді Вейника мали великий успіх, приводячи людей до Бога. Проте Віктору Йозефовичу посипалися погрози, що якщо він не припинить своєї діяльності на благо Господа і його Церкви, то буде убитий. Проте він продовжував свою місію не зважаючи на це.

Продовження історії вражає своїм трагізмом. 24 листопада 1996 року, о шостій ранку на Жовтневій площі Мінська, Віктора збив легковий автомобіль, а другий завершив трагедію. Віктор Йозефович поспішав до ранньої літургії в Собор святих апостолів Петра і Павла. А 27 листопада в цьому ж соборі відбулося його відспівування. Іронія полягала в тому, що Віктор уже неодноразово

передбачав свою смерть, говорячи про те, що його «розмажуть багномпером автомашини на п'ятдесят метрів».

Його передбачення справдилося майже в точності до одного метра.

4.6. Дослідження Фатей Шипунова

Шипунов Фатей Якович – російський вчений, доктор біологічних наук, а також фахівець з квантової механіки. Помер у 1995 році за нез'ясованих обставин. У Інституті літосфери вчений керував лабораторією біосферних явищ – там вивчали Церкву, духовні явища з погляду енергетики. За час роботи лабораторії було зібрано і досліджено багато фактичного матеріалу. Висновки робилися часом просто неймовірні, але на основі конкретних фактів...

Останні досягнення квантової механіки дали можливість по іншому досягнути Світобудову, експериментально доказати існування духовного світу, який впливає на її структуру. Квантова механіка досліджує частинки як фізичну структуру і частинки як хвилі (енергію). Виявилось, що за межами елементарних частинок – нейтронів, протонів, електронів, позитронів і т.д. – не існує матеріального світу, а існує його хвильова функція. Всесвіт складається із субстанції, яку не можна назвати матеріальною. Це духовна субстанція, яка в фізиці має значення – тільки як строго організована хвиля. Вона більш сильно організована ніж фізичний світ. Саме ця хвильова функція визначає всю структуру Всесвіту і будує фізичний світ. Хвильові рівняння відбивають зв'язність Всесвіту.

Ось як про це пише Ф. Шипунов: «Є такі хвилі, метрики яких рівні метриці Всесвіту. Події, що відбуваються в фізичному світі і навіть окремі слова фіксуються у певній точці Всесвіту, і назавжди. Отже є Вища Сила (Всесвітній Розум, Бог, Абсолют), яка охоплює (бачить) увесь світ – миттєво завдяки таким хвильовим функціям.

Хвильову функцію мають люди, мають атоми, молекули і т. д... Саме хвильова функція керує всім матеріальним світом. Матеріальний світ – це неживий світ, який керується хвильовою функцією, фактично – духом. Це вираховується з математичною точністю: є довжина хвилі, частота і фаза хвилі. Коли фізик проводить експеримент зі своїм приладом, то він може попросити,

щоб хвилюва складова видала йому частку. Так були відкриті нейтрино і антинейтрино і так далі...

Небезпека експериментів з атомними ядрами полягає в тому, що недоброчесний фізик може визвати таку реакцію хвилі, яка здатна підірвати навіть Сонячну систему.

Доказано за допомогою математики існування духовного світу, творчих сил Всесвіту, від яких залежить увесь матеріальний світ і ми з вами. Це останнє відкриття квантової механіки, яка відкрила інший світ – духовний, вважається останнім словом науки»⁷⁰.

Отже все, що оточує нас, практично повністю складається з енергії. У квантовій фізиці матерія швидкоплинна, хаотична і непередбачувана. Субатомні матеріальні частки з'являються на мить і зникають. І це відбувається тому, що всі вони одночасно існують усередині безмежного енергетичного простору.

У процесі досліджень квантові фізики виявили ефект, названий **«ефектом спостерігача»**. Спостерігач, тобто людина, яка спостерігає за малими матеріальними частинками атома, впливає на їхню поведінку. Ці частки з'являються саме там, куди спрямовано увагу спостерігача.

На субатомному рівні енергія реагує на увагу, «перетворюючись» на матерію. Чим ця інформація може бути корисною нам? Нескінченні атомні частинки можна порівняти з нескінченними можливостями, якими наповнений Всесвіт. І тільки уявіть, як може змінитися наше життя, коли ми навчимося використовувати «ефект спостерігача» і звертати увагу на те, чим хочемо наповнити свою реальність.

Все, що існує в нашому фізичному Всесвіті, складається з субатомних частинок – електронів. Під наглядом ці частинки перетворюються на електромагнітні хвилі. Поки ніхто не спостерігає за ними, вони одночасно є скрізь і в той же час ніде.

Таким чином, все, що знаходиться у Всесвіті, представлене у вигляді чистого енергетичного потенціалу. І це не лише предмети, які нас оточують. Це також нескінченні можливості та ймовірні «реальності». І квантовий розум може впливати не лише на появу чи зникнення електронів, але також і на втілення будь-якої можливості.

⁷⁰ Джерело : <https://ispovednik.org/fatey-shipunov>

Довівши математично існування за межами фізичного світу складніше організованого хвильового світу, наука зуміла експериментально підтвердити існування різних сутностей або, як їх називали вчені, електронних матриць із негативним чи з позитивним знаком. Це ми своїми негативними вчинками та думками притягуємо їх з Світобудови. Сила тяжіння таких сутностей у всіх різна. Наприклад, з'ясувалося, що поблизу однієї людини сутностей із негативним знаком практично немає, а інша ними просто обліплена.

«Є таке поняття, як «бездушна» Людина. Прилади фіксують, що навколо неї утворюється вакуум, в який впроваджуються електронні матриці з негативним знаком і починають керувати людиною. Раніше це називали вселенням біса, зараз ми фіксуємо це приладами, і це справді страшно!»⁷¹, – пояснює академік РАН Ф. Я. Шипунов.

Наразі розроблені рідкокристалічні датчики, якими фіксуються хвильові функції. Через 1 см проходять 2^{10} ступені сигналів хвильових функцій, а це сутності, і все це за 1 сек. А кожна функція – це монада, це носій сутності. Причому вони організовані складніше, ніж фізичний світ, фізичний світ – це напівхаос, його тримають у вуздечці хвильові функції⁷².

Хвильова функція – це комплекс полів, які організовані в дуже складну структуру і ця структура приймає і видає всю світову інформацію, тобто. вона майже наближається до абсолютного знання. Саме хвиля (а це міріади та трильйони структур) може набувати різних форм: вона може бути плоскою, мати горизонтальну та глибинну структури.

Отже вчені експериментально і математично доказали, що за межами фізичного світу існує ще складніше, жорсткіше організований хвильовий світ – безматеріальний світ. Крім того визначено існування демонічних явищ, які запускаються на Землю. Встановлено центр та траєкторію їхнього польоту тощо. Є точка, де існує якийсь володар (Велике негативне), що цим керує. Існування хвильових функцій із негативним знаком свідчить, що є антисвіт, який намагається зруйнувати фізичний світ. Варто

⁷¹ Там же.

⁷² Джерело : <https://ispovednik.org/fatey-shipunov>

зауважити, вивчення негативних хвильових функцій показує, що їх кількість на Землі з кожним роком зростає. Їх назвали електромагнітними матрицями із негативним знаком.

Дослідники звернулися до Міністерства внутрішніх справ та інформували їх, що за певних умов навколо людини утворюється вакуум і в цей вакуум впроваджуються електромагнітні матриці з негативним знаком. Вони визначають у подальшому поведінку людини. Але міністерські чиновники проігнорували звернення вчених.

Хвильові функції дуже пластичні і можуть приймати міриади форм і мати всесвітню інформацію, чого не може мати матеріальне тіло хвилі без переміщення своєї структури. Тому весь простір пронизаний цими сутностями, і, як кажуть, хвильова функція біса може пройти в будь-яку стіну, не зачіпаючи і не змінюючи структуру. Там зовсім інший світ. Адже є хвильові функції, довжина хвилі яких дорівнює метриці космосу – вони вміщують абсолютну інформацію і можуть змінитися так, що вже не мають ні простору, ні часу.

Так виявилось, що хвильова функція людини може матеріалізуватися і прийняти будь-яку форму в будь-якій точці Всесвіту і спалахнути в мільярдні частки секунди, для неї немає ні простору ні часу. Хвильова функція будь-якої людини практично має вселенське знання. Знати мови всього світу (а їх не так багато) зовсім не складно. У нас є люди, так звані поліглоти, які знають десятки та сотні мов. Свою пам'ять можна тренувати як завгодно. Душа має вселенське знання.

Сім'я теж має свою хвильову функцію – вона також особистість. Не має значення, з скількох людей вона складається – це особистість. І ця особистість повинна мати моральний стрижень, інакше вона розпадається. Але що найдивовижніше, народ має свою форму. І коли в народ вторгаються химери, ця форма починає давати пробоїни, тобто. частини у цій фігурі випадають та з'являються ями. Ці ями як би виїдаються химерами. Кожен народ має свою хвильову функцію, а це є дуже тонка соборність.

«Хочу додати ще про хвильові функції всього людства, – розповідає Ф. Шипунов. – І ось тут найцікавіше, відбувається якась квантованість – соборна особистість не може володіти єдиним центром зі свого середовища, а саме Людиною. Вона може мати єдиний моральний духовний центр тільки з Творцем. Вона має

певну форму хреста, але все йде у Всесвіт, пік йде туди. Соборна особа має свого Отця Спасителя. І в той же час Він є присутнім. Він є Отцем не лише кожного народу, а й усього Людства.

Християнство є найвище вчення, якому не було рівних і ніколи не буде. Символ Трійці – це всесвітній фундаментальний закон, якому немає рівних»⁷³.

4.7. Лев Давидович Ландау

Життя Л. Ландау представляє загальний сценарій квантових негативних програм (КНП). Незважаючи на те, що в різні часи жили не схожі один на одного вчені, незалежно від країни, національності, соціального положення, дія КНП на людину незмінна. І який з приведених випадків найяскравіший, найпоказовіший?

Думаю, що негативні події, що вражали свого часу Ландау, можуть відкрити нам цей сценарій, зрозуміліше ніж усі інші. Причому, повторення цього сценарію з Альбертом Вейником, співпадає аж до дрібниць.

Був час, коли Лев Давидович працював над теоретичним обґрунтуванням надплинності рідкого гелію і буквально стояв на порозі відкриття. Саме за цю роботу Ландау згодом буде удостоєний Нобелівської премії.

У 1936-1937 роках Ландау опублікував дві роботи про так звані фазові переходи другого роду, тобто таких переходів, при яких стан тіла міняється безперервно, а симетрія – стрибкоподібно. Парадоксальну поведінку рідкого гелію поблизу абсолютного нуля експериментально виявив Петро Капіца, директор Інституту фізичних проблем (ІФП), де з лютого 1937 року працював Ландау. Тільки коли цією проблемою зацікавився Ландау, з'явилася надія, що таємниця рідкого гелію буде відкрита.

У ніч на 28 квітня 1938 року Ландау заарештували.

Зверніть увагу на момент самого арешту в буквальному розумінні цього слова. Ландау не міг переступити поріг, і двоє чекістів винесли його під руки. Отже, з порогу відкриття на інший поріг. Чи потрібно описувати, що його чекало в ув'язненні?

⁷³ Джерело : <https://ispovednik.org/fatey-shipunov>

Опишемо! Отже, Ландау Лев Давидович (1908-1968) – фізик-теоретик. Академік АН СРСР із 1946. Член низки зарубіжних академій. Нобелівський лауреат (1962). Перед арештом – зав. теоретичним відділом Інституту фізичних проблем. Заарештований у Москві вранці 28 квітня 1938 року, виключений зі списку співробітників ІФП 3 травня. Поміщений у Бутирку, де жінка-слідчий, яка лаялася матом, насамперед показала йому заяву його співавтора книги «Механіка», який називав Ландау німецьким шпигуном. Нескінченні нічні допити не припинилися і після «визнання» Ландау. Йому було зламано два ребра. Визволення його домагалися директор ІФП П.Л. Капіца та Н.Бор (в особистому листі Сталіну).

26 квітня 1939 року Капіца був прийнятий у НКВС двома заступниками Берії. Йому запропонували ознайомитися зі «справою» Ландау, Капіца відмовився. Його запитали, чи готовий він поручитися за арештованого, і Капіца написав: «Прошу звільнити з-під варті заарештованого професора фізики Льва Давидовича Ландау під мою особисту поруку. Ручаюся перед НКВС у тому, що Ландау не вестиме будь-якої контрреволюційної діяльності в моєму інституті, і я вживу всіх залежних від мене заходів до того, щоб він і поза інститутом ніякої контрреволюційної роботи не вів. У разі, якщо я почую з боку Ландау якісь висловлювання, спрямовані на шкоду Радянській владі, то негайно повідомлю про це органи НКВС»⁷⁴.

Через два дні Ландау було відновлено у списку співробітників ІФП. При виході на волю він ледве міг самостійно пересуватися. Фізику, який його зустрічав тут же сказав: «А я навчився в умі вираховувати тензори». Звільнений у 1939. Запис стосовно нього свідчив: «Кримінальну справу відносно Ландау Льва Давидовича припинити на підставі ст. 5 п. 2 УПК РРФСР – за відсутністю в діянні складу злочину», Ландау розцінював це, як диво. І абсолютно вірно, бо протидіючі квантові позитивні програми, які так само мають свій стабільний сценарій – Петро Капіца, і особливо Нильс Бор зіграли для Ландау роль Ангелів Хранителів, які і далі його супроводжували по життю.

А наступні «страхітливі збіги» продовжували слідувати. В неділю, 7 січня 1962 року була страшна ожеледиця. Напередодні йшов

⁷⁴ Капіца П.Л. Листи про науку. М., 1989. С.179

дощ, до ранку підморожувало, і усе місто перетворилося на суцільний каток. На Дмитровському шосе машина почала обганяти автобус, що стояв на зупинці. Назустріч йшла вантажівка. Водій злякався і різко загальмував. Машину крутануло, втративши управління, вона завертілася на льоду, як хокейна шайба. Вантажівка ударила намертво, коротким, страшної сили ударом, і увесь цей удар припав на Ландау, притиснутого силою інерції до скла.

Отримані пацієнтом травми виявилися несумісні з життям. Але він в роздавленому автомобілі вижив. Проте в реанімації почалися ускладнення, одне іншого страшніше. На третю добу – перебої серця. Потім – травматичний парез кишкового і анурія. А в п'ять годин ранку 12 січня – зупинка дихання. Знову «квантові фізики» десь знайшли апарат штучного дихання, на плечах винесли його на вулицю, зупинили якусь тритонку і привезли це диво техніки в 50-у лікарню. Хворий знову був врятований. Смерть відступила.

Проте в день народження Ландау, 22 січня, почався набряк мозку. Знову ж таки «квантові фізики» шукали ліки, цього разу в Англії. Петро Капіца дав телеграму своєму старому приятелеві по Кембріджу. Сер Кокрофт роздобув необхідний препарат, але він спізнювався до вильоту рейсового літака Лондон–Москва. Подзвонивши начальникові аеропорту Хитроу, учений пояснив ситуацію, і рейсовий літак «British Airways» затримали на дві години. Проте до цього часу Ландау перевели в Інститут нейрохірургії. І тут ледве живого пацієнта заразили інфекційною жовтяницею, яка відразу ж зупинила його можливе одужання. Тільки з почуттям гумору у пацієнта було все гаразд: «Здається, я своєю хворобою поставив якийсь ідіотський рекорд», – так оцінював свою ситуацію сам Ландау.

У тій же лікарні 10 грудня 1962 року Льву Ландау була вручена медаль лауреата Нобелівської премії, диплом і чек. Уперше в історії Нобелівських премій ця найвища нагорода вручалася лауреатові в лікарні. Л. Д. Ландау удостоєний Нобелівської премії по фізиці за «піонерські роботи в області теорії конденсованих середовищ, особливо рідкого гелію». «Кожен має досить сил, щоб гідно прожити життя. А усі ці розмови про те, який зараз скрутний час, це хитромудрий спосіб виправдати свою бездіяльність, лінь і різні сумовитості. Працювати потрібно,

а там, дивись, і часи зміняться», – так сказав Ландау про своє нагородження.

Через 6 років його не стало.

4.8. Професор М. О. Козирєв і його теорія часу⁷⁵

Ще зовсім нещодавно фізики, що вивчають світ, стверджували, що згідно з другим початком термодинаміки світ прагне до хаосу, тобто з часом організований і впорядкований світ (планети, зірки, галактики і т. д.) перетвориться на хаос.

Другий початок термодинаміки свідчить: «Усі природні процеси супроводжуються зростанням ентропії». Ентропія – функція стану термодинамічної системи, що характеризує міру перетворення порядку в безлад.

При цьому усі види енергії у Всесвіті безповоротно трансформуються в теплоту, яка, передаючись від тіл більше нагрітих до тіл менше нагрітих, приведе до вирівнювання температури усіх тіл у Всесвіті на низькому рівні, і наступить так звана «теплова смерть», обумовлена припиненням усіх форм руху матерії.

«Грунтуючись на другому початку термодинаміки, ми вважаємо, що якість енергії неухильно знижується; у міру того, як вона все більше вироджується і настає стан хаосу, усі події стають істотно безповоротними. Енергія дисипує скрізь і завжди; світ – це зосередження явищ звиродніння. Ми – діти хаосу, і глибоко в основі кожної зміни прихований розпад. Спочатку існує тільки процес розсіяння, деградація; усе захльостує хвиля хаосу, що не має причини і пояснення. У цьому процесі відсутня яка-небудь первинна мета, в ній є тільки безперервний рух»⁷⁶

Ось цей процес деградації енергії, прагнення усього нашого оточення, світу і нас самих до хаосу, до розпаду, до смерті і є наша «еволюція». І чим більше деградує енергія, тим більше росте ентропія, що є мірою хаосу. Саме так малює нам нашу еволюцію другий закон термодинаміки, або другий початок!

Проте представники науки, що вивчають живий світ, і соціологи з таким похмурим прогнозом майбутнього принципово не згодні. Більше того, вони вважають, що світ у своєму розвитку

⁷⁵ Джерело: We use cookies. Read the Privacy and Cookie Policy I accept.

⁷⁶ Козырев Н. А. Избранные труды / Сост. А. Н. Дадаев, Л. С. Шихобалов. Л.: Изд-во ЛГУ, 1991.

постійно збагачується різноманітними формами життя, стаючи усе більш яскравим.

«У Всесвіті ж немає ніяких ознак деградації, яка витікає з другого початку. Світ виблискує невичерпною різноманітністю, ми не знаходимо в нім і слідів наближення теплової і радіоактивної смерті. Отже, ми повинні визнати, що в Природі існують постійно діючі причини, що перешкоджають зростанню ентропії. Усюди у Світі, що виблискує різноманітністю, йдуть непередбачені механікою процеси, перешкоджаючи його смерті. Ці процеси мають бути подібні до біологічних процесів, що підтримують життя організмів. Тому їх можна назвати процесами Життя»⁷⁷.

Тоді як учені, що спираються на другий початок термодинаміки, відстоювали такий розвиток Всесвіту, де життя світів є короточасними спалахами життя на тлі загальної смерті, відомий російський астрофізик М.О. Козирев інтенсивно шукав відповідь на наступне питання: що перешкоджає зростанню ентропії в природі?

Оскільки проблема подолання теплової смерті світу пов'язана з проблемою походження світіння Сонця і зірок, Козирев повинен був вирішити завдання про природу зоряної енергії.

Зазвичай вважають, що усередині зірок є спеціальне джерело енергії, на кшталт акумуляторів, поступова розрядка яких забезпечує тривалість життя зірок. У результаті світимості (витрата енергії в одиницю часу) зірки охолоджуються і стискаються. Гельмгольцу і Кельвіну вдалося вичислити термін життя таких зірок, і він виявився занадто коротким. Наприклад, за розрахунками термін життя нашого Сонця приблизно 30 мільйонів років. Але за достовірними геологічними даними, Сонце має значно більший вік. Отже, гіпотеза про джерело енергії усередині зірок не підтверджується. І Козирев поставив перед собою завдання: знайти джерело енергії зірок.

Доля Козирєва (1908–1983) багато в чому співзвучна долі нашої країни в XX столітті. Вихованець відомих учених, Козирєв опублікував свою першу наукову статтю в сімнадцять років. У двадцять вісім років він уже був відомим ученим, але в 1936 році його заарештували і засудили до страти. До речі,

⁷⁷ Козырев Н. А. Избранные труды / Сост. А. Н. Дадаев, Л. С. Шихобалов. Л.: Изд-во ЛГУ, 1991.

відомий артист, в майбутньому народний артист СРСР Георгій Жженов, який сидів в тому ж таборі разом з Козиревим, напро-рокував йому довге життя, запевняючи, що страту відмінять. Так і сталося. Страту спершу замінили десятима роками концентраційних таборів⁷⁸.

«Немає спокою і посмертно ізгоєві радянської офіційної науки, творцеві зухвалої теорії часу астрофізику Миколі Козиреву, – пише талановита дослідниця життя і діяльності вчених Ліна Дорн. – Він виніс сталінські табори, очікування розстрілу, лавину газетних вигадок. Нині попав до своїх серед чужих – став прикриттям навколо наукової тусовки, паразитуючої на його імені. Множаться сенсації на потребу публіці: машина часу від Козирева. телескопи із закритою кришкою. «промені Козирева». «дзеркала Козирева»⁷⁹.

Козирев не занадто здивувався, коли 6 листопада того ж року прямо на балу з нагоди дев'ятнадцятої річниці Жовтня, що проходив у Будинку архітектора, в розкішному Юсуповському палаці, до нього підійшли двоє і запропонували «пройти». Микола був не один. «А як же пані? Я повинен її проводити додому», – сказав він. «Пані проводять», – зловісно відповіли йому.

Звинувачення Козиреву звучало фантастично – «участь у фашистській троцькістсько-зінов'євській терористичній організації, що виникла в 1932 році за ініціативою німецьких розвідувальних органів з метою скидання Радянської влади і встановлення на території СРСР фашистської диктатури». Під це стандартне формулювання були підведені долі понад ста ленінградських учених, заарештованих у кінці 36-го, – початку 37-го.

Організатором «терористичної організації» був оголошений директор Ленінградського астрономічного інституту Борис Нумеров – його узяли одним з перших і розстріляли. Ходив слух, що донос на Нумерова накатав його аспірант, що провалив іспит. Але ця підстава якщо і була, то майже нічого не визначала – доля великого ученого зі світовим ім'ям і його колег була вирішена заздалегідь.

Перший вирок для Козирева був десять років – на ті часи максимальний термін, далі тільки розстріл. Його відправили до

⁷⁸ Козырев Н. А. Избранные труды / Сост. А. Н. Дадаев, Л. С. Шихобалов. Л.: Изд-во ЛГУ, 1991.

⁷⁹ Джерело : http://magazine-patron.blogspot.com/2007/09/blog-post_8895.html

Орловської області. Тут, у знаменитій звірствами Дмитрівській в'язниці, «троцькіста» помістили в одинаку, але він надовго збігав з нелюдських умов існування до своїх зірок. Пам'ять у нього була феноменальна, знання – великі, хід міркувань він чітко утримував в думці, не дозволяючи собі збитися з напряму думки ні при яких зовнішніх обставинах.

Але одного дня він зайшов в безвихідь. Йому були потрібні точні конкретні характеристики зірок – без цих даних неможливо було рухатися далі. Отримати їх було нізвідки. Стіни камери зрушилися тісніше. Зірки, завжди доступні внутрішньому зору, помчали в неозору висоту. «Господи, – несподівано для себе ревно змолвився він, – допоможи мені»!

Подальше виглядає неправдоподібно, але так було. За розкладом прийшли змінити йому книгу. Теж свого роду тортури: раз по раз приносили Дем'яна Бідного – римоване куховаріння убогого пролетарського поета. І раптом йому недбало кидають знайомий том: пулковський «Курс астрофізики». Як він опинився в руках наглядча? Звідки взагалі потрапив у тюремну бібліотеку? Козирєв гарячково перегорнув сторінки – знайшов! Папір і олівець ув'язненим не дався. Не витрачаючи ні хвилини, він став зосереджено запам'ятовувати розділ за розділом.

Зазвичай книгу приносили на тиждень, але наївно було б розраховувати на подвійне везіння, слід було терміново вивудити більше інформації. Як у воду дивився – з'явився сам начальник в'язниці з обходом, вмить зреагував: «Адже ви астроном? Відібрати книгу»! Проте головне було зроблене: Козирєв запасся потрібними знаннями, робота продовжилася.

Цей епізод потрапив у книгу Солженіцина «Архіпелаг ГУЛАГ» – два колишніх зека познайомилися пізніше, на волі. Їм було про що поговорити.

Перед звільненням слідчий серед стандартних питань раптом запитав Козирєва, чи вірить він в бога. Знаючи, що відповідь нічим хорошим закінчитися не може, астрофізик приречено вимовив: «Так». Пронесло. Виявилось, що питання було поставлене для перевірки щирості і на новий термін не тягнув.

Напхнений містичною підтримкою зверху, захоплений розвитком ідеї, він і не помітив, що задумливо ходить з кута в кут. Ходити заборонялося – його відправили до карцеру. П'ять діб роздязнений, в одній білизні, без взуття, в неопалювальному

крижаному колодязі. Їжа – кухоль окропу. Сон – скорчившись на табуреті, більше ніде. Коли б не робота думки – не вижити.

П'ять бузувірських безрозмірних діб пройшли, але випускати його не квапилися. Норовливий зек чомусь не загнувся, а повинен був. Варто було йому заявити, що він своє відсидів, як за бунт його залишили б у карцері, і тоді – кінець. Він знав це і відмучився на моторошному табуреті, не протестуючи, ще добу. І тоді його знову перевели до благословенного смердючого одинака.

Дмитрівська в'язниця, звідки щодня десятками вивозилися трупи, виявилася квіточками. Ягідки чекали в таборах Норільська. На загальних роботах і в побуті пліч-о-пліч з карними злочинцями проникнення в таємницю зірок йшло уривками. Але фахівець – він і на зоні фахівець. Через півтори роки його послали геодезистом на мерзлотну станцію, там він дослужився до посади її начальника. Кар'єру зробив завдяки феномену, що проявився, – вражаючій нечутливості рук до холоду.

На сорокаградусному морозі, при крижаному вітрі, він монтував дроти без рукавиць, голими руками – перевиконував план на сотні відсотків. Передовика просунули на підвищення, його було розконвойовано. Як раптом в 41-му там же, в неволі, новий арешт. «За проведеної ворожої контрреволюційної агітації серед ув'язнених».

Вирок прозвучав коротко: розстріл.

Пункти звинувачення були до дикості серйозні. По-перше, підсудний – прибічник Всесвіту, що розширюється. По-друге, вважає Гумілева і Єсеніна хорошими поетами, тоді як Дунаєвського – поганим композитором. Крім того, заявив – це чув багато хто в бараку – що буття не завжди визначає свідомість. І – повна крамола: не згоден з висловлюванням Енгельса про те, що «Ньютон – індуктивний осел». Автор доносу проявився в останньому пункті: був бухгалтер на мерзлотній станції, який усе напрошувався на інтелектуальні бесіди з астрофізиком, якось підкинув питання про Енгельса».

Відбувся суд, і серед питань головний: «Значить, ви не згодні з висловлюванням Енгельса про Ньютона»? Козирєв відповів: «Я не читав Енгельса, але знаю, що Ньютон – найбільший з учених». Подібне блюзнірство викорінювалося лише розстрілом. Йому повезло, що відбував він покарання в далекому таборі – не так-то просто було дістатися туди розстрільній команді. Дні йшли. На пустинному горизонті ось-ось повинна була позначитися точка, що наближається, яка означала кінець усьому. Термін, що тягнув,

разом з Козиревым Лев Гумілев (син Ганни Ахматовой і Миколи Гумілева, майбутній автор гучної теорії етногенезу), брав його долоню, вдивлявся в лінії і запевняв: не розстріляють. Дійсно, вирок замінили новим терміном у ті ж 10 років.

На цьому везіння не закінчилося. Якось він отримав звісточку з волі – посилку від рідних. Це було неймовірно, неможливе, немислимо. Ще коли з Дмитровської в'язниці його відправили до табору і стало відомо, що напрям – Норільськ, Козирев кинув під колеса потягу абияк надряпану записку з ленінградською адресою. Так кидають в простір океану пляшку із закликом про допомогу, що потерпіли корабельну аварію – наугад.

Хто знайшов цю записку? Кому у важкі військові роки дістало душі стурбуватися долею якогось зека? Через скільки рук вона пройшла, через скільки міст, залізничних станцій? Як не загубилася в океані людського горя? Не загубилася. Зберегли. Знайшли адресата.

Так про долю Козирева дізналися колеги. У серпні 1944-го академік Г.А. Шайн направив на ім'я наркома внутрішніх справ СРСР клопотання про звільнення з ув'язнення талановитого астрофізика Козирева Миколу Олександровича. Сорок четвертий – не тридцять шостий, війна йшла до кінця, потрібні були фахівці для відновлення зруйнованих німцями центрів астрономічної науки, чим Шайн і мотивував свою заяву. Під характеристикою Козирева з перерахуванням його наукових заслуг підписалися ті, до чийої думки прислухалися. Серед них член-кореспондент АН СРСР, друг юності В. А. Амбарцумян. І у 1946-му Козирева звільнили «умовно-достоюче».

Був грудень, коли він вийшов на волю. А вже в березні (!) блискуче захистив докторську дисертацію під назвою «Джерела зоряної енергії і теорія внутрішньої будови зірок». У дисертації Козирев доводив, що джерелом зоряної енергії є не термоядерні реакції. Зірка не реактор, а, швидше, машина, яка переробляє якийсь інший вид енергії, а не створює її. В майбутньому він відкриє, що це за загадковий новий вид енергії. Капітальна праця, виношена в застінку, стала основою для його наступних досліджень в області, що об'єднує астрономію, фізику, філософію. Але гіпотеза ця настільки випередить час, що старший син Козирева, Олександр, відречеться від батька з криком: «Він зганьбив наше ім'я»!

Таємнича зоряна – не ядерного походження енергія, досліджувати яку Козирев почав у своїй дисертації, не давала ученому

спокою. Адже що виходить? Згідно з другим законом термодинаміки, нагріті тіла остигають і віддають своє тепло холоднішим, внаслідок чого температура усіх тіл поступово вирівнюється. Це називається підвищенням ентропії. Якщо ми застосуємо другий закон термодинаміки до космосу – це означає, що неминуча теплова смерть Всесвіту. Так от – Козирев був категорично проти. «Ну а чим вам не подобається статистичне тлумачення ентропії?» – випитував у нього під час прогулянок молодий фізик Павло Зникін.

«Козирев сміється: – Тим, що із-за нього Людвіг Больцман повісився! – Що, правда?! – Так. І син Цюлковського – теж. Вони обоє як замислилися над безвихідною тепловою смертю Всесвіту, так і задушилися. А Цюлковський потім цілу космічну філософію створив – неначе синові хотів довести, що Всесвіт безсмертний. Ви не читали його «Монізм Всесвіту»? Знайдіть і прочитайте»⁸⁰.

У 1958 році в Москві проходила X Генеральна асамблея МАС – Міжнародного астрономічного союзу. Професор Козирев був членом МАС, делегатом з'їзду. До цієї події він і приурочив публікацію своєї нової теорії. Невелика книга у ротаринтному виданні кількістю усього 400 примірників називалася «Причинна або несиметрична механіка в лінійному наближенні».

У ній йшлося про створення нової механіки, заснованої не на рівності дії і протидії, тобто не на симетрії взаємодіючих сил, а на асиметрії і безповоротності причин і наслідків. Зв'язок між ними встановлюється послідовністю в часі, його спрямованістю. Причому фізичний час виступає «рушійною силою», або носієм енергії.

Разом з переглядом законів механіки автор ставив питання і про перегляд світових законів термодинаміки. Ніяких ознак теплової і радіоактивної смерті Всесвіту – немає. Космічні тіла безперервно омолоджуються. Отже, «в природі існують постійно діючі причини, що перешкоджають зростанню ентропії». Це фізичний час, який «через свою спрямованість може здійснювати роботу і виробляти енергію». Так вияснюється таємниця «неядерного джерела».

Теорія була, безумовно, спірною. Претендуюча на новий погляд з нових позицій, вона і не могла бути допрацьованою відразу, – її авторові не вистачило для цього усього життя. Але замість серйозної наукової суперечки вона викликала вибух

⁸⁰ Джерело : http://magazine-patron.blogspot.com/2007/09/blog-post_8895.html

пристрастей іншого характеру. Ведмедячу послугу зробили захоплені популяризатори ідеї, що вознесли її в газетних статтях і перекрутили зміст. Навіть нічого не розуміюча у фізиці Маріетта Шагинян, відклавши на якийсь час біографію Леніна, накатала радісну статтю «Час з великої букви», що містила твердження, від яких в учених волосся встало дибки.

Послідував владний окрик: в газеті «Правда» – офіційному рупорі ЦК КПРС – було опубліковано гнівний лист, підписаний трьома відомими академіками, «Про легковажну гонитву за науковими сенсаціями». «Правда» дала дозвіл організованій кампанії проти Козирєва і його теорії. Спішно створена комісія Академії наук задано знайшла в ній лише вади. У стилі тих років з'явився принизливий термін «Козирєвщина».

А Козирєв працював. Він вірив у свою теорію і шукав її підтвердження. У рідному Пітері працювати не давали – і він поїхав у Кримську обсерваторію. Йому потрібні були спостереження за небесними тілами. Якщо смерті в космосі немає – то, значить, і мертвих зірок або планет не існує. Значить, навіть на самих відомих космічних «трупях» повинні відбуватися якісь процеси. Узяти, наприклад, місяць. Усі тоді вважали, що місяць закінчив свою еволюцію і світить лише відбитим сонячним світлом.

Але Козирєв думав інакше. Паралельно із спостереженнями він прочитав повідомлення американського астронома Д. Олтера, в якому повідомлялося про появу серпанку над місячним кратером Альфонс. 3 листопада 1958 року, направивши спектрограф на згаданий американцем кратер, Козирєв отримав спектрограму, що свідчила про викид газу з центральної гірки кратера. Місяць таки живий! На ній вулкани вивергаються!

Він опублікував свій сенсаційний висновок, супроводжуючи його унікальною спектрограмою, в американському журналі *Sky & Telescope*. І – послідував новий удар, цього разу з боку американців. Г. Юри і Д. Койпер переконані, що серпанок над місячним кратером – це сліди від бомбардування місяця метеоритами. І публічно звинуватили вченого в підробці спектрограми.

А через одинадцять років прийшло підтвердження відкриття Козирєва: в 1969 році сталася висадка американців на поверхню місяця, корабель «Аполлон-11» доставив на Землю місячні ґрунти – вони склалися з порід вулканічного походження.

Присоромившись, американці першими ж і відновили справедливість. Міжнародна академія астронавтики нагородила професора М. О. Козирєва іменною золотою медаллю з украпленими сімома алмазами, що зображують ківш Великої Ведмедиці – «За чудові телескопічні і спектральні спостереження люмінесцентних явищ на місяці, що показують, що місяць все ще залишається активною планетою, і стимулюючи розвиток люмінесцентних досліджень у світовому масштабі».

Тільки два радянських громадянина удостоїлися такої нагороди – Гагарін і Козирєв. Проте це мало вплинуло на відношення до нього на батьківщині. Коли в 1979 році американські космічні апарати «Вояджер-1» і «Вояджер-2» при прольоті крізь систему Юпітера зареєстрували на супутнику «Іо» вісім діючих вулканів, це стало новим підтвердженням його пророцтва про поширеність планетного вулканізму. Але ніхто навіть не згадав про провидця. У тому ж році він був звільнений з Пулковської обсерваторії «по скороченню штатів».

Не могла наукова еліта пробачити йому крамоли, особливо вираженої в постулаті про миттєву передачу інформації «через фізичні властивості часу».

Тепер і не дізнатися, кому першому в наукових колах прийшла в голову забавна гра слів: під час виборів в Академію наук кандидати ділилися на два табори: ті, у кого шансів немає – «шансонетки», і ті, хто проходив – «пройдисвіти». Микола Олександрович Козирєв до Академії і не підступався, він спочатку був з ряду «шансонеток». Значна частина академічних «пройдисвітів» його на дух не переносили: занадто нетривіальними, дратівливими традиційного мислення були його ідеї.

«Час у Всесвіті не поширюється, а всюди з'являється відразу. На вісь часу увесь Всесвіт проєктується однією точкою. Нам уявляється, що така можливість миттєвої передачі інформації через час не повинна суперечити теорії відносності. Можливість зв'язку через час, ймовірно, може пояснити і ряд загадкових явищ психіки людини. Можливо, інстинктивні знання виходять саме таким шляхом. Мабуть, що цим же шляхом здійснюються і явища телепатії, тобто передача думок на відстань»⁸¹.

⁸¹ Еткінс П. Порядок и беспорядок в природе. М.: Мир, 1987.

Це Козирев заявив у 1971 році. І ще: «При малій щільності час впливає на матеріальні системи. Можливо, що наше психологічне відчуття порожнього або змістовного часу має не лише суб'єктивну природу, але й об'єктивну фізичну основу».

«Пройдисвіті» крутили пальцем у скроні. А молоді учені натовпами набивалися в зали обсерваторій, де Козирев показував свої досліди. Точніше, творив справжні дива. Він наводив телескоп не на зірку, а поряд з нею, на порожнє місце в небі – і прилади реагували так, ніби на цьому місці теж є зірка.

«Із-за кінцевої швидкості поширення світла ми завжди бачимо зірку у минулому, – пояснював Козирев, – доки світло від неї дійде до Землі, зірка устигає зміститися убік. Зараз телескоп спрямований в ту точку, куди ця зірка вже повинна була пересунутися, але для наших очей доки залишається невидимою. Тільки прилади, реєструючи зміни щільності часу, можуть вказувати на істинне, а не просто видиме положення джерел».

Він представляв хід часу, пояснюють його учні, у вигляді двох дзиг, що обертаються, одна з яких знаходиться в причині і обертається за годинниковою стрілкою, а друга – в наслідку і обертається у зворотний бік. Суть аналогії проста. Дві дзиги є двома воронками. Одна згортає простір в причині, інша розгортає в слідстві. Таким чином, хід часу по Козиреву – це безперервний процес згортання і розгортання простору. Експериментально здогадка підтвердилася, але тільки для самого експериментатора. Офіційна наука результати не прийняла. Яка спокуса для любителів «очевидного неймовірного»!

«Офіційна наука не зрозуміла, що лженаука вкрала у неї ім'я Миколи Олександровича Козирева», – гірко резюмує у своїх спогадах про зустрічі з генієм фізик Павло Зникін. Ось зразок активної діяльності шарлатанів: «10 років тому на Діксоні ми почали роботи в дзеркалах Козирева по трансляції уявних образів в Новосибірськ. Ми помістили дослідника в установку. Коли у момент підготовки до передачі уявних образів ми внесли в дзеркала Прапор Світу Реріха, випробувач був відкинутий деяким силовим полем. Було страшно. Ми не були до цього готові, у нас не було навіть приладів, щоб усе виміряти. Єдине, ми зафіксували за компасом, що північ опинилася в іншій стороні»⁸².

⁸² Джерело : http://magazine-patron.blogspot.com/2007/09/blog-post_8895.html

Так само сьогодні уфолоби і войовничі езотерики приплітають до безглузвих гіпотез і ідіотських теорій ім'я іншого великого фізика – Миколи Тесли.

Микола Олександрович Козирев помер 27 лютого 1983 року від раку шлунку – наслідок хвороб, отриманих свого часу в сталінських таборах. Його поховали на Пулковському кладовищі астрономів недалеко від обеліска, поставленого на згадку про тих, хто з Гулага так і не повернувся.

Павло Зникін писав: «Мені згадується давній весняний день в Криму, ми з Козиревим йдемо по запашній сосновій алеї парку КрАО, і він, міркуючи, неначе сам з собою тихо говорить: – У космосі існують дві сили, спрямовані проти ходу ентропії, – зірки і люди.

Вічна пам'ять і пошана людям, що прагнуть до знань у будь-яких життєвих умовах».

4.9. «Лженаукові діячі» Валерій Слесарєв та інші

Розглянемо ще кілька історій з «лженаукового марення». Валерій Іванович Слесарєв, доктор хімічних наук, професор, завідуючий кафедрою хімії Санкт-Петербурзької Державної медичної академії. Визнаний учений, автор багатьох монографій, одна з яких була представлена на Нобелівську премію в номінації «Фізіологія і медицина».

В. Слесарєв є автором підручника «Хімія: основи хімії живого», в якому є наступне «лженаукове» твердження: «Наявність у воді різних асоціатів, що мають різну структуру і різний час життя, дозволяє обґрунтувати ще одну особливість води – структурно-інформаційну пам'ять».

На думку автора: «Ця особливість води часто лежить в основі не завжди зрозумілих змін її фізико-хімічних властивостей, біологічних і фізіологічних функцій при дії астро-геліо-геофізичних чинників після обробки води екстрасенсами, і під впливом гомеопатичних засобів». Він запропонував ввести в обіг нове поняття – «аквакомунікація» або «аквакластеризація». Почав впроваджувати свій винахід у водоочистних спорудах.

Створив фірму, що займається розробкою «новітніх фрактально-матричних нейтралізаторів електромагнітних аномалій» і почав співпрацю з Державним управлінням природи «Водоканал» Санкт-Петербургу!

Окрім цього громадянин Слесарєв і кампанія створили «інноваційну фармацевтику», яка полягає в наступному: можна замовити файл, що містить «поле» ліків, викачати його з інтернету з сайту фірми-постачальника, записати його на компакт-диск і потім поставити на диск склянку води. В результаті вода «зарядиться» інформацією від ліків, набуде властивостей лікарського препарату. Після чого воду можна випити і почати лікуватися.

Звичайно – чергове лженаукове марення! Слесарєв В. І. обраний не лауреатом Нобелівської премії, а черговою жертвою для гоніння з боку «Комісії боротьби з лженаукою». Вона в першу чергу встановила, що «трагізм ситуації, що склалася, полягає в тому, що підручник по хімії, створений громадянином Слесарєвим В. І. рекомендований школярам і студентам на державному рівні»!!! Доведеться знову зібрати усі книги та спалити!

Дорогі мої, з точки зору дії квантових негативних програм недоторканих осіб не було, і бути не може. Ніякі наукові звання і премії, отримані на державному рівні, ученого не захищали і не захистять, якщо він стане проводити фундаментальні дослідження і здійснювати відкриття в області інформаційних квантових взаємодій.

Наприклад, роботи Люка Монтаньє про випромінювання молекул ДНК є чимось подібним роботам Жана Бенвеніста. Немає сумнівів в тому, що Нобелівський лауреат 2008 року ходить «на межі фолу», але доки порушення правил, діючих у науковому співтоваристві, він не допустив.

Свою роботу на сайті ArXiv.org він опублікував 23 грудня 2010 року. При цьому велика частина наукового співтовариства вважає, що Монтаньє і його колеги допустили грубу помилку і отримали свій результат внаслідок забруднення пробірки. Подумайте, який жаж! А ще і лауреат?!

Наступного дня у світ вийшов новий номер журналу Science, в якому було опубліковано інтерв'ю Монтаньє. У ньому французький учений висловився на підтримку Бенвеніста, сказавши, що той «був знехтуваний усіма, тому що дивився далеко уперед», але «думав в основному правильно». Його проблема в тому, що результати його досліджень не були на 100 відсотків відтвореними».

Теорія Бенвеніста про «пам'ять води» стала основою для гоніння на відкриття багатьох діячів «лженауки», у тому числі для японця Масару Емото, головного героя фільму «Велика таємниця

води». Наукові суперечки навколо поняття «пам'ять води» виникли на початку 80-х років XX століття, після скандальної публікації в журналі Nature статті відомого французького імунолога Жака Бенвеніста (народився 12 березня 1935 року, помер 3 жовтня 2004 року), який у той час очолював так званий «200-й відділ» у паризькому інституті INSERM (Institut National de la Santé et de la Recherche Médicale).

Статті передувала багаторічна дискусія між послідовниками і практиками гомеопатії і представниками академічної науки. Гомеопати стверджували, що вода зберігає набуті властивості навіть після того, як речовина або препарат розбавлені в ній до практично «нульової» концентрації; іншими словами – має свого роду «пам'ять». Опоненти вважали, що подібне твердження порушує всі існуючі наукові уявлення про закони хімії.

І завжди, розумієш, ці «лженаукові діячі», то книги пишуть, то фільми знімають! А потім доводиться усе це знищувати. Крім того, роботи Бенвеніста надихнули багатьох гомеопатів, які до його досліджень, упродовж сотень років використовували в практиці препарати, де були присутні надвисокі розчини.

На питання, чи є щось хороше в гомеопатії високих розчинів, Монтаньє сказав, що не може нічого повідомити, але як аргумент він привів результати своїх експериментів, які говорять про те, що деякі послідовності ДНК бактерій можуть індукувати електромагнітні хвилі саме у водних розчинах. Монтаньє також відмітив, що свої дослідження випромінювання ДНК він проводить в Китаї, де отримав відповідне місце і фінансування: «Я знаходжуся на пенсії, і за французькими законами мені не можна працювати в громадському інституті. Крім того, в Європі бояться цієї теми. Мені сказали, що деякі учені відтворили результати Бенвеніста, але вони бояться їх публікувати».

Наукове співтовариство засудило Бенвеніста. Він був звільнений зі свого інституту за те, що завдав збитку репутації установи своїми експериментами.

У 2004 році Бенвеніст помер. І.? Хто наступний?

4.10. Видатний винахідник Михайло Філіппов

Комерційна причина приховання елітарних технологій лежить на поверхні. Проте логічно припустити, що є і інші мотиви, по яких

таємні товариства «притримують» деякі зі своїх науково-технічних досягнень. Не виключено, що багато хто з тих, хто з давніх часів планомірно вилучає або знищує книги і рукописи з сокровеними знаннями, робить це з цілком гуманних міркувань. Адже деякі відкриття і винаходи, якщо вони потраплять у руки злочинців або психічно ненормальних людей, можуть бути серйозною загрозою для усього людства. Отже зрозуміти тих, хто перешкоджає широкому розголосу небезпечних технологій, можна.

Приміром, неважко представити наслідки застосування терористами дивного і дуже небезпечного відкриття росіянина ученого М. М. Філіппова. Це був воістину видатний мислитель, що відкрив світу і К.Е. Ціолковського, і першим познайомив світ з періодичним законом Д.І. Менделєєва. Автор трьохсот наукових робіт, ідею якого про невичерпну природу електрона практично дослівно відтворив В. І. Ленін у своєму «Матеріалізмі і емпіріокритицизмі».

У одному з листів своїм соратникам переконаний революціонер М. М. Філіппов стверджував: «Я можу відтворити пучком коротких (радіо) хвиль усю силу вибуху. Вибухова хвиля повністю передається уздовж несущої електромагнітної хвилі, і таким чином заряд динаміту, підірваний в Москві, може передати свою дію в Константинополь. Виконані мною експерименти показують, що цей феномен можна викликати на відстані в декілька тисяч кілометрів».

Як згадував пізніше друг Філіппова професор А.С. Трачевський, учений стверджував, що усе перевірено експериментально: «Це так просто, притому дешево! Дивно, як досі не здогадалися». І додав, що «до цієї проблеми підбиралися в Америці, але зовсім іншим і невдалим способом».

Про те, що це не прожектерство, видатний хімік Д.І. Менделєєв, що добре знав винахідника, говорив: «Ідеї М. М. Філіппова можуть витримати наукову критику». Московська газета «Російське слово» в 1913 році писала, що винахідник ще в 1900 році в Ризі «у присутності деяких фахівців проводив досліди підірвання об'єктів на відстані.. і залишився надзвичайно задоволений результатами досліджень».

У ніч з 11 на 12 червня 1903 Михайло Михайлович Філіппов знову засидівся у своїй лабораторії допізна. Але наступного дня був знайдений мертвим у своїй лабораторії, що містилася в його ж квартирі, на п'ятому поверсі в будинку № 37 по вулиці

Жуковського. Вчений лежав без сюртука на підлозі ниць. Судячи з ушкоджень на обличчі, Михайло Михайлович знепритомнів до того, як впав з висоти свого росту. Мабуть, він навіть рефлекторно вже не зміг ні підставити руки, ні змінити хоча б положення голови.

Згідно з офіційним висновком, Філіппов раптово помер у результаті інсульту, що трапився у процесі роботи. Однак деякі обставини, що передували його загибелі і після неї, викликають певні сумніви в тому, що смерть вченого мала виключно природний, а не насильницький характер.

Сорокап'ятирічний петербурзький вчений-хімік був широко відомий у науковому і не лише середовищі. Він був непоганим письменником, вдумливим філософом, математиком, економістом, експериментатором, а головне – популяризатором науки.

З 1894 Філіппов почав видавати в Петербурзі щотижневий журнал «Науковий огляд». У ньому писали свої статті такі світила як Менделєєв, Бехтерєв, Лесгафт, Бекетов. Неодноразово друкувався Цюлковський. Саме у «Науковому огляді» було опубліковано історичну статтю Костянтина Едуардовича «Дослідження світових просторів реактивними приладами», яка надовго закріпила за ним першість у теорії космічних польотів. Загалом особистість відома.

Дружина вченого Любов Іванівна Філіппова розповідала, що напередодні смерті Михайло Михайлович попередив рідних, що працюватиме довго, і просив розбудити його не раніше ніж у 12 годин дня. Жодного шуму в лабораторії домашні не чули. Рівно о 12-й пішли будити. Двері в лабораторію виявилися замкненими. Постукали і, не почувши відповіді, зламали двері.

Поліція провела обшук у лабораторії Філіппова і слідство. Але останнє зроблено було не якісно. Поліцейський лікар, нашвидко-руч оглянувши покійного, зробив висновок, що смерть настала через перенапруження організму, що спричинило апоплексичний удар. Слідчий забрав усі папери вченого та дозволив поховати покійного. Поховали його на «Літераторських містках» Валкового цвинтаря – недалеко від могил Белінського та Добролюбова.

Начебто все вірно, якби не одне але. Рівно за день до фатальної події Філіппов надіслав до редакції газети «Санк-Петербурзькі відомості» досить цікавого листа. Ось власне воно: *«Уранній юності, я прочитав у Бокля, що винахід пороху*

зробило війни менш кровопролитними. З того часу мене переслідувала думка про можливість такого винаходу, який зробив би війни майже неможливими. Як не дивно, але днями мною зроблено відкриття, практична розробка якого фактично скасує війну. Йдеться про винайдений мною спосіб електричної передачі на відстань хвилі вибуху, причому, судячи з розрахунків, ця передача можлива і на відстань тисячі кілометрів, так що, зробивши вибух у Петербурзі, можна буде передати його до Константинополя. Спосіб дивовижно простий і дешевий. Але за такого ведення війн на відстанях, мною вказаних, війна фактично стає божевіллям і має бути скасована. Подобиці я опублікую восени у мемуарах Академії наук».

Але тут постає питання: а чи не пускав пилюку в очі вчений? Його колеги, у тому числі й великий Менделєєв, вважали, що він був людиною не того складу, щоб хвалитися порожнім. І якщо написав, що був на порозі відкриття, то так і було.

Цікаве інтерв'ю «Петербурзьким відомостям» дав друг загиблого професор А.С. Трачевський. За три дні до трагічної смерті вченого вони бачилися та розмовляли. «Мені, як історику, – говорив Трачевський, – Філіппов міг сказати про свій задум лише у найзагальніших рисах. Коли я нагадав йому про різницю між теорією та практикою, він твердо сказав: «Перевірено, були досліди і ще зроблю». Сутність секрету він виклав мені приблизно так, як у листі до редакції. І не раз говорив, ударяючи рукою по столу: «Це так просто, до того ж дешево! Дивно, як досі не здогадалися». Пам'ятається, винахідник додав, що до цього підходили в Америці, але зовсім іншим і невдалим шляхом».

Виникло питання про документи та обладнання. Обладнання забрала поліція, як і частину паперів. Але головний рукопис за словами дружини, другого дня після його загибелі забрав співробітник «Наукового огляду», відомий тоді публіцист А.Ю. Фін-Єнотаєвський. Він обіцяв зняти з рукопису копію, а оригінал повернути за кілька днів. Та не повернув. І сказав потім, що ... спалив. Чи це так – велике питання. Поступово тема стихла.

Але тоді публіка не знала про експерименти Ніколи Тесли в Колорадо Спрінгс. Як ми знаємо тепер, великий серб працював передусім над передачею енергії бездротовим способом з відривом і певним чином просунувся (і ми знаємо, наскільки далеко). Ну так ось, вважається, що він вирішив і питання, які ставив

перед собою Філіппов. Згадайте, що згадував Трачевський? Про пошуки в Америці. Так що тепер загибель вченого стає ще більш загадковою.

Тут обов'язково треба згадати ще один важливий момент. Михайло Михайлович Філіппов був не лише вченим, а й переконаним революціонером, прихильником ідеології марксизму. Більше того, він перебував під негласним поліцейським наглядом. І тут по-іншому дивитися на те, що поліція дуже непрофесійно провела розслідування та забрала все обладнання. Та й зниклий рукопис насторожує.

Вбивство?

По-перше, за кілька годин до того, як Філіппова вихопив удар, він відіслав у газету «Санкт-Петербурзькі відомості» листа, в якому розповів, що винайшов спосіб, завдяки якому можна буде передавати енергію вибуху на кілька кілометрів. Філіппов був упевнений (і він про це теж написав): з цього моменту війни на планеті припиняться назавжди, бо втратять будь-який сенс. Справді, якщо вибух можна передавати будь-куди, то як воювати? Можливо, хтось, знаючи відкриття вченого, був зацікавлений у тому, щоб світ ніколи не дізнався про нього.

По-друге, всі рукописи що містили математичні викладення і результати експериментів, препарати та апаратура з лабораторії Михайла Філіппова зникли одразу після виявлення його тіла поліцією. Начебто їх конфіскували для розслідування справи. Однак після оголошення причин смерті ні папери, ні прилади на місці не повернули.

Чому – здогадатися неважко. Ким був убитий видатний винахідник – історія умовчує. Але факт залишається фактом; найнебезпечніше відкриття досі не застосоване..

Ну і, по-третє, Михайло Філіппов на момент смерті був ще зовсім не старою людиною. За кілька днів йому мало виповнитися 45 років. А, згідно зі статистикою, від інсульту вмирають найчастіше люди похилого віку, а саме у віці старше 65 років. Хоча, звичайно, ці дані стосуються нашого часу. Та й із кожного правила завжди бувають винятки. Але хто знає?

Чи об'єднана таємна варта в єдину організацію? Навряд чи. У всі часи, з глибокої старовини до наших днів на нашій планеті між закритими суспільствами існувала серйозна конкуренція.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ ІНКВІЗИЦІЯ НАУКИ І ВЧЕНИХ

5.1. Здобутки української радянської науки, що мали світове значення

Незважаючи на несприятливі умови для розвитку науки в Радянському союзі і диктат компартії, про який буде йти мова у подальшому, українська наука досягла значних успіхів. Безумовно, тут велика заслуга організаторів Академії наук України, і головне, талант українських учених. Розглянемо коротко досягнення української радянської науки, що мали світове значення.

Упродовж 1920–1930-х рр. було створено велику мережу науково-дослідних інститутів і лабораторій, внаслідок чого, в Україні вперше у її історії виникла професія «науковий співробітник». Кількість науковців в Україні швидко зростала: якщо у 1929 р. нараховувалося 1457 осіб, то у 1931 р. – 8757 осіб. У цей час розквітла експериментальна та інженерно-технічна наукова діяльність, було сформовано галузеві науки.

У 1933 р. Є.О. Патон створив Інститут електрозварювання і репрезентував унікальну форму поєднання фундаментальних досліджень, конструкторських розробок та випробувальних полігонів. Цю тріаду відразу підхопили і успішно використовували у компанії «Дженерал моторз».

Величезний прорив, незважаючи на масову евакуацію людей і майна у східні райони СРСР, українська наука здійснила у роки війни: Фізико-технічний інститут АН УРСР розробив засади авіоніки, радіолокації та пеленгування; Інститут чорної металургії АН УРСР вдосконалив артилерійські установки; Інститут будівельної механіки АН УРСР розвивав зброю для військово-повітряних сил СРСР; Інститут Патона застосував метод автоматичного дугового зварювання під флюсом для посилення міцності корпусів танків Т–34, впровадив швидкісне електрозварювання на танкових і авіабомбних заводах СРСР; Інститут клінічної фізіології Олександра Богомольця створив препарати для лікування ран і переломів кісток, винайшов сироватку для лікування ран; Інститут біохімії Олександра Палладіна створив препарат для прис-

корення згортання крові; Академік АН УРСР Володимир Філатов розробив метод пересадки рогівки ока пораненим бійцям.

Упродовж другої половини ХХ століття вагомими здобутками української радянської науки стали: створення першої в СРСР і континентальній Європі Малої електронної обчислювальної машини (МЕОМ) (1950 р., на базі Інституту електротехніки АН УРСР під керівництвом академіка С.О. Лебедева); вченими Інституту кібернетики В.М. Глушкова були створені всесвітньовідомі наукові школи з теорії оптимізації та системного аналізу, математичного моделювання, математичної теорії надійності, теорії програмування тощо; науковці УРСР успішно досліджували атомне ядро (М. Пасічник), здійснювали фундаментальні дослідження в галузі твердого тіла й низьких температур, надпровідності, фізики напівпровідників, радіофізики, теоретичної й експериментальної ядерної фізики, фізики плазми і керованого термоядерного синтезу, астрономії та радіоастрономії; розвиток досліджень у галузі хімії і високомолекулярних сполук здійснювали науковці заснованого у 1958 р. у Києві Інституту хімії полімерів і мономерів; Інститут проблем матеріалознавства розробив нові прогресивні технології порошкової металургії; Інститут електрозварювання імені Є. Патона розробив новий метод електрошлакового зварювання кожухів доменних печей, цільнозварних мостів і суден, окрім того, науковцями цього інституту було розроблено методи лазерної обробки, зварювання під водою і у космосі, зварювання і різання електронним променем тощо – загалом, в Інституті імені Є. Патона було запатентовано понад 400 винаходів світового значення; науковці УРСР були активними учасниками запуску радянського штучного супутника Землі у 1957 р., Українець С. Корольов у 1956 р. став генеральним конструктором космічних кораблів, конструктором турбореактивних двигунів був всесвітньовідомий академік А. Люлька. Вагомі здобутки мала медична галузь Української РСР: під керівництвом хірурга-новатора М. Амосова здійснювалися теоретична розробка й запровадження у практику нових методів хірургічного лікування серцевих, а згодом, і легеневих захворювань.

Неперевершеними світовими досягненнями УРСР стали здобутки у військовому і вантажному літакобудуванні: після переїзду КБ Олега Антонова з Новосибірська до Києва влітку 1952 року підприємство розробляло військові та вантажні літаки. За роки

діяльності у бюро розробили понад 100 типів і модифікацій літаків, випустили понад 22 тис. одиниць різної повітряної техніки, а саме:

Легендарний кукурудзник Ан–2.

Ан–2 – перша модель, розроблена у конструкторському бюро Антонова одразу після його створення. Виготовляли легкий багатоцільовий літак з 1946 по 1971 рік у СРСР, у Польщі – до 2002 року, а китайську копію літака Y–5 випускають до цього часу. Головними перевагами літака були простота конструкції, висока витривалість і легкість у керуванні. Це забезпечили потужна механізація крила, міцне стальне шасі та надійний двигун від довоєнних винищувачів. «Всюдиліт», як його називали в перші роки виробництва, міг злітати з будь-якої рівної поверхні довжиною 150–200 м. Швидкість Ан–2 складала 250 км/год, а дальність польоту – 900 км. Літак мав різні назви – в Україні його кликали «кажаном», серед радянського народу він був відомий як «Аннушка». «Кукурудзником» Ан–2 називали через популярність у сільському господарстві. Всього на заводі створили понад 20 модифікацій цього літака, серед них пасажирська, парашутно-десантна, санітарна, сільськогосподарська, військова та інші.

Військово-транспортний літак Ан–12.

Виробництво Ан–12 почалося з 1957 року, а вже в 1958-му його взяли на озброєння військово-повітряні сили СРСР. Використовували його для перевезення вантажів і десантних військ. Такий літак міг переносити на борту 96 людей або 2 бойових десантних машини, що зробило його незамінним у Повітряно-десантних військах.

Завдяки роботі чотирьох турбодвигунів Ан–12 міг летіти зі швидкістю 660 км/год і переносити вантажі на відстань більше 5 тис км. Військово-транспортний літак мав артилерійське озброєння – дві 23-мм гармати. Також у вантажному відсіку можна було перевозити авіабомби. З 1957 по 1973 рік в Радянському Союзі серійно випустили 1243 одиниці Ан–12, більшість з них використовували ВПС. З 1981 року такі ж літаки почали виробляти в Китаї.

Ан–22 «Антей».

З 1966 року в Радянському Союзі почали виробляти транспортні літальні апарати Ан–22 «Антей». Це був перший вантажний широко фюзеляжний турбогвинтовий літак. Всього за 10 років виробництва випустили 69 літальних апаратів цієї моделі. Призначався Ан–22 для вантажних перевезень на відстань до

5,2 тис км. На ньому можна було переправляти вантажі вагою до 60 тонн. Використовували «Антей» перш за все у військових цілях – в ньому поміщалися близько 300 солдатів або 202 поранених. За час експлуатації Ан-22 встановив 41 авіаційний рекорд, 12 з них здійснив екіпаж під командуванням Марини Попович. «Антей» був єдиним у світі важким літаком, здатним злітати і сідати на ґрунтові злітно-посадкові смуги. Також він залишався найбільшим і найпотужнішим літаком у світі до випуску американцями моделі C-5A Galaxy 1971 року. Зараз в Україні є лише один робочий «Антей» – його використовує авіакомпанія «Авіалінії Антонова». 2 літаки працюють у ВПС Росії.

Пасажирський Ан-24.

Ан-24 також був надзвичайно популярним літаком конструкторського бюро ім. Антонова. За період виробництва з 1962 по 1979 рік виготовили 1367 машини. Зараз лайнер все ще експлуатується в Росії і в Україні. Середньомагістральний літак надійний і невибагливий в обслуговуванні. Він міг перевозити до 52 пасажирів на відстань до 1900 кілометрів. Літав зі швидкістю 460 км/год. В СРСР виготовляли також 18 модифікацій Ан-24, які використовували для перевезення бійців і військової техніки, ведення радіаційної розвідки і радіозондування.

Основною особливістю лайнера є можливість його експлуатації на не підготованих злітно-посадкових смугах. За класифікацією НАТО Ан-24 отримав назву «Coke» або «Кокс». Літак експортували в Болгарію, В'єтнам, Північну Корею, Лаос, Монголію, Сирію і в деякі країни Африки. Зльоти та посадки Ан-24 авіакомпанії «Motor Sich» можна кожного дня спостерігати з території Державного музею авіації ім. О.К. Антонова.

Вантажний Ан-124 «Руслан».

З 1984 року у СРСР почали випускати Ан-124 «Руслан». Виготовляли модель протягом 20 років – до 2004. За цей час випустили 55 машин.

Назву літак отримав під час випробувань у 1982 році. Антонов мав 6 варіантів назв пов'язаних з грецькою міфологією, але хотів знайти щось слов'янське. Він розглядав навіть найменування «Тарас Бульба». Слово «Руслан» перемогло завдяки лаконічності і милозвучності. Створювали Ан-124 для перевезення військової техніки та балістичних ракет. Зараз літак використовують для перевезення мирних великогабаритних вантажів. За

1985 рік на літаку Ан-124 «Руслан» встановили 21 світовий рекорд. Серед них рекорд з вантажопідйомності – літак підняв 171 219 кг на висоту 10750 м. «Руслан» має 4 двигуни і двопалубну конструкцію. Такий поділ дозволив підвищити ефективність навантаження і вивантаження. Завдяки герметичності вантажної кабіни та наявності там вентиляційної системи можна перевозити людей на висоті до 8000 м без кисневого обладнання. Всього літак може переносити до 120 тонн вантажу або 880 солдат з повним спорядженням. Ан-124 виконує польоти на відстань до 7,5 тис. км і розвиває швидкість до 850 км/год. Зараз літаки експлуатуються, більшість з виготовлених «Русланів» – 36 у Росії, 7 – в Україні, 1 – в Об'єднаних арабських еміратах (ОАЕ).

«Гігант» Ан-225 «Мрія».

21 грудня 1988 року здійснив свій перший політ Ан-225 «Мрія». Виготовили лише один екземпляр Ан-225, який досі залишається найбільшим літаком у світі.

Літак призначений для перевезення великогабаритних вантажів й інших літаків. На Ан-225 планували транспортувати космічний човен Буран, проте через розпад СРСР цього так і не трапилося. Всього велетень може перевозити до 253 тонн вантажу. За конструкцією «Мрія» дуже схожа на свого попередника «Руслана». Відрізняє модель більша довжина, двокілевий хвіст і шість двигунів замість чотирьох. У розмаху крил літака можна розмістити футбольне поле – він складає 88,4 метра. Ан-225 може летіти зі швидкістю до 850 км/год і долати до 15,4 тис. км. «Мрія» – найбільший авіарекордсмен у світі. Всього Ан-225 встановив близько 250 світових рекордів. В 2009 році він потрапив до Книги рекордів Гіннеса. Серед досягнень літака абсолютний рекорд вантажопідйомності – 253,8 тонн і найвищий у світі картинний переказ на рівні 10,5 тис. м над землею. Літак і досі використовується комерційно. Планували зробити ще один такий, але не закінчили.

Можна наводити ще безліч прикладів досягнення української науки, але на жаль усе це в минулому.

5.2. Наука сучасної України – повна ліквідація.

Учених, причому, ведучих у своїй галузі і темі досліджень знищують по всьому світу. Тих людей, які, поза сумнівом,

зробили б життя на Землі краще і безпечніше. «Учений – корисний член суспільства. Він може зрозуміти, як влаштований наш світ, допомогти людям у ньому жити, може створити потрібні речі – ліки, папір, машини. Учений уміє передавати знання дітям, за декілька років піднімаючи нові покоління до висот мудрості, до яких людство йшло тисячоліття. Отже, учених потрібно шанувати. Здатних стати ученими народжується небагато – двоє-трос на сотню, отже, учених потрібно берегти.

Так йдуть справи в нормальному суспільстві. Але усе міняється, коли серед людей заводиться паразит, мета якого, нічого не виробляючи, зайняти верховенство в суспільстві. У фінансовій мафії, що володіє нині світом, відношення до учених подвійне. З одного боку вчені для мафії корисні для забезпечення науково-технічного прогресу, який визначає геополітичний статус країни, яку мафія розглядає як свою штаб-квартиру.

З іншого боку вчений як носій критичного мислення, зменшує керованість суспільства. Тому для фінансової мафії учений корисний тільки в усіченому варіанті – як машина, що виробляє те, що приносить прибуток. Для приведення ученого до усіченого варіанту використовуються різні засоби.

Перший ступінь – освіта. Болонська система методично виховує будь-який творчий початок (система тестування, що перетворює мислячу людину в націтника, в комп'ютер, набитий файлами) і гуманітарний зміст – тобто, власне, те, що розвиває душу людини, її моральне почуття.

На відміну від біології, хімії, фізики, що приносять прибуток, пригнічення гуманітарних наук не завдає матеріального збитку. Позбавивши ж людину почуття, моральної гідності, мафія отримує раба, якого легко можна купити або залякати. Такий раб-учений, наділений розумом і необхідними знаннями, може стати небезпечним для суспільства, як небезпечна взагалі наука, позбавлена морального початку, рятивних орієнтирів, що не дозволяють дослідженню стати злочином. Підрізавши крила майбутньому науковцю болонською системою навчання, ученого саджають в клітку, яка називається системою грантів. Робити щось поза грантом не можна – помреш з голоду.

Такий засіб – пряме насильство. У всі часи влада фізично намагалася зробити з учених рабів. У XX столітті їх саджали в концтабір і примушували розробляти страшну зброю, яка забезпе-

чувала геополітичне домінування. Колючий дріт по периметру не залишав вибору, а ситний обід швидко вбивав почуття відповідальності за скоєне.

Незгодних з генеральною лінією завжди карали: Ломоносова труїли, Менделєєва не нагородили Нобелівською премією, Копєрника переслідували, Кампанеллу катували, Джордано Бруно спалили на кострищі, Миколу Вавілова убили в таборі, Віктора Вейника збили автомобілем, Давида Ландау посадили в тюрму і т.д. Можна навести ще безліч прикладів убивства вчених.

Незгідний на вимоги хазяїв учений небезпечний для них – він може, наприклад, створити альтернативну енергетику, що понизить прибутки нинішніх королів – нафтових компаній. За родом діяльності чесний учений аналізує ситуацію і може зробити небажані для мафії висновки: наприклад, про згубність ліберально-ринкової системи. Він може перешкодити тому, чим займається паразит – перетворенню людей на ідіотів. Він може показати людям, як їх грабують, як паразити вбивають природу. Таких свавільних учених саджають на голодний пайок, труять, виганяють з роботи. Якщо не допомагає і це – вбивають.

Український учений не потрібний навіть у усіченому варіанті, бо науково-технічний прогрес в країні, яка відмовляється від суверенітету, щоб стати колонією, не передбачений сценарієм, написаним фінансовою мафією Заходу.

А це означає, що вчені України (за винятком перекуплених мафією, що працюють в її інтересах) підлягають повному винищуванню як соціальний шар. І це завдання успішно вирішується протягом усіх тридцяти «демократичних» років. Україна упродовж тривалого періоду була інтелектуальним лідером Європи і одним з флагманів науки світу. Зараз падіння її долі у світовій науці викликає не просто здивування, а справжній шок.

У сучасній Україні відлагоджена система знищення будь-якого творчого початку. Викинуті з нормального життя, з творчої праці учені, кваліфіковані робітники, інженери, селяни, агрономи. Методи знищення учених різноманітні. Можна просто ні з того, ні з цього виганяти наукових співробітників, механічно виконуючи спущену з міністерства цифру скорочень, узятую просто так, із стелі, але велику – 20–30 відсотків.

Керівники Міністерства освіти і науки відкрито заявляють, що завдання освіти віднині полягає в тому, щоб замість людини-

творця «виросити кваліфікованого споживача. Їх стараннями число фахівців у науково-дослідних і дослідно-конструкторських організаціях скоротили майже в три рази.

Україна залишається єдиною країною у світі, де йде скорочення кількості учених. У Китаї за останні роки їх число збільшилося в рази, фінансування науки виросло і сьогодні майже в 100 разів перевищує українські показники. У Бразилії за ці роки сталася науково-аграрна революція за рахунок впровадження нових технологій в сільськогосподарське виробництво.

У вишах, що залишилися, МОН має намір скоротити на 40 % число викладачів, а з шкіл вигнати тисячі учителів, збільшуючи число учнів на одного викладача, тобто знижуючи якість освіти.

Ще один спосіб вирізувати учених з українського соціуму – науці не платити. Низьке фінансування не дозволяє ученому працювати, перетворюючи ще уцілілі інститути на заклади, де тихо вимирають колись шановані вчені люди похилого віку. Образ приниженого, убогого професора відвертає від науки молодих – сьогодні середній вік ученого переважив за 60 років – така наука даремна для країни, безпечна для її ворогів.

За тридцять років зникли цілі наукові школи, напрями і галузі знання, вимерли разом з їх носіями. Дивлячись на подібний інтелектуальний геноцид, тисячі молодих людей щорічно, ледве отримавши вчений ступінь, покидають Україну. Про це йдеться у звіті про діяльність НАН України у 2022 році⁸³.

«Так, у 2022 році загальна кількість працівників НАН України зменшилась до 26 167 осіб (у 2021 році – 27 173 особи). Тобто чисельність працівників зменшилась порівняно з попереднім роком на 3,7 %. Загальна кількість наукових працівників НАН України, які виїхали за межі України, становить 1519 осіб або 11 % від фактичної кількості наукових працівників Академії.

Майже половина з них (5 % від загальної кількості наукових працівників) перебувають у відпустці без оплати. Також для частини наукових працівників, які виїхали за кордон, запроваджено в установах НАН України режим дистанційної роботи (1,7 %), надано відрядження або наукове стажування (1,9 %). Найменша кількість наукових працівників – 141 особа (1 %) перебуває

⁸³ Джерело: https://galinfo.com.ua/news/naybilshe_z_ukrainy_vyihalo_vchenyhfizykyiv_zvit_nan_398631.html

у режимі вимушеного простою з 67 % оплати праці; 177 осіб (1,3 %) знаходяться в оплачуваній відпустці. З п'ятдесятьма особами призупинено трудовий договір.

У звіті йдеться про те, що найбільше з України виїхало вчених-фізиків – майже 500 осіб: 293 наукових працівники з установ Відділення фізики і астрономії і 202 наукових працівники з Відділення ядерної фізики та енергетики.

Найменше – з Відділення літератури, мови та мовознавства – 34 особи, Відділення механіки – 38 та з установ при Президії НАН України – 34 особи».

Створюючи українським ученим нестерпні умови на Батьківщині, їх свідомо змушують емігрувати. За тридцять років уже тисячі вчених України пішли по цьому шляху. Ці люди – викреслений з інтелектуального фонду планети ресурс, – бо життя за кордоном, робота в тотально комерціалізованій системі, неминуче приводить їх до деградації. Але західні хазяї України, вважаючи недостатньою діяльність своїх ліквідаторів, українських учених ще і просто вбивають, посилаючи на війну.

Ситуація з зазначеної проблеми вочевидь погіршилася після втрати Україною частини своєї території. Неконтрольоване пересування біженців з Донбасу та Криму не дає можливості навести чіткі дані з цього приводу. Значна частина науковців Донбасу переїхала на підконтрольні Києву населені пункти, однак, певна частина залишилася там і була позбавлена своїх наукових ступенів і академічних звань, що також призвело до скорочення загальної чисельності науковців в Україні.

Колишній держсекретар США Г. Кісінджер, який відіграв важливу політичну роль в американській еліті, заявив у 2004 році: «Існування науки в державах недружніх США розглядається як стратегічна загроза США». Процес винищування учених став вже настільки помітний, що про це свідчать медіа багатьох країн світу.

У ході дебатів кандидатів в президенти США відверто прозвучало: «Америка готова йти в захисті своїх національних інтересів до кінця, здійснюючи спецоперації по фізичному знищенню фізиків на чужій території – Ірану, Північної Кореї, Росії». Програма успішно втілюється в життя – в телепередачі було озвучено число убитих – 30 іранських учених-фізиків за 5 років.

Чому гинуть учені? Мабуть, тому, що сьогодні створюється монополарний світ і робиться усе, щоб ми не розвивали свої

наукові теорії, не видавали світу нові проєкти, були в підлеглому положенні і швидше звільнили красиву нашу землю. З нас хочуть зробити свого роду біороботів, щоб підкорити нашу державу, зломити український дух і усереднити нашу свідомість». Ракетники, авіаціонщики, атомники – знищити усіх! Без сумніву, у фокусі уваги тих, хто вбиває учених, військово-промисловий комплекс.

5.3. Історія взаємин влади і науки

Журналісти газети «Українська правда. Життя» у розмові з академіком Олегом Кришталем запитали про стан науки та її реанімацію, дослідження мозку та про сучасних українських учених, а також про те, чи є в них шанси здобути колись Нобелівську премію. Журналісти зауважили: «Нещодавно Україна опустилася в рейтингу застосування інновацій Global Innovation Index-2013, опинившись на 71 місці між Тунісом і Монголією». Це була очікувана новина для вас? Про що це може свідчити?

«Інновації?! *(Голосно й довго сміється академік)*. Мене взагалі дивує наївність людей, які розмовляють про інновації в сучасній Україні. Про що може йти мова у країні, в якій на розвиток малого, середнього бізнесу дають кредити за ставками до 30 з чимось відсотків? Абсолютна пустота! Жодної інновації тут не впроваджено й не буде впроваджено ніколи, поки не знайдуться дешеві та довгі гроші, які потрібні для науки. – таку нищівну думку висловив біофізик Олег Кришталь – один із найвихованіших і найавторитетніших українських учених у світі.

«Тут наука під надійним захистом навіки» – такий напис мав довідник про Академію наук в 1735 р. У роки незалежності в Україні знайшлися сили, що намагаються зломити вічний надійний захист. Українська держава перейшла грань, за якою виникає ризик повної втрати найважливішої з основ власної ваги, престижу, авторитету – Національної Академії наук України.

Академія наук в Україні створювалася за ініціативою державної влади, знаходилася на державному забезпеченні, наукова діяльність її членів була родом державної діяльності. Користуючись необхідною для наукової установи свободою у виборі

предметів і методів дослідження, Академія наук в той же час виконувала безпосередні практичні завдання, поставлені державою, і служила для неї консультантом у питаннях, пов'язаних з наукою. Таким чином, в основу усієї системи організації наукових досліджень в Україні був покладений державний принцип. Це принципова відмінність Академії наук України від наукових академій, що існують у багатьох західних країнах.

Отримавши потужну підтримку з боку держави, Академія наук змогла так організувати свою роботу, що в найкоротші терміни добилася серйозних наукових успіхів і змогла гідно увійти до наукового і культурного простору не лише Європи, але і світу.

Академія наук, як частина державного організму, зазнавала на собі ті ж самі труднощі і кризові ситуації, що і країна. Окрім загальних з державою труднощів виникали, і нерідко, напружені внутрішні стосунки між Академією і державою.

Відсутність розуміння між урядом, суспільством і науковим співтовариством стала однією з причин трагічних подій після лютого 1917 року, що поставили під загрозу само існування української науки. Захоплення влади більшовиками учені, за словами академіка Вернадського, сприйняли як «небувалу в історії катастрофу», відчувши «себе безсилою билинкою».

Громадянська війна наклала суворий відбиток на життя учених. Вони повною мірою випробували тяготи часу: переслідування влади, арешти, голод, холод, інфекційні хвороби, відсутність елементарних умов для роботи. Втрати в ці роки склали більше за третину середнього облікового складу дійсних членів академії наук.

У найголодніші роки (1919-1921) практично на кожних щомісячних Загальних зборах називалися прізвища 3-4 померлих учених. Лауреат Нобелівської премії Іван Павлов, золоті медалі якого були реквізовані під час неодноразових обшуків, повинен був сам добувати дрова і годувати сім'ю з городу, влаштованого їм на території Інституту експериментальної медицини. Приклади можна множити і множити.

Держава, за природою влада, завжди діє з позиції панування і чекає, що будь-який відгук на її дії приходить з позиції підпорядкування. 18 червня 1927 року Раднарком СРСР затвердив новий Статут Академії наук, перший радянський. Віднині

керівників Академії, хоча і вибраних Загальними зборами, повинні були затверджувати в Раднаркомі.

Передбачалося і позбавлення звань академіків, якщо їх діяльність визнавалася шкідливою для СРСР. Траплялися проте непогодження з підпорядкуванням.

1929 рік – особливий рік в історії Академії наук СРСР. До цього моменту процес ідеологізації, одержавлення і більшовізації Академії досяг крайньої напруги. «Приручення» Академії наук вступило в завершуючу стадію. Вибори нових академіків, «чищення кадрів», репресії проти учених, корінна перебудова Академії наук.

12 січня 1929 року відбулися вибори великої групи учених-комуністів в академіки і троє учених з кандидатів-комуністів не отримали, при голосуванні на Загальних зборах, потрібної кількості голосів. 13 лютого відбулися повторні вибори, в яких брали участь і раніше обрані академіки-комуністи, і з урахуванням їх голосів троє раніше провалених все ж стали академіками.

25 лютого академік-комуніст М.І. Бухарін в записці «Орієнтація в питаннях Академії наук на нас самих» написав: «План може і повинен йти не окрім, а через теперішню Академію наук, яка має бути радикально реформована, перероблена, перебудована, що можливо лише шляхом тривалої і систематичної роботи». У цьому сенсі завдання по відношенню до Академії наук полягає не у руйнуванні цієї установи, а в тривалій її переробці».

Для держави важливо було добитися підпорядкування, для цього вимагалось в першу чергу змінити керівництво Академії і академічних установ. Об'єднане державне політичне управління, ОДПУ – політична спецслужба при РНК СРСР, – фабрикувало справи, учених заарештовували у справах «промпартії», «славістів», «золотій справі» і особливо по «змові монархістів» або «академічній справі» та ін.

Улітку 1929 року Центральна контрольна комісія ВКП(б) почала перевірку апарату Академії наук. Комісія приймала рішення про звільнення з роботи багатьох співробітників «за політичними і діловими якостями». Звільнення торкнулося не лише технічних співробітників апарату, але і учених, у тому числі великих фахівців у різних областях природних і гуманітарних наук.

У грудні 1929 року, з 960 штатних співробітників Академії наук, комісією були звільнені 128, з 836 понадштатних – 520. Хвиля репресій кінця 1930-х років зачепила багатьох учених:

хтось був заарештований, знаходився в ув'язненні, хтось пережив арешти близьких родичів, цензурні заборони, вигнання з роботи, шельмування в пресі, позбавлення права виїзду за кордон і так далі. Частина репресованих учених загинула в таборах і засланнях, на долі тих, хто вижив, цей час залишив незгладимий слід.

Академія наук регулярно піддавалася критиці з боку влади. Так, у травні 1959 року М.С. Хрущов на засіданні Президії ЦК КПРС звинуватив Академію в тому, що вона «розрослася надмірно», стала «погано керованою». Він запропонував розділити АН СРСР на декілька академій, провести зміни в структурі Академії, а також планував передачу у ведення раднаргоспів ряду інститутів.

У кінці квітня 1961 року в розмові з президентом АН СРСР академіком О.М. Несмеяновим Хрущов заявив, що Академію наук взагалі треба закрити. У відповідь на це Несмеянов сказав: «Ну що ж, Петро Великий відкрив Академію, а Ви її закриєте».

Зухвалість у розмовах з владою, завжди властива Академії, коштувала йому посади президента Академії. Саме сміливість заперечень з будь-яких питань і обурювала Хрущова. Так, в липні 1961 року, коли на нараді в Кремлі академік А.Д. Сахаров виступив проти планів влади відновити ядерні випробування, Хрущов відреагував дуже різко: «Від техніки він (Сахаров) переходить до політики. Тут він лізе не у свою справу. Можна бути хорошим ученим і нічого не розуміти в політичних справах. Отже надайте нам, хочеш не хочеш фахівцям в цій справі, робити політику, а ви робіть і випробовуйте свої бомби, тут ми заважати вам не будемо, навіть допоможемо».

11 квітня 1963 року вийшла постанова ЦК КПРС і Ради міністрів СРСР «Про заходи по поліпшенню діяльності Академії наук СРСР і академій союзних республік», за яким послідувало істотне скорочення штатів Академії. Протягом двох років в Академії наук скоротили половину інститутів в основному інженерного профілю (92), в яких працювала третина усіх співробітників Академії.

11 липня 1964 року на Пленумі ЦК КПРС у Хрущова вирвалося: «Ми розженемо до чортової матері Академію наук». До речі, мотивував він це думкою, з дивною постійністю що виникала в різні історичні періоди, знову затребуваної, що стала, майже через півстоліття в наші дні і тому відтвореною майже дослівно: «Це треба було для буржуазної держави. Зараз, в соціалістичних (ринкових) умовах, це жило себе, це придає і проявляє він себе досить погано».

У учених, та і просто у сучасників ідея Хрущова викликала щонайменше здивування, оскільки саме в період його правління були досягнуті високі результати саме в науковій сфері: політ Ю.О. Гагаріна і інші космічні досягнення, створення ракетно-ядерного щита. Але керівництво країни вимагало від наукового співтовариства, і в першу чергу від Академії наук, отримання швидких результатів у справі створення «комуністичного суспільства».

На засіданні Президії ЦК КПРС 13 жовтня 1964 року і на жовтневому пленумі, що послідував за ним, де Хрущова звільнили від усіх посад, йому пригадали і спробу ліквідувати АН СРСР. М. А. Суслов заявив, що для членів Президії ЦК повною несподіванкою виявилася промова Хрущова, «в якій містилися грубі політичні помилки. Досить згадати його загрозу розігнати Академію наук». М.С. Хрущов вимушений був визнати: «Що стосується ліквідації Академії наук СРСР, то визнаю, що допустив відносно неї помилку. За що вибачаюся»⁸⁴.

У Хрущова нерідко емоції трансформувалися відразу в політичні рішення, але він все ж розумів, яким щонайпотужнішим ресурсом є Академія: «У кого наука – у того майбутнє». У основі конфліктів з Академією в цей період лежали інші причини. Радянський Союз зумів створити щонайпотужнішу систему отримання нових знань, що швидко давала практичний вихід в оборонній промисловості і спиралася на гнучку, відпрацьовану упродовж віків внутрішню організацію Академії наук.

Але саме державне керівництво перестало справлятися з ефективним управлінням усім науково-виробничим комплексом, а реформи проводилися без розуміння основних принципів організації науки, що, врешті-решт, привело до бездарного розбазарювання науково-технічного потенціалу СРСР.

Причиною стало те, що партійно-державний апарат виявився по рівню своєї власної складності багато бідніший і слабкіший за дуже розвинений об'єкт, яким він намагався управляти. Це увійшло в протиріччя з одним із засадничих законів кібернетики – законом необхідної різноманітності Ешбі: для ефективного управління необхідно, щоб система, що управляє, була складніша (різноманітніша, розумніша) за керовану систему. Перетворити Академію наук на слухняну машину так і не вдалося.

⁸⁴ Джерело: «Новая газета», № 75, 21 июля 2013.

Отримуючи на Загальних зборах РАН Велику медаль Ломоносова 2 червня 1999 року, О.І. Солженіцин сказав: «На самому початку того шляху Петро Перший задумав і створив Академію як мозковий центр Росії на довге майбутнє – сьогоднішній політичний режим, в роки складних державних завдань, самовпевнено не вдається до широкого спектру наукових експертиз Академії по важких проблемах. Ті вирішуються збіглими кабінетними нарадами черги швидко мінливих і тому безвідповідальних осіб». Такий висновок Солженіцина відноситься повною мірою і до України.

Українська академія наук, один з символів країни, упродовж усієї своєї історії демонструє вражаючу стабільність при будь-яких політичних і соціальних катаклізмах і утримує рекорд довгожителства серед державних установ. Форма організації наукової діяльності і управління нею, прийнята в Академії, виявилася на рідкість вдалою і стійкою, особливо в контексті мінливості соціально-політичного устрою України.

Коли фізики виявляють, що при перетвореннях щось зберігається («інваріант»), вони розуміють, що близькі до відкриття фундаментальної закономірності. Можливо, саме у внутрішній силі Академії, її здібності до адаптації – гнутися, але не ламатися під найжорсткішим тиском влади, в її самоорганізованості, нарешті, в основній її дослідницькій функції, і криється наша так і не сформульована національна ідея – глибоке, фундаментальне, експериментальне і з досить безумними теоріями, пізнання світу?

З точки зору впливу колективної свідомості на матеріальний світ і закону автосинхронізації, чим більше людей будуть думати про необхідність збереження Національної академії наук України, тим більша вірогідність її збереження.

5.4. Репресії вчених у СРСР

Дослідникам репресій учених відомо про арешти близько 100 членів і членів-кореспондентів Академії наук за радянських часів. З них 44 загинули: 23 розстріляні, 13 померли в ув'язненні, 8 – у засланні. Деякі пропали без вісті в таборач.

Учених депортували з країни. Тут характерна історія з так званим «філософським пароплавом» – насильницькою висилкою більше 160 представників інтелігенції в 1922 році. Деяких учених, навпаки, насильно утримували – наприклад Петра Капіцу

в 1934 році. Їх заганяли в «шарашки», позбавляли наукових звань і можливості вести наукову роботу, виключали з Академії наук.

Після звільнення з ідеологічних причин учені не могли знайти роботу. У 1930 році послідувала масова ліквідація наукових товариств. Проводилися брудні піар-кампанії в газетах проти людей науки, чинилися перешкоди по самоорганізації і міжнародній комунікації вченого співтовариства.

Піддалися розгрому і окремі науки (краєзнавство, генетика, кібернетика), проти яких були проведені ідеологічні кампанії, практикувалися репресії проти окремих наукових робіт і наукових шкіл.

Важливо пам'ятати, що Радянський союз був ідеологічною державою, метою якої була побудова комунізму. В усіх науках держава насаджувала класовий підхід, над суспільством встановлювався тотальний контроль, а до людей відносилися як до витратного матеріалу.

Більшовики після приходу до влади розглядали учених як представників старого буржуазного світу. До історії увійшла фраза Леніна, яку він написав 3 вересня 1921 року у відповідь на звернення Російського фізико-хімічного суспільства на захист професора Тихвинського: «Т. Горбанів! Направте запит у ВЧК. Тихвинський не «випадково» заарештований: хімія і контрреволюція не виключають один одного».

Завідувач відділом наукових установ Раднаркому Воронін на зустрічі з секретарем Академії наук Ольденбургом у 1928 році погрожував: «Уряд десять років чекав і дав багато авансів, але на одинадцятому році він поступить з Академією наук по-своєму. Академія наук не зуміла зрозуміти і зайняти те положення, яке вона повинна зайняти в радянській державі».

А ось приклад піар-кампаній в пресі з приводу виборів в Академію наук: «На дванадцятому році пролетарської диктатури пора знищити старий гнилий пережиток таємних балотувань. У Радянській Республіці кожен чесний громадянин повинен голосувати відкрито». Це цитата з постанови виробничої конференції Балтійського заводу, опублікованої в «Ленінградській правді» (1929 рік). «Ми вимагаємо, щоб уся діяльність Академії наук проходила під контролем пролетарської громадськості», – це вже із заяви робітників заводу «Червоний трикутник».

У завідувача науковим відділом Московського міськкому партії Кольмана в 1931 році вийшли дві статті: «Шкідництво в науці» і «Шкідницька математизація науки», в якій він ототожнював математизацію і шкідництво. Він писав: «Не менш характерною рисою, чим груба підробка під «радянський стиль», являється виняткова велика кількість математичних обчислень і формул, якими так і пістрявлять шкідницькі роботи».

Наведемо також висловлювання Сталіна, яке виявили в щоденнику Вавілова (25 січня 1946 року): «Геніїв не буває, їх вигадали, впливає обстановка, умови».

А що ж говорили самі учені? Тут ми бачимо діаметрально протилежну думку про розвиток науки. Математик Дмитро Єгоров писав: «Нав'язування стандартного світогляду ученим є справжнім шкідництвом». Володимир Вернадський в листі своєму синові описує обговорення статуту Академії наук, де він у своєму виступі «вказав на необхідність вільної наукової роботи і дбайливого відношення до дарувань, охорони талановитих людей як найбільшого блага країни – це була бомба». Лист Вернадський писав за кордоном, тому про те, що відбувалося, міг висловлюватись вільно.

Академік Микола Вавілов у своєму щоденнику відмічав: «Потрібно привчити виділяти великих, по-справжньому талановитих людей. Знаю, що їх дуже мало, але без них нічого не зробиш».

Тобто ми бачимо два абсолютно різних поглядів на розвиток науки – учених і влади. Влада хоче, щоб учені були як солдати, а самі учені говорять, що для наукової роботи потрібна свобода творчості, талановиті люди і розуміння унікальності вченого з боку влади.

Як свідчать факти: влада за радянських часів була жорстоким інквізитором науки і вчених.

5.5. Основні віхи репресій

У 1918–1919 роках відбувалися арешти учених як представників певного соціального шару, їх брали в заручники в період Громадянської війни. У 1921 році розглядалася справа Петроградської бойової організації, внаслідок чого загинули декілька учених. У 1928–1930 роках пройшли процеси над інженерами-шкідниками, «Шахтинський процес», «справа Промпартії», «справа Трудової селянської партії», «справа Академії наук».

У 1929 році виникає перша авіаційна «шарашка». У цьому ж році під великим натиском партії відбувається зарахування комуністів у Академію наук. Але ситуація постійно мінялася, і через рік ті комуністи, яких з боєм проштовхували в академію, самі потрапили в опалу, їх заарештували і розстріляли (Бухарін, Рязанов).

У справі «Академії наук» були заарештовані чотири академіки і дев'ять член-кореспондентів. Увесь історичний напрям науки був розгромлений, усі заарештовані були заслані. Літні учені помирали в засланнях. Одночасно закривалися загальносоюзні товариства, розгромили краєзнавство, дивом вижило Московське математичне товариство.

У 1934 році спонтанно виникає рішення про перенесення Академії наук з Ленінграда в Москву. Це стало несподіванкою навіть для місцевої парторганізації. У документі були прописані і терміни – три місяці, що було абсолютно неможливо. Це негативно відбилося на роботі учених, багато хто не хотів переїжджати в Москву. Тут вдалося знайти компроміс з владою: було збільшено кількість інститутів, виділено додаткове фінансування і відновлені наукові ступені.

Після вбивства Кірова в 1935 році заарештовували і висилали інтелігенцію, у тому числі і учених. Ще через рік в країні почалися масові репресії проти усіх шарів суспільства.

При безпосередній участі Лаврентія Берії у кінці 1938 року створюється авіаційна «шарашка» – Центральне конструкторське бюро ЦКБ-29, в якому зібрали авіаконструкторів, до цього часу ще не загинув. У 1941 році з початком війни відбуваються арешти учених німецького походження або німецькомовних, особливо в Ленінграді. Деякі з них загинули, наприклад доктор фізико-математичних наук, професор Ленінградського державного університету Володимир Ігнатовський.

1946–1953 роки ознаменували ідеологічні кампанії проти підлабунництва, «суди честі» проти космополітизму, повторні репресії і організація «шарашок» для німецьких учених. У 1948 році на сесії Всесоюзної академії сільськогосподарських наук імені Леніна відбувається розгром генетики, виникає небезпека для інших наукових напрямів.

Це сталося, коли засновник псевдонаукового напрямку в біології – «мічуринської агробіології» Трохим Денисович Лисенко відправив свою доповідь Сталіну, і той підтримав його. Ідея

Лисенка була представлена як перемога мічурінської натуралістичної біології над лженаукою генетикою.

Тоді ж виникла ідея проведення конференцій з інших напрямів науки – для розгрому лженаукових, як вони вважали, течій. У 1949 році почалася підготовка такої конференції з фізики, і академіку М. Вавілову вдалося ввести в її повістку пункт про участь в підготовці вчених з Академії наук. Це докорінно змінило ситуацію. Збереглися стенограми тих засідань, з яких видно, як учені обстоювали свою думку. На засідання прийшло більше ста чоловік. Один Віталій Гінзбург відвідав десять засідань, і врешті-решт конференцію було вирішено відкласти як непідготовлену.

Після смерті Сталіна наукова діяльність відновлювалася, почалася боротьба за генетику. Але тільки після усунення Хрущова в жовтні 1964 року генетика дістала можливість вільного розвитку. Відновлення гуманітарного напрямку (історії, філософії) в країні почалося з приходом нового покоління учених (правда, передусім у рамках марксистської парадигми).

Пізніше зазнала гоніння і наука «кібернетика», що переводиться з грецької як «мистецтво управління» – наука про загальні закономірності отримання, зберігання, перетворення і передачі інформації в складних керуючих системах, будь то машини, живі організми або суспільство. Цей термін увів Ампер Андре-Марі – французький фізик і математик, творець основ електродинаміки. У своїй фундаментальній роботі «Досвід про філософію наук» Ампер дав поняття новій науці – кібернетиці. Він розумів її як вчення про управління державою задля забезпечення загальних благ. Перша частина роботи Ампера побачила світ у 1834 році, а друга – була видана вже після смерті автора у 1843 році.

Сьогодні кібернетик – це фахівець із розробки та створення інформаційних систем у галузі управління, обробки та передачі інформації.

5.6. Де і скільки репресовано учених

Найбільший збиток був нанесений гуманітарним напрямам науки. Більшовики вважали, що мають істину в останній інстанції і філософи інших напрямів їм були не потрібні. Пізніше виявилось, що і марксистські філософи їм теж не потрібні, залишилися затребувані тільки ті «філософи», які згідно з моментом

могли швидко підшукати зручну фразу з Маркса, Енгельса або Леніна. Величезний збиток був нанесений історичному напрямку, оскільки тут засновником держави називався Ленін, а то, що було до цього, вважалося передісторією.

Серед репресованих істориків Грушевський Михайло Сергійович (1866-1934), історик України та української літератури. Безпосередньо після повернення з еміграції його обрано дійсним членом Української АН (1924); академік АН СРСР із 1929 року. Президент УАН із грудня 1929. У 1931 заарештований у Москві, коли виїхав на сесію АН СРСР. Заарештовано у справі «Українського національного центру». Справа незабаром зупинена, але Грушевський після звільнення мав залишитися в Москві. Повернення в Україну йому було заборонено до кінця життя. Його книги опинилися під забороною, видання праць було припинено, низка його співробітників заарештована. Сам Грушевський майже осліп. У 1934 слідство збирало «свідчення» проти важко хворого (фактично вмираючого) Грушевського. Невдовзі після його смерті було оголошено, що Грушевський – колишній керівник нелегального «Українського центру».

Варто згадати і академіка Лободу Андрія Митрофановича (1871-1931) – фольклориста, етнографа, історика літератури; організатора краєзнавчого руху в Україні. Член-кор. РАН з 1923. Академік Української АН у 1923-1925 роках, – її віце-президент. Професор Київського університету. За невпевненим повідомленням, заарештовувався на початку 1920-х років. За іншим джерелом, заарештований у листопаді 1928 у «справі СВУ» («Спілки визволення України»), але на процес у квітні 1930 не виведений.

Флоринській Тимофій Дмитрович (1854-1919) – історик та філолог-славист. Член-кор. Петербурзької АН з 1898. Член Сербської та Югослов'янської академій. Професор Київського університету, декан його історико-філологічного факультету. Розстріляний 2 травня 1919 року у Києві «у порядку червоного терору»: після взяття міста Червоною Армією чекісти знайшли у когось на обшуку список членів Клубу російських націоналістів у Києві, до якого входили багато російських інтелігентів міста. Розстріляли за цим списком усіх, кого заарештували.

Поет Максим Тадейович Рильський з 1958 року – академік АН СРСР. Академік української АН. До 1929 року працював учителем у Києві. Разом з іншими письменниками-неокласиками, до

групи яких він належав, Максим Рильський, був заарештований у 1935 році у справі «терористичного центру професора Миколи Зерова». Провів у Київській в'язниці кілька місяців (близько пів-року?). Справа припинена через високу оцінку, яку Сталін дав останній книжці віршів Рильського і, зокрема, віршів про Великого Вождя: «Автора слід заохотити, можливо, з нього згодом вийде новий класик української літератури», – сказав Сталін.

Харлампович Костянтин Васильович (1870-1932) – історик церкви, історик освіти. Член-кор. Петербурзької АН з 1916 р. Академік Української АН з 1919 р. З сім'ї священика, закінчив Литовську духовну семінарію, потім Петербурзьку Духовну академію. Досліджував західноруські церковні братства XVI-XVII століть та їх просвітницьку діяльність. Головна праця, – перший том книжки «Малоросійським впливом геть великоруське церковне життя» (Казань, 1914). Чверть століття викладав у Казані, до 1921 року професор Казанського університету. На час арешту – голова Товариства археології, історії та етнографії в Казані. Страждав рядом хронічних захворювань легень, серця, аорти, суглобів. Перед арештом був звільнений з усіх посад і залишився без засобів для існування: коли його відвезли, в будинку залишилося 2 рублі 50 копійок. Заарештований у Казані 20 вересня 1924 року, поміщений у підвали місцевого ДПУ. Звинувачений у «дискредитуванні Радянської влади». За Харламповича безуспішно клопотали як Українська АН, яка просила відпустити його до Києва, так і Російська АН.

Відповідно до постанови Особливої наради при ОДПУ від 19 січня 1925 року, Харламповича було вислано на 3 роки до «Кіркарау» (Киргизький край), з столицею в Оренбурзі; 31 січня 1925 р. переведений у пересильну в'язницю, де застудився; 2 лютого переведено до тюремної лікарні; безпосередньо перед засланням випущений і два тижні прожив удома – жив на громадську благодійність. Завдяки клопотам дружини, вдалося домогтися дозволу їхати на заслання не по етапу.

Виїхав із Казані до Оренбурга 1 березня, прибув туди 4-го. Почав займатись у місцевому архіві. 24 березня 1925 року заарештований в Оренбурзі, поміщений у пересильну в'язницю, доставлений до Актюбінська. Після 20 квітня мав перебувати у Тургаї (етап?). Відбув усі три роки заслання, не міг після цього жити у великих містах.

У грудні 1928 року він пише вже з України, куди перебрався: «що йому недоступні столичні архіви, бо він «на три роки прив'язаний до Ніжина». З-поміж українських академіків Харламповича виключено у 1928 наказом українського наркома освіти М.А.Скрипника. Лише 1931 року він зміг переїхати до Києва. Але другий та третій томи «Малоросійського впливу» залишилися незавершеними⁸⁵.

Математики постраждали у меншій мірі. Дмитро Селіванов був заарештований, а потім висланий з країни. Микола Лузін репресований не був, але мало місце політичне цькування академіка і розбір його персональної справи комісією Президії АН СРСР влітку 1936 року.

Сильно постраждала астрономія. У 1936 році виникла «Пулковська справа», за оцінками учених було репресовано до 30 відсотків радянських астрономів. До їх числа увійшли директор Пулковської обсерваторії Борис Герасимович і директор Астрономічного інституту Борис Нумеров (розстріляний в 1941 році в Орловській в'язниці).

Якщо узяти найвидатніших фізиків-експериментаторів, то ми побачимо, що Лев Шубніков був розстріляний, Петро Капіца – затриманий в 1934-му році, а потім за відмову від участі в атомному проєкті знаходився в опалі до смерті Сталіна.

Окремо варто назвати фізика Сахарова Андрія Дмитровича (1921–1989). Академік АН СРСР із жовтня 1953. Лауреат Нобелівської премії миру (1975). Співробітник Фізичного інституту АН (ФІАН). З 1966 – діяч правозахисного руху, з 1971 зазнавав переслідувань за це. Заарештований на вулиці в Москві 22 січня 1980 року, після відкритого виступу проти радянського військового вторгнення до Афганістану (три заяви, прес-конференція). Вивезений до Прокуратури СРСР, увечері того ж дня засланий до закритого для іноземців міста Горького. Позбавлений звань та нагород (тричі Герой Соціалістичної Праці, лауреат Сталінської та Ленінської премій).

Поміщений у квартирі, що прослуховується, з відключеним телефоном, з цілодобовим чергуванням міліціонера перед дверима, з «опорним пунктом охорони порядку» у дворі проти вікон

⁸⁵ Перченко Ф.Ф. К истории Академии наук: снова имена и судьбы... Список репрессированных членов Академии наук. <https://ihst.ru/projects/sohist/books/inmemoriam/141-210.pdf>

його квартири; поза домом його супроводжували агенти КДБ. Дружину його, Е.Г. Боннер, неодноразово обшукували під час поїздок до нього, а потім заборонили їй залишати Москву.

Тричі (в 1981, 1984, 1985 роках) оголошував голодування, поміщений до Горьківської обласної лікарні ім. Семашка, де провів за ці роки майже 300 днів. «Померти ми вам не дамо, – говорив головний лікар. – Але ж ви станете марним інвалідом». Після одного із сеансів примусового лікування у Сахарова трапився в лікарні спазм судин головного мозку або інсульт, з’явилися симптоми хвороби Паркінсона (літо 1984).

1986 року йому відмовлено у проханні взяти участь у ліквідації наслідків чорнобильської катастрофи. У Горькому Сахаров написав сім теоретичних праць з фізики, розробляв ідею про нестабільність протона, працював над космогонічними проблемами. Продовжував громадсько-політичну діяльність. Про звільнення Сахарова повідомив телефоном М.С. Горбачов 17 грудня 1986.

Що стосується біології, то тут в центрі знаходиться загибель Вавілова. Розповімо про нього більш детально. Вавілов Микола Іванович народився (13 (25) листопада 1887 року в Москві, помер 26 січня 1943 року в Саратовській в’язниці, – біолог, ботанік, рослинник, географ, генетик, селекціонер. Член-кореспондент біологічного Відділення фізико-математичних наук з 1 грудня 1923 р., академік Відділення фізико-математичних наук (ботаніка) з 12 січня 1929 р. Виключений зі списку академіків без затвердження Загальними зборами.

Член Академій у Галлі (1929), Празі (1936), Аллахабаді (1937), Единбурзі (1937), член Лондонського Королівського товариства (1942). На момент арешту – начальник Комплексної (агробіотичної) експедиції Наркомзему СРСР до західних районів Української та Білоруської РСР. Постанова на арешт Вавілова видана начальником Головного економічного управління НКВС СРСР А.З. Кобуловим і 6 серпня 1940 року затверджено наркомом Л.П. Берія.

Увечері того ж дня Вавілова затримали в Чернівцях і літаком відвезли до Москви «для термінових переговорів». Санкція на арешт дана 7 серпня 1940 року заступником Генерального прокурора СРСР Г.Н. Сафоновим.

Окрім Вавілова, загинув Георгій Карпеченко, заарештували цілий ряд біологів, розгромили генетику. Деякі учені були відсторонені від роботи за рішенням ЦК в 1948 році, їм заборонили

викладати. По списках їх було більше ста чоловік, деяких виключили з партії, як, наприклад, Йосипа Раппопорта.

Не краще йшла справа і в хімії. Хімік Володимир Іпатьєв не повернувся в СРСР із-за ситуації в країні. У 1928 році загинув у в'язниці при невияснених обставинах Євгеній Шпитальський.

Дані про репресії проти учених – членів Академії наук були уперше акумульовані Феліксом Перченком⁸⁶. Він же стояв у витоків досліджень репресій проти сходознавців (їх було репресовано близько 900 чоловік) і геологів (969 чоловік).

5.7. Репресовані вчені науково-технічної сфери

Науково-технічні області зазнали менших втрат, але і там теж гинули видатні учені. Наприклад, фізик–теоретик Матвій Бронштейн рік відсидів у в'язниці. Фізик Володимир Фок теж був заарештований, привезений в Москву і тільки завдяки клопотанню Капіци випущений на свободу.

Був розстріляний Георгій Лангемак, винахідник «Катюши», заарештовані Сергій Корольов і Валентин Глушко з Реактивного інституту. Корольов потрапив в розстрільний список, уже підписаний Сталіном, Молотовим і Кагановичем, але з невідомих причин його не розстріляли.

Корольов Сергій Павлович (1906-1966) – спеціаліст у галузі ракетної техніки, основоположник практичної космонавтики. Член-кор. АН СРСР з 1953, академік з 1958. Член-кореспондент Академії артилерійських наук з 1947 року. На момент арешту – старший інженер групи №2 у науково-дослідному інституті (НДІ) №3 Наркомату оборонної промисловості (Реактивний НДІ, Москва), де керував роботами з реактивними літальними апаратами.

Отримавши поранення голови при стендових випробуваннях ракети, на місяць потрапив до лікарні і заарештований у «справі РНДІ» за кілька днів після виходу звідти. Постанову на арешт винесено Головним економічним управлінням НКВС СРСР, санкцію (арештувати як члена «троцькістської організації») надано першим заступником Головного прокурора СРСР Г.К. Рагінським. Взято під арешт 27 червня 1938 року, утримувався спочатку в одиночній камері Бутирської в'язниці. «Нашій країні ваша

⁸⁶ Джерело : https://bessmertnybarak.ru/books/chleny_akademii_nauk/

піротехніка та феєрверки не тільки не потрібні, а й навіть небезпечні, – казав йому слідчий. – Займалися б справою та будували літаки. Ракети, мабуть, для замаху на вождя?»

Знавався тортур. Перший запротокольований допит – 28 червня, другий – 4 серпня (на ньому «зізнався» у відповідь на загрозу розправитися із дружиною та дочкою). На суді відмовився від свідчень, вирваних слідством. 27 вересня 1938 року отримав за вироком ВК ЗС СРСР 10 років позбавлення волі як «член антирадянської контрреволюційної організації». 10 жовтня 1938 р. відправлений з Москви (з Червоної Пресні) до Новочеркаської пересильної в'язниці. Звідти, 1 червня 1939 року, – на Далекий Схід: через табір Друга Річка та Магаданське пересилання – на копальні Мальдяк (на річці Берелех), де протягом кількох місяців «обушком добував золото». Втратив там від цинги половину зубів.

Тим часом у результаті протесту голови Військової колегії В.В. Ульріха на свій же вирок (він подав протест у листопаді 1938, після зняття та арешту М.І. Єжова) вирок у справі Корольова був 13 червня 1939 р. скасований Пленумом Верховного суду СРСР, а справу передано на дослідження. Для повторного слідства та суду Корольова вивезли з Колими; 23 грудня 1939 року, наприкінці довгої в той рік навігації, вибув з Магадана і через Владивосток був доставлений до Москви і поміщений у Бутирку (камера №66).

Повторне слідство закінчилося 28 травня 1940 року, а 10 червня Корольову винесено новий вирок: як «шкідник у галузі військової техніки» він отримав 8 років ув'язнення. 13 вересня 1940 р. переведений у систему 4-го спецвідділу НКВС (у «Особливе технічне бюро при НКВС») і направлений до Центральної конструкторської лабораторії (ЦКЛ-29) – при авіазаводі № 156, що включала три самостійних конструкторських бюро (КБ). Там (у Москві, на вулиці Радіо) за кресленнями ув'язненого А.Н. Туполєва збирали заарештований мозок авіапромисловості; Туполєв був колись керівником дипломної роботи Корольова і, можливо, тому згадав про нього.

За одними відомостями, Корольов був направлений до Конструкторського бюро В.М.Мясищева, за іншими – займався розрахунками крила пікіруючого бомбардувальника «ТУ-2» у конструкторській бригаді з оперення та управління Туполєва. Мемуарист згадує тодішнього Корольова як «скептика, циніка та песиміста», улюбленою фразою якого було – «Прихлопнуть без некрологу».

Про богиню правосуддя Феміду він помітив: «Очі ж у неї зав'язані, візьме і помилиться, сьогодні вирішуєш диференціальні рівняння, а завтра – Колима». Після початку війни евакуйований до Києва на завод № 166, що будувався, заступником начальника складального цеху авіазаводу.

З 19 листопада 1942 був переведений до ДКБ-456 моторобудівного авіазаводу № 16 у Казані. Працював заступником головного конструктора, займався рідинними ракетними прискорювачами для бойових літаків. За поданням НКВС СРСР, рішенням Президії Верховної Ради СРСР від 27 липня 1944 року звільнено достроково зі зняттям судимості. Одночасно переведений до ДКБ-РД (Дослідно-конструкторське бюро з реактивних двигунів) заступником Головного конструктора з льотних випробувань. Потім член Технічної комісії з вивчення німецької трофейної ракетної техніки, з 9 серпня 1946 року – Головний конструктор зі створення комплексів автоматично керованих балістичних ракет дальньої дії, пізніше – Головний конструктор ракетно-космічних комплексів.

З травня 1955 р. домагався реабілітації. Повністю реабілітовано (справу припинено за відсутністю складу злочину) рішенням Військового командування збройних сил (ВК ЗС) СРСР від 18 квітня 1957 року. Був «засекречений» (для своєї країни) до кінця життя. Будинок його в Останкіно (колишня дача Калініна) охоронявся такими ж «попками» і «вертухаями», як у ЦКЛ-29, і, перейшовши на шепіт, Корольов говорив старим друзям, що зібралися: «Знаєте, хлопці, найтрагічніше полягає в тому, що вони не розуміють, як багато спільного між тодішнім і сьогоднішнім життям. Я ще не відмовився від думки «прихлопнуть без некрологу». Інший раз прокинешся вночі, лежиш і думаєш: ось зараз дадуть команду, і ті ж охоронці нахабно увійдуть і крикнуть: «А ну, падло, збирайся з речами»⁸⁷.

Туполєв Андрій Миколайович (1888-1972) – авіаконструктор, основоположник металевого літакобудування в СРСР. Член-кореспондент АН СРСР з 1933 по 29 квітня 1938 (виключений Загальними зборами). Академік з жовтня 1953 року. У момент арешту – головний інженер Головного управління авіаційної промисловості. Заарештований 21 жовтня 1937 року в Москві, в будинку А.А. Архангельського (Великий Власєвський, 12, кв.2). Спочатку перебував

⁸⁷ Журнал Огонек. 1987. №49 (декабрь); 1990. №2 (январь).

у луб'янській одиночці, звідти переведений до Бутирської в'язниці, до камери № 58. «Ні, мене не били, тільки довго заставляли стояти, а мені важко, я важкий. Стоїш, а слідчий бубонить своє: «Пиши, блядь, кому ти продав креслення?! Скільки тобі заплатили?»».

Знаєш, такий тупий, обмежений маніяк, долдонить своє, а я стою, ноги болять, очі заплющуються, спати хочеться, стою і думаю: здається, все життя тільки й робив, що будував для них літаки, ні, не для них, для своєї країни. Звичайно, були прорахунки, не все вдавалося, але ж не зі зла. /.../ стоїш і думаєш: «Пробач їм, бо не знають, що творять».

Якщо Туполев не зізнається, дружину його обіцяли відправити до табору (вона теж сиділа у Бутирській в'язниці), а сина та доньку – до дитячих будинків. Туполев «зізнався». Слідство у його справі закінчено у квітні 1938. У лютому 1939 (1938?) привезений до Болшева, у в'язницю, що перебувала в колишній трудкомуні ОДПУ (ця в'язниця була свого роду збірно-розподільчим пунктом для заарештованих фахівців перед тим, як направити в КБ – шараги). Тут склалося ядро майбутнього ЦКЛ-29. «Кого там тільки не було: корабели, танкісти, артилеристи, хіміки...

Так от, через пару днів мене викликали до начальства і я отримав перше завдання – скласти список 203 відомих мені заарештованих фахівців. Відверто кажучи, я був дуже спантеличений. Усіх заарештованих до мене я знав, а згодом? Чи не вийде так, що за моїм списком посадять Бог ще знає скільки народу?

Подумавши, я вирішив переписати всіх, кого я знаю, а знав я всіх. Не може бути, щоб пересаджали всю авіапромисловість? Така позиція видалася мені розумною, і я написав список людей на 200 чоловік. І що ж ти думаєш, виявилось, що за рідкісним винятком усі вони вже за ґратами»⁸⁸.

Після цього Туполев очолював один із трьох тюремних КБ у ЦКЛ-29 при Заводі дослідних конструкцій ЦАГІ (ЗОК №156); в'язниця займала поверх над ЦКЛ, на даху було обладнано прогулянковий дворик – «мавп». Звільнений 19 липня 1941 року. У сім'ї вважали: причиною опали його, яка продовжилася потім до самої смерті Сталіна, була одна його необережна фраза, що арешту дружини він «їм» не пробачить.

⁸⁸ Журнал Огонек. 1987. №49 (декабрь); 1990. №2 (январь).

РОЗДІЛ ШОСТИЙ ВІЙНА ПРОТИ ВЧЕНИХ

6.1. Смерть Рене Декарта – католицький слід

У жовтні 1649 року Рене Декарт прибув у Швецію на запрошення шведської королеви Христини, з якою переписувався роками. Хоча він і зволікав з цим переїздом. Але умовляння монаршої особи, приправлені неабиякою долею лестощів до його самолюбності, зробили свою справу.

Але, на жаль, за блискучим прийомом послідували важкі будні з найсуворішим розпорядком. І навіть обіцянки королеви присвоїти йому звання місцевого дворянина і даровані маєтки в Померанії Декарта вже не радували. І усьому провиною були вередливі побажання королеви. Проте найбільше вченого засмучували ранні підйоми. Навіть єзуїти за часів його навчання дозволяли хворобливому Рене прокидатися пізніше за інших. З роками ця поблажка стала для нього звичкою, якої він прагнув дотримуватися усе життя. Але в Стокгольмі усе виявилось інакше. Декарт уже задовго до світанку брів по ранковому холоду в палац, щоб навчати королеву Христину філософії.

І біда не змусила довго чекати. Більше того, до проблем із звиканням до суворого клімату і ранніми підйомами прилучився і невроз від обдурених надій. І одного разу, відвідуючи одного хворого приятеля, Декарт помітив, що і сам теж нездоровий. Спочатку він припустив, що це усього лише звичайна простуда. Але дуже швидко зрозумів, що це була справжня двостороння пневмонія.

Знаходячись в маячному стані, він відштовхував медиків, бажаючи пощадити його французьку кров від кровопускань. А 11 лютого 1650 року, коли Декарт прийшов в себе і до нього повернулася пам'ять, він тихо вимовив: «Пора в дорогу, душа моя». – і пішов у світ інший.

Ця версія смерті великого ученого була переважаючою в його біографіях, написаних різними дослідниками. Але проте в цій історії не усе так однозначно. Немало джерел вказують на те, що помер Декарт насильницькою смертю. Наприклад, дослідник життя ученого Теодор Еберт вважає, що Декарта отруїв миш'яком священик під час причастя.

Вивчивши архіви, що зберігаються в Парижі і Стокгольмі, дослідник дійшов висновку, що однією з причин смерті Декарта стали

напружені стосунки між католицькою церквою і королевою Христіною, що протегувала ученому.

Річ у тому, що священики усіма силами прагнули обернути королеву в католицьку віру. Але вони побоювалися, що філософські переконання Декарта, до якого Кристіна прислухалася, перешкодять їх спрямуванням. Тому деякі вчені і вважають, що до смерті Декарта причетний католицький місіонер Жак Біог.

Але ж Декарт з ранніх років виховувався в католицькій вірі. І усе життя залишався релігійною людиною. Він навіть намагався довести існування Бога на підставі своєї філософії. Але ортодоксальні богослови відносилися до ідей Декарта з явною підозрою.

Католицький місіонер Жак Біог, у свою чергу, був переконаний, що метафізика Декарта набагато ближче до ересі кальвінізму, чим до католицизму, і порахував, що життя цього єретика слід перервати. Саме під час причастя він і запропонував Декарту випити святої води, в яку були підсипані з'єднання миш'яку. А після смерті Декарта було оголошено, що він помер від пневмонії, що уразила його із-за незвичного клімату.

І ця теорія зусиллями церкви протрималася протягом 350 років. Але ось завдяки німецькому вченому з'явилися важливі докази її помилковості. В першу чергу цим аргументом став лист доктора Еберта ван Вуллена, написаний негайно після кончини Декарта, якого він лікував. Лікар помітив якусь незвичайну субстанцію в сечі померлого. Еберт вважає, що нею була кров. Але така ознака не відповідає запаленню легенів: це симптом отруєння миш'яком. Також збереглися свідчення того, що Декарт просив ван Вуллена прописати йому блювотне. Але це засіб навряд чи ефективний при захворюванні легенів.

Правда, в цій версії є і невідповідності. Так, відомо, що симптоми отруєння миш'яком майже аналогічні симптомам холери. Втім, саме широким поширенням цієї хвороби і пояснюється популярність застосування миш'яку в середні віки. Але чому ж тоді, отруївши Декарта миш'яком, йому приписали пневмонію, а не холеру? Відповіді на це питання доки немає.

6.2. Вчені, що померли при загадкових обставинах.

У 1991 році вийшов роман знаменитого американського письменника Сідні Шелдона «Кінець світу». По сюжету головний герой, таємний агент військово-морської розвідки США Роберт

Белламі отримує завдання відшукати очевидців краху літаючої тарілки. Після того, як він знаходить свідків, їх знищують. А потім полювання починається і за самим Белламі. Хто ж міг уявити, що фантастичний трилер, схоже, обернеться реальністю.

Працюючи над книгою, Шелдон зібрав величезну кількість інформації про спостереження непізнаних літаючих об'єктів (НЛО). Він дійшов висновку, що цією темою займалися і спецслужби, причому відомості про НЛО вони прагнули ретельно засекретити. На якомусь етапі письменник звернув увагу на те, що більше 20 британських фахівців, що працювали у сфері космічної оборони, протягом шести років померли при загадкових обставинах. Белетрист опублікував цю інформацію, що викликало великий резонанс серед уфологів і конспірологів. «Список Шелдона» став черговим доказом горезвісної «теорії змови», згідно якої уряди країн ретельно приховують наявні у них відомості про присутність на Землі представників інопланетного розуму.

Першою жертвою з «списку Шелдона» вважається загиблий в березні 1982 року в автокатастрофі 45-річний програміст Ессекського університету Кейт Боуден. Його автомобіль упав з моста поблизу від покинутої сортувальної станції.

У квітні 1983 року пропав без вісті 49-річний полковник Ентоні Годлі, експерт по безпеці, що очолював учбовий підрозділ в Королівському військовому науковому коледжі. Пізніше його оголосили померлим.

У березні 1985 року 49-річний радарний проєктувальник компанії Марконі Роджер Хілл загинув від рушничного пострілу в будинку, де проживала його сім'я. Імовірно він вистрілив у себе сам.

У листопаді 1985-го 29-річний експерт по комунікаціях Джонатан Уолш, співробітник компанії British Telecom, що працював над проєктом в секретному науково-дослідному центрі Martlesham Heath, розташованому в Абіджані, Кот-д'Івуар (Африка), випав з вікна свого готельного номера.

У жовтні 1986 року 26-річний комп'ютерний аналітик Marconi Systems Defense Аршад Шариф проїхав на автомобілі сто кілометрів від свого будинку в Лондоні до Брістоля. Там він витягнув з машини мотузку, прив'язав один її кінець до дерева, на іншому кінці зав'язав петлю, сунув в неї голову, а потім включив запалення. Автомобіль різко зірвався з місця, і петля затягнулася навколо шиї Шарифа.

Прошло всього декілька днів – і 24-річний інженер з програмного забезпечення Вімал Дазибай впав у воду з Кліфтонського мосту в Брістолі. Виявилось, що Дазибай працював над системою наведення для торпеди Tigerfish в компанії Marconi Underwater Systems. 1987-й рік виявився дуже плідний на неприродні смерті британських спеців по космічній зброї.

У січні був знайдений мертвим комп'ютерний консультант Міністерства оборони Річард П'ю. Як з'ясувалося, причиною смерті стало задушення: навколо шиї П'ю був чотири рази обернутий мотузок, при цьому один її кінець був прив'язаний до великого пальця ноги.

У тому ж місяці у своєму гаражі в автомобілі з працюючим двигуном був виявлений мертвим експерт по танкових батареях Міністерства оборони Джон Бріттан. Він отруївся вихлопними газами.

У лютому того ж року помер від передозування наркотиків 46-річний інженер-конструктор Marconi Space Systems – Віктор Мур.

У серпні того ж року в квартирі, що належала компанії Марконі, було виявлено тіло 60-річного асистента директора по маркетингу Джона Феррі. У роті у нього був оголений електричний дріт.

Ще одна смерть від електричного струму досягнула 50-річного розробника програмного забезпечення компанії Plessey Алістера Бекхема, задіяного в експериментальній програмі «Star Wars» («Зоряні війни»). У тому ж серпні його труп був знайдений в садовому сараї позаду власного дому. Навколо грудної клітки небіжника були обмотані підключені до мережі оголені дроти. Бекхем залишив передсмертну записку.

Цікаво, що подібне відбувалося і з тими, хто намагався звернути увагу на чергу дивних смертей. Так, 6 серпня 1993 року в парку Портленду (штат Орегон, США) було виявлено тіло Роналда Раммелла, який незадовго до того писав про «самогубства або смерть від нещасних випадків більше 30 британських учених, які працювали над надсекретними проектами в британській оборонній промисловості». У руці він тримав пістолет, дуло якого було спрямоване йому в рот.

У 1996 році був знайдений у себе удома в Улсонвіллі (штат Орегон) ще один конспіролог – Філ Шнайдер. Його смерть визнали самогубством, хоча багато що вказувало на вбивство. Подібних епізодів надто багато, щоб говорити про збіги. Може, інопланетний розум тут і ні при чому, але не виключено, що усі

померлі при підозрілих обставинах володіли якоюсь таємною інформацією, розголошування якої представляло небезпеку для влади. Їх вирішили прибрати, керуючись старим як світ принципом: «Немає людини – немає проблеми»⁸⁹.

6.3. Викрадення італійського фізика Етторе Майорані

У 1938 році таємничим чином пропав італійський фізик-теоретик Етторе Майорані. Вечором 23 березня він зняв з рахунку усі заощадження і сів на пором, який вирушав з Неаполя в Палермо. Проте на материку він так і не з'явився. А через два дні він листом повідомив директора Університету Неаполя про «рішення, яке стало. неминучим», і вибачився за несподіване зникнення.

Потім, через недовгий час, після листа директорові Майорані відправив колезі телеграму, в якій просив не звертати уваги на лист. У записці від 26 березня він уточнював: «Море не прийняло мене, і завтра я повернуся <.> Проте я вирішив припинити викладацьку роботу».

Пізніше він написав свій сім'ї: «У мене тільки одне бажання: не надівайте чорний колір. Якщо ви дуже цього хочете, робіть як знаєте, але носіть траур не більше трьох днів. Потім поминайте мене, якщо зможете, у ваших серцях і пробачте мене».

І багато років цей лист був підтвердженням версії про самогубство. Але потім з'явилося ще одне послання, яке протягом довгих років було ключовим в гіпотезі про вбивство. Воно було відправлене другу. «Сподіваюся, що ти отримав і телеграму, і лист. Я повертаюся в готель. Я збираюся залишити викладання. Не приймай мене за дівчину з романів Ібсена, тому що справа йде інакше. Я в твоєму розпорядженні, щоб усе пояснити».

І, незважаючи на оголошену сім'єю винагороду за виявлення Майорані, про нього більше не поступило жодної інформації, а тіло не було знайдене. Навіть знаменитий Фермі звертався до прем'єр-міністра Італії Беніто Муссоліні з проханням надати допомогу у пошуках талановитого фізика: «в моїх словах немає ані найменшого перебільшення: з усіх італійських і іноземних учених, з якими мені доводилося зустрічатися, мало хто настільки уразив мене своїми неабиякими якостями, як Майорані».

⁸⁹ Джерело : <http://www.omsktime.ru>

І раптом, опісля майже вісімдесяти років, римська прокуратура оголосила, що з'явився слід Майорані. Виявляється, між 1955 і 1959 роками він жив у Венесуелі в місті Валенсії. Але цей факт не розкрив таємницю зникнення ученого. І до цього дня невідомо, що саме сталося в березні 1938 року.

А народився Еttore Майорані в сицилійському місті Катанні в 1906 році. І вже з дитинства демонстрував унікальні математичні здібності. Під час навчання в Римському університеті Ла Сапієнца Еttore перейшов на факультет фізики, очолюваний знаменитим ученим Енріко Фермі.

У Римі Майорані працював в найзнаменитішій команді фізиків-теоретиків свого часу, яких називали «хлопці з вулиці Паніспера». Ці «хлопці» передбачили дослідження ядерних реакцій, які пізніше лягли в основу атомної бомби. У Майорані, до речі, був досить дивний характер, і він відрізнявся надмірною соромливістю і замкнутістю.

Але при цьому його наукова кар'єра була дуже успішною. Так, він дав згоду працювати викладачем на кафедрі теоретичної фізики в Неапольському університеті, а перед цим відмовив Кембриджському і Йельському університету.

6.4. Загадкові смерті мікробіологів

Протягом п'яти тижнів – з 16 листопада 2001 року по 23 грудня 2001 року п'ять мікробіологів світового рівня в різних країнах було виявлено мертвими. Четверо з них померли від «неприродних» причин, а смерть п'ятого викликала сумніви.

Отже, по порядку. 16 листопада 2001 року зник 57-річний доктор Дон До. Уїлі – один з видатних мікробіологів США, що працював у Медичному інституті Говарда Хьюза. Його покинутий автомобіль був знайдений на мосту Ернандо-де-Сото за межами Мемфіса, штат Теннессі. А тіло ученого було виявлене в грудні в річці Міссісіпі.

А за декілька днів до цього не стало Беніто Куе – фахівця в області інфекційних захворювань і молекулярної біології в Медичному інституті Майамі. Криміналісти дійшли висновку, що його збила машина на автостоянці інституту. Проте судмедексперти ніяких тілесних ушкоджень не виявили. Через п'ять днів несподі-

вано помер відомий мікробіолог Володимир Пасечник. По закінченню експерта – смерть наступила в результаті інсульту.

Наступний місяць теж захмарився смертями відомих дослідників мікроорганізмів. 16 грудня був виявлений зарізаним у своєму будинку в Лісбергу Роберт Шварц. Він працював в Центрі передових технологій в Херндоні, штат Вірджинія. Через чотири дні від задухи помер Нгуєн Ван Сет. Його виявили замкнутим в герметичній камері в його ж лабораторії. Ван Сет працював у гурті, який відкрив вірус мишачої віспи.

Наступного року в лютому загинув російський мікробіолог Віктор Коршунов – відомий фахівець в області дитячих кишкових інфекцій. Причиною смерті став удар по голові. А тіло ученого було виявлене поряд з його будинком у Москві.

Згодом не стало британського мікробіолога Яна Лангфорда – фахівця в області шкідливої дії довкілля, мікробіологів Тані Хольцмайера і Гуянга Хунга, астробіолога Девіда Уінн-Уільямса, що вивчав життєдіяльність мікробів у космосі: його збила машина під час уранішньої пробіжки. У цей же період загинув і Стівен Мостоу: його особистий літак розбився в Денвері.

У п'ятницю, 18 липня 2003 року, в лісі графства Оксфордшир був виявлений мертвим радник Британського уряду з питань озброєнь Девід Келлі. У нього виявилися перерізними вени на лівому зап'ясті, а в крові – значна доза анальгетику. Офіційна версія звела цей випадок до самогубства.

Безумовно, усі ці смерті – ланки одного ланцюжка, який, найімовірніше, зав'язаний на військових, а точніше, на сучасній біологічній зброї. Про це ж говорить і доктор Патрісія Дойл: «Відбувається щось велике. Я думаю, що біотехнологія і уряди потребували величезного фінансування цього генетичного проєкту біополів. Я думаю, що тепер у нас є «цільова» зброя, тобто етнічна або расова мета. Я вважаю, що це пов'язано з доктором Вілі. Цілком можливо, дослідники наткнулися на щось і були убиті».

1 квітня 1985 року безслідно зник співробітник Обчислювального центру АН СРСР Володимир Олександров. Сталося ж це перед самим його відльотом з Мадрида в Москву.

Але чим відомий Олександров в науковому співтоваристві? Виявляється, ще в 1972 році його науковий керівник академік М.М. Мойсєєв доручив йому зайнятися моделюванням динаміки великих атмосферних блоків. У той період ця проблема

вважалася практично нерозв'язною, а значить, і майже безперспективною. Але Володимир Олександров з величезним ентузіазмом взявся за це складне завдання. І добившись в його рішенні значних успіхів, отримав право керувати групою по моделюванню глобальних кліматичних наслідків ядерної війни. Ці розробки і принесли йому всесвітню славу. Тепер він був відомий як автор теорії «ядерної зими». Проте рід занять і його позиція могли стати приводом для його фізичного усунення. Адже завдяки цим дослідженням наслідки ядерної війни виявлялися ще страшнішими, ніж передбачалося донині.

На них Володимир Олександров постійно загострював увагу, виступаючи на різних конгресах, семінарах, симпозіумах. Попереджав Олександров про загрожуючі катаклізми і на конференції в іспанській Кордові, яка проходила в 1985 році. І, як завжди успішно виступивши, учений відправився відпочивати в готель. А за декілька годин до вильоту в Москву вирішив прогулятися по вулицях Мадрида. Він вийшов з готелю і не повернувся. Його речі і гроші залишилися в номері готелю.

Звичайно, його позиція могла не сподобатися тим, хто намагався зменшити наслідки ядерної катастрофи, переконуючи людей, що атомна війна мало чим відрізняється від звичайної. Вона лише ведеться потужнішою зброєю.

У викраденні Володимира Олександрова Радянський Союз звинуватив США. У свою чергу, Сполучені Штати звинуватили КДБ у вбивстві ученого. Проїшло декілька тижнів, перш ніж новину про зникнення Олександрова опублікували в медіа. Так, в журналі *Nature* з'явилася коротка нотатка про те, що сталося: «радянський учений зник без сліду».

Після зникнення радянського фізика в центрі Мадрида з'явилося безліч конспірологічних версій. Також були проведені масштабні розслідування багатьма службами (у тому числі і КДБ, якому іспанці не заважали). А через рік Іспанія заявила, що її кордони Олександров не перетинав і країну не залишав. Проте яких-небудь слідів радянського ученого виявити так і не вдалося, і активний пошук згорнувся. А незабаром про ученого усі забули⁹⁰.

⁹⁰ Джерело : <http://flibusta.site/b/724018/read#t1>

6.5. Зачистка фізиків-ядерщиків Ірану

Сьогоднішні стосунки Ісламської Республіки Іран (ІРІ) і Держави Ізраїль можна описати одним словом – ворожнеча. Складно знайти на політичній карті світу дві інші країни, які знаходилися б у настільки ж складних стосунках. Геополітична складова цього конфлікту описана детально – не завжди правдиво і зі знанням справи, але все таки описана. Благо Ізраїль і Іран ніколи не скаржилися на нестачу уваги з боку журналістів і експертів. Тепер багато хто з них стверджує, що ці держави знаходяться на межі великої війни.

Досить згадати слова тепер уже колишнього президента Шимона Переса про те, що війна з Іраном стає все більш і більш вірогідним сценарієм, або виступ все ще діючого прем'єра Біньяміна Нетаньяху в ООН, де він показував креслення і мало не називав дати появи у «режиму аятол» атомної бомби.

Для протидії ІРІ у створенні ядерної зброї Ізраїль застосував тактику інквізиції (убивства) іранських учених ядерщиків.

Влада Ірану засудила до смертної кари людину, яка звинувачується в причетності до вбивства 30 вчених-атомників, інформацію про яких він передавав спецслужбам Ізраїлю. Про це повідомив прокурор Тегерана Джафар Долатабаді, передає агентство Tasnim. За даними прокурора, засуджений передав співробітникам «Моссада» адреси та персональну інформацію про вчених, які були активно зайняті в атомних і військових проєктах. Серед убитих – фахівець з атомної енергії Маджид Шахріар і фізик-ядерник Масуд Алі Моххамеді. Засуджений зустрічався як мінімум з вісьмома співробітниками ізраїльської розвідки і передав їм конфіденційну інформацію, в тому числі про військові об'єкти і діяльність Організації з атомної енергії Ірану. У зв'язку з ядерними програмами Ірану фізиків-ядерників, мабуть, наказано знищувати усіх до останнього, тому в хід йдуть навіть авіакатастрофи.

У липні 2009 року російські і іранські фахівці-ядерники були в числі тих, хто загинув, коли літак Іл–62М компанії IranAir викотився за межі злітно-посадочної смуги аеропорту Мешхеде в Ірані.

Дивна аварія літака Ту–134 20 червня 2011 року в Карелії забрала життя відразу п'ятеро російських експертів – С. Рижова, Г. Банюка, В. Лялина, Н. Тронова, і А.Трофимова – співробітників Гідропресу – одного з головних підрядчиків атомної станції

в Бушері (Іран). З ними загинули ще 40 пасажирів – але це – така дрібниця для тих, хто хоче знищити ворогів Ізраїлю і зробити Іран беззахисним перед наміченою агресією.

На думку Уейна Медсена, автора статті «Можливо катастрофа ТУ-134 була підлаштована Моссадом» – «Ізраїльський Моссад підозрюється в загибелі учених. Хоча офіційні представники і називають катастрофу «нешасним випадком», викликаним поганими погодними умовами і помилкою пілота, є повідомлення про те, що літак спалахнув і розвалився на частини раніше, ніж розбився».

У 2007 році головний іранський ядерник Ардешир Хассанпур був отруєний. У статті The Sunday Times з посиланням на фінансоване Держдепом США радіо «Фарда», що веде трансляцію на Іран на мові фарсі, висловлюється думка, що до його знищення причетний Моссад. Про те, що Хассанпур був об'єктом Моссада і «є серйозні підстави» вважати, що його убили ізраїльтяни, заявив представник американської розвідувальної компанії Rheva Bhalla.

Ізраїльський Моссад підозрюється також в загибелі іранських учених, пов'язаних з «ядерним досьє». У листопаді 2010 г біля Університету Шахіда Бехешти був убитий іранський фахівець-ядерник Маджид Шахріар – невідомий на мотоциклі підклав в його автомобіль вибухівку.

Біля того ж університету інший мотоцикліст розмістив вибуховий пристрій в машині ядерника Ферідуна Аббасі, який в результаті був серйозно поранений.

У січні 2010 р. іранський ядерний експерт Массуд Алі-Моххамеді був убитий, після того, як перед його будинком вибухнув замінований мотоцикл.

Машину фізика Мошена Фарізаде, «батька іранської бомби», як його називали дипломати, атакували на околицях Тегерану. Поранений Фарізаде помер у лікарні від критичних поранень – спершу його підірвали на вибухівці, після чого розстріляли. Західні розвідники розглядали науковця як натхненника та керівника програми ядерного озброєння.

Голова ізраїльської спецслужби «Моссад» Йосі Коген, який пішов у відставку, натякнув на можливу причетність Ізраїлю до недавніх диверсій на ядерних об'єктах Ірану та роль у замаху на іранського вченого-ядерника, хоча і не взяв на себе безпосередню відповідальність. У заяві на ізраїльському «12-му каналі», показаній увечері 10 червня 2020 року, Коген, зокрема, сказав, що інші

науковці, які працюють над ядерною програмою Ірану, можуть бути цілями замахів. Коген зробив детальний опис іранського збагачувального комплексу в Натанзі та збитків, завданих йому щонайменше двома окремими вибухами, здійсненими там за останній рік.

У єврейських газетах можна прочитати вихваляння цих вбивств як заслуг Моссада (газета «Єврейське слово» «Є тільки рік, щоб знищити ядерну програму Ірану»)⁹¹.

Моссад підозрюється також і в загибелі турецьких учених-ядерників 30 листопада 2007 р., коли літак, що здійснював рейс по маршруту Стамбул-Іспарта при гарній погоді розвалився на частини перед приземленням, заздалегідь відхилившись від маршруту. Загинула видна вчена Енгін Арік і інші турецькі ядерники, які летіли на конференцію.

Приведемо цитату з статті Уейна Медсена: «Після американської окупації Іраку сотні іракських учених, включаючи і тих, хто працював в атомній області і суміжних дисциплінах, були убиті командами з Моссада, що діяли в Іраку. – «Моссад» – єдина у світі розвідувальна-диверсійна організація, яка окрім добичі секретної інформації, займається фізичним усуненням ворогів єврейської держави»⁹².

На сайті газети «Завтра» розміщений матеріал: «США катують і вбивають іранських і російських фізиків-ядерників і учених-конструкторів. І продовжуватимуть»⁹³.

Систематичний моніторинг убивств учених здійснює сайт «Архіпелаг Свята Русь»⁹⁴ На кінець 2012 року в списку загиблих було 40 імен учених-росіян. У списку є і американці, зокрема, ті, що заважають приховати злочин кампанії Бритіш Петролеум – розливу нафти в Мексиканській затоці. Університет штату Луїзіани отримав від Бритіш Петролеум великий грант на «вивчення» Мексиканської затоки, по суті, хабар, що дозволяє тримати учених під контролем.

Д-р Грегорі Стоун, що відмовився від запропонованого контракту, написав дослідження про шкоду нафти, що розлилася,

⁹¹ Джерело : www.e-slovo.ru/394.html)

⁹² Джерело : <http://svodka.akipress.org/new>

⁹³ Джерело : <http://zavtra.ru/content/view/..>

⁹⁴ Джерело : <http://rys-arhipelag.ucoz.ru/p..>

помер у лютому 2011 року від невідомої хвороби. Куплені і інші університети узбережжя⁹⁵.

Томас Мантон – генеральний директор Корпорації по контролю нафтових розливів був поміщений у в'язницю і там убитий в січні 2011 року.

Джон Уілбер – помічник президента США, консультант з питань оборони, експерт по хімічній і біологічній зброї – був побитий до смерті, тіло було виявлене на звалищі в місті Уілмінгтон

31 грудня 2010 року вчена Чітра Чунан – працювала в Центрі по біозахисту і дослідженню інфекційних хвороб. Була знайдена мертвою після передбачуваного самогубства за допомогою ціаніду в готелі Темпл-терас

31 грудня 2010 року доктор Джеффри Гарднер, що розслідував нез'ясовну загибель птахів, яку він зв'язав з нафтовим розливом, раптом припинив діяльність, потім несподівано зник.

Джозеф Моррісі, 46-річний біолог, професор коледжу, корінний житель Флориди, за словами поліції, був застрелений під час пограбування будинку.

Наведені дані не охоплюють більшість випадків інквізиції вчених, проте достовірно вказують на те, що вона існує і досить ефективно виконує свої функції.

6.6. До чого веде інквізиція вчених?

Ті, що вбивають учених – своїх або чужих, «ворожих» – не розуміють прості речі: інтелектуальне поле планети єдине, як наша атмосфера, і, вбиваючи розумних – рідкісних серед людей, вбивця завдає шкоди усій планеті, а, значить, самому собі. Убити вченого все одно, що зрубати могутнє дерево – байдуже в якій країні це сталося – кисню стане менше по усій планеті.

З математичної статистики відомо: якщо обрізувати хвіст розподілу, в даному випадку прибирати з соціуму найрозумніших вчених, середній інтелектуальний рівень людей падатиме. Сьогодні слід говорити вже не про деградацію людства, а про його здичавіння.

Натовпи спортивних фанатів, відвідувачів рок-концертів і дискотеки, що біснуються, мільйони наркоманів, стрільба в

⁹⁵ Джерело : <http://www.examiner.com/human>

американських школах, закони про одностатеві браки і діти, продані на органи для багатих, гігантські пробки мегаполісів, що проводжуються скаженим зростанням продажів автомобілів, – так виглядає світ без учених.

Передушивши вчених, потрібно дати натовпу нових героїв і на сцені з'являються налиті допінгом спортсмени, розпусні тусовщиці, вмираючі з голоду безстатеві моделі, вульгарні шоу-мени, що втратили людський вигляд, озброєні не лише фонограмами, але і психотронними генераторами. За зразок наводять акторів, схильних сідати за кермо п'яним, акторів типу Депардье, який біжить з Батьківщини, щоб не платити податки.

Тисячі збожеволілих людей, що втратили орієнтири, стають жертвами ватажків сект, торговців чудодійними засобами – так виглядають кумири народу, що залишився без духовних наставників. Здичавіння передусім уразило правлячих світом надбагатих. Параноїдальна розкіш і безмежна розпуста, скажені гроші, кинуті на «сучасне мистецтво», що нагадує творчість клієнтів психлікарень, – так виглядають хазяї світу, що вбивають учених.

Суспільство деградувало настільки, що явило нових героїв, які вимагають – страчувати усіх учених, як авторів екологічної катастрофи і з цієї метою збирають екологічний трибунал. Вітають спалювання Джордано Бруно і взагалі усіх учених як чаклунів – їх випускає в ефір радіостанція «Маяк»⁹⁶.

Відсутність учених в медіа перетворила їх на клоаку нечистот. Відсутність учених в політиці привела світ на грань катастрофи – політичної, економічної, екологічної.

Безумовно, наука, як і усе суспільство, неоднорідна. Ученим слід рахувати зовсім не володарів ученого ступеня або наукового звання, а розумного і чесного дослідника, виконуючого свій професійний обов'язок, – нести людям істину. Змушуючи науку працювати на себе, знищуючи талановитих, піднімаючи вгору тупих і корисливих, паразитарні структури спотворюють науку, перетворюючи її з блага в зло, що виробляє жакливу зброю, отрути, наркотики, шкідливі для здоров'я ліки, трансгенні продукти і технології, що знищують природу.

⁹⁶ Джерело : «Про шкоду наукового прогресу» <https://e.mail.ru/cgi-bin/msgl>

Агресивність паразитарних структур, їх цинічна зневага міжнародним правом, заміна його правом сили, змушують увесь світ до гонки озброєнь, змушують учених створювати усе більш убивчу зброю, що веде Землю до екологічної катастрофи.

Але в загибелі людства будуть винні саме вони – законспіровані паразитарні організації надбагатих. Саме до них тягнуться нитки вбивств учених.

Але і наукове співтовариство не може знімати з себе провину за те, що відбувається. Учений не має права бути вузьким фахівцем, якому наплювати на усе, що твориться за межами його лабораторії. Сьогодні, коли світ підійшов до краю безодні, учений не має права працювати виключно за гроші, не цікавлячись тим, як будуть використані результати його відкриттів.

Відповідальність за згубні для людей і природи наукові розробки падає на усе наукове співтовариство, що байдуже поглядає на руйнівну діяльність колег, замість того, щоб відлучити їх від науки, вигнати зі своїх лав.

Безумовно, заслуговують на найсуворіше покарання «учені», що створили витончені технології, що провокують онкологічні захворювання, жертвою яких стали керівники Латиноамериканських держав, протидіючих гегемонії США, у тому числі один з видатних людей планети, представник золотого фонду людства Уго Чавес⁹⁷.

Слід чесно визнати – сьогоднішнє зневажливе відношення до науки в суспільстві зароблене саме діяльністю вчених, які цинічно виконують те, за що більше платять. Винні і натовпи нероб, що імітують деяку навколо наукову метушню і цінують науку тільки за те, що заняття це безвідповідальне, незапорошене і хлібне.

Сьогодні ще уціліла частина наукового співтовариства, особливо його верхівка, яка зневажливо відкидає діючих на патріотичному полі колег, гордо заявляючи: «політика – не моя справа, я – учений»! Так вони виправдовують свою боязкість, вузьколобість і лінь, свою співучасть в очевидній деградації науки, в розоренні країни. І при цьому вони холуйські співробітничать з руйнівною владою.

Слід зрозуміти вченим – відсутність громадянської позиції, усунутість від соціальних проблем, мовчання, спроби якось

⁹⁷ Джерело : «Раковий тероризм. Чому рак косить ряди південноамериканських супротивників США»? <http://www.stoletie.ru/versia/>

підлаштуватися під сьогоднішню дійсність – самогубні для са-
мого наукового співтовариства.

Останніми роками з ефірів телебачення і радіо все частіше лу-
нають повідомлення про грандіозні катаклізми, що відбуваються
в різних частинах світу. Від небачених повеней у Китаї постраж-
дало понад 200 млн осіб, страшної сили ураган підірвав еконо-
міку країн Центральної Америки, пожежі завдали відчутних зби-
тків лісам Австралії, Італії та інших країн. У багатьох країнах
Європи, особливо в Західній Німеччині, Чехії та Франції, осінні
повені заподіяли суттєвих економічних втрат. Людство напру-
жено слухає повідомлення про знищення озонового шару над рі-
зними частинами планети. Така жахлива картина не що інше, як
результат технологічної діяльності людини.

Пора зрозуміти усім – знищення вчених убивче для кожної
держави, для кожної людини, для усієї планети.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

ФАЛЬСИФІКАЦІЯ НАУКИ НА УГОДУ КОРПОРАЦІЯМ

7.1. Використання псевдонауки у піарі

Характерною ознакою падіння людства в прірву є використання псевдонауки у піарі, який сьогодні вивчається і прославляється в багатьох університетах України. Отже, як починався цей маразм?

Щоб відповісти на це питання варто підсумувати дані відносно маніпуляції громадською думкою в США. Маніпуляція розпочалася ще на початку XX сторіччя з засадничої роботи мерзотної псевдонауки Едуарда Л. Бернейса. У приголомшливій за своїм нахабством книзі «Пропаганда»⁹⁸ Бернейс запозичує багато ідей із праць свого рідного дядечка Зигмунда Фрейда й застосує їх у сфері масового обдурення.

Ніхто інший, а саме Едуард Бернейс домінував у сфері публічних стосунків (у піарі) до 1940-х років і був її істотною складовою силою ще в наступні 40 років. У цей час Бернейс наймався буквально в сотні підприємств, щоб створити штучне сприйняття якогось продукту.

Декілька прикладів. Однею з перших робіт Бернейса для Комітету публічної інформації США був підряд, щоб допомогти американському уряду упарити народу Першу світову війну за допомогою ідеї: «Війна, щоб зробити світ безпечнішим». З того часу цю крилату фразу Едика Бернейса ми чуємо буквально в кожній війні, в якій беруть участь США, включаючи, природно, війни в Іраку, Афганістані, Лівії, Сирії і т. д. Ця ідея домінує і у війні в Україні.

Через декілька років Бернейс ставить у Нью-Йорку грандіозний вуличний спектакль, щоб прищепити людям ідею жінки, яка палить цигарки, тому що тоді це було дикістю. Організуючи в 1929 році в Нью-Йорку ходу на свято Пасхи, Едик Бернейс показав себе силою, з якою потрібно рахуватися. Він створив колону факелів з емансипованих жінок, які марширували, безперервно паливши цигарки. Той факт, що багато «звільнених» жінок потім

⁹⁸ Бернейс Е. Пропаганда. Видавництво : Сварог : 2023. – 128 с.

захворіли, залишилися за кадром, але завдання було виконано. Після цього жінки могли вже із спокійною совістю знищувати свої легені, перебуваючи в упевненості, що це модно і відповідає духу часу, як це вже давно робили чоловіки.

Бернейс організував міцний зв'язок між тютюновою індустрією та Американською медичною асоціацією, який існував більше ніж 50 років і закінчився, оскільки почалася нова афера. Американська медична асоціація – офіційне представництво американських лікарів – елементарно довела, що куріння корисне для здоров'я.

Протягом наступних десятирічь Едуард Бернейс і співчасники довели ці принципи до досконалості, за допомогою яких масам можна було вселити що завгодно, повторюючи і повторюючи одне й те саме тисячі разів на тиждень. Як тільки економічна сила медіа стала очевидною, ці люди зайнялися тим самим і в інших країнах, але Едуард Бернейс завжди залишався «золотим стандартом». Він – класик, на якого завжди рівняються лідери сучасного піару.

Фокус Бернейса полягав у тому, щоб перефразовувати фразу, поставити усе з ніг на голову, представити чорне білим, а біле чорним і проголосити це цвяхом програми.

Це не аморально – це круто і модно. Мораль і здоровий глузд ефективно підмінилися модою і крутизною. При цьому Бернейс не вважав себе злим генієм, він вважав себе благодійником людства. Бернейс говорив про народ, як про «стадо, яке необхідно вести». Саме стадо подібна поведінка робить народ податливим для лідерства. Бернейс ніколи не відступав від цієї аксіоми – «контролювати маси без того, щоб вона здогадувалася про це». Кращий піар – це коли люди не в курсі, що ними маніпулюють.

Головна думка Бернейса виглядає так: *«Наукове маніпулювання громадською думкою потрібне, щоб здолати хаос і конфлікт в демократичному суспільстві»*.

Ці ранні формувачі громадської думки виставляли себе такими, що надають послугу суспільству і людству в цілому. Демократія буде занадто хороша для народу, тоді як йому потрібно вселяти, що думати і що робити. Людина, а тим більше народ як сукупність окремих людей, оголошувалася нездідною до самостійного мислення і незалежної поведінки.

Ось параграф із книги Бернейса «Пропаганда»: *«Ті, хто маніпулює невидимим механізмом суспільства, вони і складають невидимий уряд нашої держави. Ми управляємося, наші уми фор-*

муються, наші смаки ліпляться, наші ідеї – це ідеї людей, про яких ми ніколи і не чули. Це і є логічний результат того, яким чином організовано наше демократичне суспільство.

Величезне число людей неминуче повинні вести себе так для того, щоб наше суспільство функціонувало гладко. Майже в кожному акті нашого життя, все одно – у сфері політики або бізнесу, в нашій соціальній поведінці або моралі – ми перебуваємо під впливом дуже невеликого числа людей, які розуміють ментальні процеси і соціальні дії мас. Це вони смикають за ниточки контролю громадської думки»⁹⁹.

Суспільство не може мати думки, також як і суспільство не може думати, тому що у суспільства немає мізків і мови. Мізки і мова є тільки в окремої людини. Думати і говорити – це прерогатива тільки окремої людини, індивіда. Колективні організації думати і говорити не можуть. Тому громадська думка і поняття – це завжди поняття деякого завжди дуже маленького числа цілком конкретних осіб, які й нав'язують її усьому суспільству й державі.

Але, між іншим, засновник американської держави Томас Джефферсон мав зовсім іншу думку з цього питання: *«Я не знаю надійнішого сейфа для влади в суспільстві, окрім самих людей, і якщо ми вважаємо їх недостатньо розумними, щоб самим керувати собою, то вихід – це не забирати у них цю можливість, а повніше інформувати їх»¹⁰⁰.*

Як видно, до влади в США прийшли зовсім інші люди, ніж був Томас Джефферсон, і цих людей стали не влаштовувати старі правила – «повніше інформувати народ» – Едик Бернейс вважав, що ні в якому разі. Він вважав, що тільки небагатьом обраним можна довірити завдання управління. Себе, зрозуміло, він вважав одним із них.

7.2. Емоційний резонанс

Псевдонаука піару використовує техніку емоційного резонансу, яку можна визначити, як спосіб створення у широкої аудиторії певного настрою з одночасною передачею пропагандистської інформації. Емоційний резонанс дає змогу зняти психологічний

⁹⁹ Сенченко М., Сенченко О. Мас-медіа, піар, як засоби маніпуляції / М. І. Сенченко, О. М. Сенченко.. Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. – 200 с.

¹⁰⁰ Там же.

захист, який на розумовому рівні вибудовує людина, свідомо намагаючись захиститися від пропагандистського або рекламного «промивання мізків».

Одне з основних правил пропаганди свідчить: насамперед треба звертатися не до розуму, а до почуттів людини. Захищаючись від пропагандистських повідомлень, на раціональному рівні людина завжди здатна збудувати систему контраргументації і звести усі зусилля із «спецобробки» до нуля. Якщо ж пропагандистський вплив на людину відбувається на емоційному рівні, поза його свідомим контролем, ніякі раціональні контраргументи в цьому випадку не спрацьовують.

Відповідні прийоми відомі з давніх часів. У їх основі лежить феномен соціальної індукції (емоційного зараження). Річ у тому, що емоції, які ми відчуваємо, і почуття – це багато в чому соціальні явища. Вони можуть поширюватися подібно до епідемії, заражаючи часом десятки і сотні тисяч людей і змушуючи маси «резонувати» в унісон, згідно Закону автосинхронізації. Ми істоти соціальні і легко сприймаємо почуття, що виникають в інших. Це добре помітно на рівні міжособових стосунків, коли справа торкається близьких людей. Усім відомо, що означає «зіпсувати настрій» близькій людині і як іноді легко це можна зробити. Так, мати, якою володіють негативні почуття, завжди передає їх своїй маленькій дитині; поганий настрій одного з подружжя може миттєво передатися іншому і т. д.

Особливо сильно ефект емоційного зараження проявляється в натовпі – ситуативній безлічі людей, не пов'язаних усвідомленою метою. Натовп – це властивість соціальної спільності, що характеризується схожістю емоційного стану її членів. У натовпі відбувається взаємне зараження емоціями і як наслідок – їх інтенсифікація. Природа масового емоційного зараження майже не вивчена. Одна з цікавих гіпотез стверджує, що головну роль у цьому відіграє виникнення резонансних коливань у структурі електромагнітних полів, що утворюються людським організмом.

Механізм поведінки людини в натовпі описано в багатьох джерелах, усі вони збігаються в тому, що людина, стаючи частиною маси, потрапляє під владу пристрастей. Типові ознаки поведінки людини в натовпі – переважання ситуативних почуттів (настроїв), втрата інтелекту, відповідальності, гіпертрофована навіюваність, легка керованість. Ці стани можна посилити за допомогою різних засобів.

Необхідні настрої викликаються за допомогою відповідного зовнішнього оточення, певного часу доби, освітлення, легких збуджуючих засобів, різних форм, що театралізуються, музики, пісень.

У психології існує спеціальний термін – фасціація (виродлива деформація), яким позначають умови підвищення ефективності сприйманого матеріалу завдяки використанню супутніх фонових дій. Найчастіше фасціація використовується в театралізованих виставах, ігрових і шоу-програмах, політичних і релігійних (культових) заходах і т. п. – для зараження людей у натовпі особливим емоційним станом. На цьому фоні передається відповідна інформація, причому треба прагнути того, щоб її не було занадто багато.

У сучасному світі емоції, що відчуються нами, значною мірою є результат індукції, що викликається засобами масової комунікації. Створення емоційного резонансу – одне з головних завдань більшості інформаційних повідомлень і розважальних шоу. Медіа завжди намагаються викликати в широкій аудиторії сильні емоції, і якщо необхідно, то ці емоції вони доводять до судоми.

Простий приклад: зверніть увагу на ті інтонації, з якими радіо-або телеведучі зачитують нам інформацію про події в країні і в світі. Коли йдеться про трагічні події (катастрофу, війну, терористичний акт), інтонації зазвичай сповнені благородної скорботи або обурення на адресу винуватців. Якщо ж, приміром, слідом за цим йде повідомлення про чергову зустріч глави держави з шахтарями (льотчиками, учителями, лікарями), ви помітите, як екранна телефізіономія миттєво перетвориться і в її голосі почнуть виразно проступати «конструктивний оптимізм» і впевненість у щасливому майбутньому нації. Цей прийом називається **«емоційне підлаштування під ситуацію»**. Таким нехитрим способом можна формувати емоційне ставлення масової аудиторії до тієї або іншої події.

Окрім емоційного підлаштування, існують й інші методи, що змушують «вібрувати» аудиторію з потрібною мірою інтенсивності. Один з них – риторичний прийом градація: коментатор повторює аргументи з усе зростаючим напруженням: *«Наш народ терпів, довго терпів, дуже довго терпів! Ми терпіли голод, бідність, приниження, ганьбу! Ми страждали, довго страждали, дуже довго страждали! Доки...»* Такий прийом емоційно «заводить» слухачів. Щоб посилити емоційну дієвість повідомлення, нерідко його насичують конкретними подробицями, які краще запам'ятовуються і краще засвоюються. Особливо ефективні

«свідчення очевидців», оскільки вони несуть опору на елементи особового досвіду людини. Для створення емоційного резонансу використовуються і різноманітні класифікатори.

Багато прийомів створення у медійної аудиторії потрібних настроїв було відпрацьовано в період Другої світової війни і незадовго до її початку. Зокрема, в радіопередачах використовувалися прийоми звукової дії, що штучно посилює агресивні переживання. Усі розмови А. Гітлера супроводжувалися музикою з опер Вагнера, що робить гнітюче враження на слухачів: важка, складна музика, вона створювала відчуття нацистської військової машини, що насувається, здатної роздавити людину, і носила загрозливий характер. Для нагнітання масового психозу проводилася трансляція по радіо парадів, маршів, мітингів.

А ось складніший приклад емоційного резонансу: численні телесеріали, а також розважальні реал- і ток-шоу, у великій кількості представлені на сучасному телебаченні. Зверніть увагу на те високе емоційне напруження, на якому проходять подібні дійства. Герої серіалів постійно з'ясовують стосунки на підвищених тонах, бурхливо проявляють свої емоції. Сюжети цих фільмів покликані тримати глядача в постійному емоційному напруженні: «А що ж буде далі?»

Професійно підготовлені учасники ток-шоу, що грають роль «простих людей з вулиці», розповідають свої «життєві історії» яскраво та емоційно, постійно намагаючись звести рахунки зі своїми кривдниками в «прямому ефірі». Чи не обов'язковий елемент таких телешоу – бійка або бурхливе з'ясування стосунків, покликане емоційно «завести» глядацьку аудиторію, зачепити її за живе...

Усе це робиться не просто так. Мета – створити у глядачів емоційну залежність. Звикнувши отримувати дозу гострих емоційних переживань з цього джерела, людина і в майбутньому віддаватиме йому перевагу. Таким чином телевізійні боси створюють собі постійну аудиторію: серіал залежних, шоу залежних та інших людей, зомбують їх, щоб прив'язати саме до такого способу отримання гострих емоційних переживань.

А постійна аудиторія – це вже товар, який можна дуже вигідно продати рекламодавцям. Мас-медійні зомбі, як і будь-які наркомани, прагнуть підтримувати свій «кайф» без кінця і краю – а значить, нестримно поглинатимуть усе нову й нову телепродукцію, що щедро розбавляється комерційною та політичною рекламою...

7.3. Псевдонаука і гроші

Як тільки Бернейс налагодив можливість практично застосовувати фрейдівські концепції, у нього стало стільки клієнтів, що він не міг сам справлятися з обсягом роботи. Глобальні корпорації юрбилися в черзі, виглядаючи самозваного короля інформації. Величезна кількість товарів і послуг потребували термінового упарювання публіці. У них було досить грошей, щоб сплатити послуги Бернейса. У чергу стали такі корпорації: Philip Morris, Pfizer, Union Carbide, Allstate, Monsanto, Eli Lilly, Tobacco industry, Ciba Geigy, Lead industry, Coors, Dupont, Shell Oil, Chlorox, Procter&Gamble, Boeing, Dow Chemical, General Motors, Goodyear, General Electric, General Mills і т. д.

Для того щоб задовольнити попит на компостування мізків людям, з'явилися десятки піарівських фірм, а саме: Burson-Marsteller, Edelman, Hill&Knowlton, Kamer-Singer, Ketchum, Mongovin Biscoe and Duchin, BSMG, Ruder-Finn.

Природно, що усі ці фірми були єврейськими. І якраз їх імен ви й не знаєте, і на це є свої причини. Кращі піарівські фірми – це закриті «поштові скриньки», ніхто не знає про їх існування. Це вони десятиріччями створюють поняття, на яких ми вже й вирости, і постаріли. Це вони створюють громадську думку з усіх питань, а саме: ліки, вакцини, відношення до медицини і до альтернативної медицини, фторування води, хлорування води, куріння, діоксин, глобальне потепління, свинець у бензині, онкологія, забруднення середовища, ліси і природа, ставлення до знаменитостей, стихійні лиха, генетично змінені продукти, аспартам (штучний цукор), харчові добавки, нітрит, зубні пломби, аутизм і т. д.

До Бернейса швидко дійшло, що найшвидший шлях, щоб люди «проковтнули» продукт або імідж, – це за допомогою реклами подати думки нібито «незацікавлених третіх» осіб, або експертів. Наприклад, якщо «Дженерал Моторс» сама вийде і скаже, що глобальне потепління – це нісенітниця, то люди можуть запідозрити тут упереджену думку. А якщо деякий третій «незалежний науково-дослідний» інститут під солідною назвою «Академія вивчення атмосфери» виступить з «авторитетною» заявою і скаже, що вони провели дослідження і ніякої загрози немає, то люди охоче повірять у це.

Чи проводила ця «Академія» дослідження? А ось це зовсім необов'язково, більше того, абсолютно не треба. Правильно, думка проста, для «Дженерал Моторс» набагато дешевше юридично організувати таку липову контору, де буде тільки юридична адреса і декілька чоловік на пошті й на складанні рекламних роликів. У разі чого, ця організація вмиє зникає, і кінці пропадають, але рекламу вже зроблено. І це саме те, що робив Едик Бернейс – він організовував такі липові експертні контори і науково-дослідні інститути.

Геніальний шахрай Остап Бендер, який знав 400 методів відбирання грошей, просто дилетант порівняно з Едиком Бернейсом.

Усім відома липова контора «Роги й копита», незалежно від Едика Бернейса придумана Остапом Бендером, просто дитяча гра порівняно з глобалізацією «Ріг і копит», поставленою на «наукову» основу Едиком Бернейсом. Зайвий приклад того, що плідні шахрайські ідеї просто носяться в повітрі.

Едик Бернейс організував у своєму житті більше науково-дослідних інститутів, ніж Рокфеллери і Карнегі, разом узяті, та що там говорити, більше, ніж радянська влада. Потихеньку фінансуючись корпораціями, які вимагали реклами для своїх продуктів, Едик Бернейс наярював ці свої «науково-дослідні інститути», уся реальна цінність яких не коштувала й паперу, на якому вони написані, – це усе була одна суцільна брехня. Це все були бендеровсько-бернейсовські «Роги й копита».

Ви зрозуміли катастрофічність усієї ситуації? Тепер у науковому світі не можна взагалі відокремити правду від брехні. Тепер ви ніяк взагалі не відрізните липу від результатів справжніх досліджень. Це неможливо, як і неможливо простій людині відрізнити «Роги й копита» від серйозної наукової установи.

Приклади дійсно існуючих липових контор:

1. Temperature Research Foundation – Науково-дослідний інститут температури.
2. International Food Information Council – Міжнародна інформаційна рада з продуктів харчування.
3. Consumer Alert – Споживча увага.
4. The Advancement of Sound Science Coalition – Коаліція за здорову науку.
5. Air Hygiene Foundation – Фонд чистої гігієни.

6. Industrial Health federation – Федерація здоров'я в промисловості.
 7. Manhattan Institute – Манхеттенівський інститут.
 8. Center for Produce Quality – Центр за якість продукції.
 9. Tobacco Institute Research Council – Дослідницька рада тютюнового інституту.
 10. CATO Institute – КАТО Інститут.
 11. American Council on Science and Health – Американська рада за здоров'я і науку.
 12. Global Climate Coalition – Коаліція глобального клімату.
 13. Alliance for Better food – Альянс за здорову їжу.
- І так далі і тому подібне. Звучать цілком солідно і переконливо. Як вам така наука «академіка» Едика Бернейса?

7.4. Брехня прес-релізів

Сотні подібних «Рогів і копит», є тільки вивісками, мета яких – сприяти закріпленню позитивного іміджу якого-небудь продукту, послуги або іншої організації. Вони як би роблять гольову передачу, і основна фірма просто добиває м'яч у порожні ворота.

Мета усіх цих «інститутів» єдина! – створити позитивний імідж корпорації, яка їх фінансує. Це здійснюється шляхом випуску нескінченних «прес-релізів», рекламних проспектів, які сповіщають про липові прориви в науці і доводять їх до відома кожної газети або теле-радіостанції в США.

Більшість із цих так званих «прес-релізів», чи, як їх називають на сленгу, «консервів», оформлені у форматі новин і розраховані тільки на прочитання й запам'ятовування читачем. Далі за рядками цих «консервів» нічого немає – пустушка – «лялька» – брехня.

Це рятує професійних журналістів від шукання новин у сферах, де вони нічого не розуміють, тому ніхто нічого не перевіряє. Більше того, між журналістами та «рогами й копитами» існує повне взаєморозуміння, засноване на грошових взаєминах, – хабарі, або як в Америці вважають за краще говорити, донорські внески, дотації. Ці прес-релізи, чи відеоролики, заготовані в псевдоінститутах, вставляються в новини практично без усяких купюр, власне кажучи, вони готуються професійними журналістами, що працюють у самому піарі.

Як часто використовуються в практичних новинах такі, вибачте на слові, «новини науки і техніки»? Та кожен божий день. Ні дня не

проходить, щоб на людей не випліскували «чудові досягнення», заготовлені в тисячах «Рогів і копит» по усіх країнах. Усі телеканали містять спеціальні рубрики по здоров'ю, науці і техніці, сільському господарству, і скрізь людям упарюється відверта липа.

Відверта для їхніх творців, але не для телерадіослухачів, які довірливо хапають наживку. Медіа – це як рибний лов. Людей, як і мовчазну рибу, – ніякої різниці – можна ловити як на живця, так і на штучні приманки, яких зараз розвелася велика кількість.

Чого варті одні «успіхи» в боротьбі з ожирінням. Ось і виходить, що в цей момент на телебаченні йде ролик з рекламою гамбургерів, від яких у корчах помирають піддослідні щури, але про це, не дай Бог, нікому не говориться, а наступною заставкою рекламується нова пігулка для зниження жиру в крові: подвійний продаж – подвійна вигода. Після цього йде реклама похоронної контори «Рабинович і сини», і все це є одним нескінченням конвеєром грошового прибутку.

Ідея «прес-релізів» була впроваджена ще одним євреєм – Іві Лі (Ivy Lee). Буває, що половина випуску такої нібито солідної газети, як «Уолл-стріт Джорнал», представлена цією туфтою, поставленою численними «рогами і копитами». Для правдоподібності це куховарство присмачують часточками чогось схожого на правду із справжніх наукових журналів.

Тепер-то ви розумієте, якщо ви самі не є великим фахівцем у цій галузі, то у вас немає шансів відокремити «насіння від полове». Таким чином, коли ви бачите по телебаченню повідомлення про «результати нового дослідження», ви передусім повинні поставити запитання: а що за реальні анонімні сили і корпорації стоять за цим повідомленням? Ключове слово туфти – це так званий «прорив у науці і техніці».

7.5. Специфічна мова «спіну»

У двадцятих роках минулого сторіччя піонери спіну, Едик Бернейс та Іві Лі, набувши більше досвіду, почали формулювати правила для керівництва самою громадською думкою. Вони швидко засвоїли, що психологія натовпу побудована не на мисленні, а на емоціях. Оскільки натовп не має мізків, мотивація натовпу має бути побудована не на логіці, а на самій презентації. Ось деякі аксіоми нової псевдонауки ПШРУ, тобто громадських стосунків:

- технологія – це релігія сама по собі;
- реальна демократія небезпечна для керівників;
- рішення мають бути залишені експертам;
- міняючи рамки проблем, потрібно триматися далі від її істини, створювати тільки поверхневі іміджі;
- ніколи не стверджувати брехню, яка очевидна або яку легко довести;
- вимовлені слова ретельно підбираються по вироблюваній ними емоційній дії.

Конкретний приклад. Вивіску під назвою «Міжнародна інформаційна рада з продуктів харчування» створено тільки для того, щоб зламати природжену ворожість людей до генетично змінених продуктів харчування. Люди відчують, що генетично змінені продукти здатні вплинути і на саму спадковість людини.

Яким способом «Міжнародна інформаційна рада» досягає своєї мети? Шляхом ретельної підбірки ключових слів. Маючи на меті запевнити публіку в цілковитій безпеці генетично змінених продуктів. У своїх прес-релізах вони ретельно уникають таких нехороших слів як: їжа Франкенштейна, біотех, хімічний, ДНК, синтетичний, експерименти, маніпулювання, гроші, безпека, учені, опромінення, радіація, генетична зброя, розщеплювання генів, випадковість.

Навпаки, їхні прес-релізи містять добрі слова: натуральний порядок, охорона, краса, корисні копалини, вибір, різноманітність, земля, сонце, фермер, органічний, цілісний, гібрид.

Це засадничий розподіл слів за асоціацією Фрейда – Тоні Робінсона. Корпорації хочуть представити справу так, неначе генетично змінені продукти є звичайними гібридами, типу мічурінських яблук. Той факт, що генетично змінені продукти не є гібридами, які були повільно вирощені перехресним схрещуванням, не має значення.

Наприклад, вони додають ген полуниці штучно вирощуваним риби-лососеві. При цьому вони хочуть зображувати, що споживати генетично змінені продукти органічно властиво людині, і є невід’ємною складовою «сучасного, більш високого рівня життя порівняно з темними минулими сторіччями, коли не було ніякого прогресу». У цій псевдонауці брехні і пропаганди зміст – це нічого, а форма і подача – це все.

Так хто, ви думаєте, заснував «Міжнародну інформаційну раду з продуктів харчування»? – Правильно: генетична

корпорація «Монсанто», хімічна фірма «Дюпон», «Фріто-лей», «Кока-кола», «Нутрасвіт» – тобто саме ті корпорації, які роблять мільярди на продажі генетично змінених продуктів харчування.

У міру того, як розвивалася наука контролю суспільної свідомості, піарівські фірми розробили подальше керівництво для ефективної роботи. Тут тільки деякі перли:

- дегуманізація опонентів шляхом дачі ганебних клейм і обзивання нехорошими словами.

- говорити потрібно тільки про перспективи, використовуючи емоційно позитивні слова і вирази.

- покриваючи що-небудь, не використовувати усім зрозумілу українську мову, замість цього зупинитися і почати використовувати псевдонаукову латинську термінологію на зовсім іншу тему.

- виробляючи позитивний імідж, необхідно роздобути підтримку від знаменитостей, церков, спортсменів і звичайної людини праці з вулиці, від усіх, хто не є фахівцями в цій галузі.

- використовувати підхід: «Ми, олігархи, – такі самі люди, як і всі».

- загладжуючи обурення людей, акцентувати на позитивних моментах.

- загладжуючи обурення людей, уникати моральних аспектів.

- уникати моральних аспектів завжди і скрізь.

- у крайньому випадку, замінити слово «мораль» словом «етика».

- уникати етичних обговорень завжди і скрізь.

Запам'ятавши ці трюки дезінформаційної індустрії, звертайте на них увагу. Це не так складно, досить подивитися сьогоднішній випуск новин. Стежте за тим, як вони працюють – а вони працюють просто здорово і професійно. Це шахраї високого класу.

7.6. Афери на липових «дослідженнях»

Піарівські фірми стали надзвичайно витонченими в підготовці нових випусків. Вони навчилися залучати імена відомих учених до схвалення уявних досліджень, про які ці вчені й не чули. Тобто вони експлуатують їхні імена без їх відома, але таким чином, що при цьому до них не підкопатися. Це загальноприйнята практика. Часто навіть самі редактори газет і телевізійних новин

не знають конкретно, що цей випуск – це піарівське куховарство, або, принаймні, роблять вигляд, що це їм невідомо.

Розглянемо історію, як з'явився бензин з добавками свинцю. Хороша штука, якщо врахувати, що ми повинні, окрім бензину, вдихати ще і свинець, який є високотоксичною нервовою отрутою.

У 1922 році «Дженерал Моторс» виявив, що додавання свинцю до бензину вичавлює з авто більше кінських сил. Коли виникли підозри щодо дії цього на здоров'я людей, «Дженерал Моторс» добре заплатив «Бюро рудо розробок», для того, щоб ті зробили липові «дослідження» і опублікували свідомо помилкові звіти, які б говорили, що свинцевий вихлоп абсолютно нешкідливий.

І тут ми переходимо до найзнаменитішого в США Нью-Йоркського Слоан-Кетерінг Онкологічного центру. Його засновник Чарльз Кетерінг, був одним з директорів «Дженерал Моторс». І раптом цей Онкологічний центр починає публікувати наукові статті, в яких стверджувалося, що свинець – це елемент, що натурально міститься в організмі людини, і що організм людини без зусиль виводить його з організму. Протягом багатьох років американський Онкологічний центр Слоан-Кетерінг за допомогою «Фонду індустріальної гігієни» і піарівського гіганта компанії Hill&Knowlton всіляко перешкоджав об'єктивним дослідженням про дію свинцю на здоров'я людини.

Через цю мафію протягом 60 років народ довірливо вдихав бензин із добавками свинцю і страждав на хронічну свинцеву інтоксикацію, в прискореному темпі захворював на рак легень.

Ось вам наочний приклад, яким чином установи, покликані стояти на варті здоров'я, виконують прямо протилежну роль. А скільки мільйонів людей передчасно померло через цю аферу?

Минули десятиріччя, перш ніж це стало просто очевидно, що люди вмиратимуть від свинцевого бензину як мухи, і що свинець – це сильний канцероген, тобто речовина, що швидко викликає рак. Тільки в кінці 1980-х років у США заборонили вживання бензину з добавками свинцю. Скільки сотень мільйонів чоловік за 60 років заплатило за це своїм здоров'ям? Ніхто цього не вивчає і вивчати не збирається. Списали на витрати розвитку. Закрили і поховали цю справу.

І це характерна особливість усього наукового розвитку – ніхто не робить досліджень, які йдуть урозріз із матеріальною вигодою, а лише піклуються про якесь, нічого не значуще ні для кого здоров'я

людей. Здоров'я людей не є чинником жодного наукового дослідження в США, яке одержує велику фінансову підтримку. Проте загальну цифру свинцю, випущеного в атмосферу і поглиненого легеними людей, усе-таки визначили – це 30 мільйонів (!) тонн!

Тільки одне питання: як в Америці ще всі не померли?

Тоді ж, на початку сторіччя була ще більша історія з огульним застосуванням рентгенівського методу дослідження, без елементарного захисту від опромінення. Упродовж декількох десятиріч з моменту відкриття рентгенівських променів з подачі фірм, що відразу почали затарювати ринок рентгенівськими апаратами, питання безпеки хворих і персоналу, що застосовує його, нікого не цікавили. Важлива була максимальна вигода, тому що можна було виробляти апаратуру без захисту, вигідно і дуже дешево за собівартістю.

Одному Богу відомо, скільки мільйонів медичних працівників, рентгенотехніків, рентгенологів, хірургів померло через те, що рентгенівські промені спершу не вважалися небезпечними. І лише як це стало уже видно всім, коли медичний персонал почав падати на льоту, як мухи, тільки тоді стали вводити правила техніки безпеки, застосовувати спеціальні фартухи і спеціальну ізоляцію рентгенівських кабінетів.

А скільки народу загинуло! Значно більше, ніж врятували цим рентгеном. І ви думаєте, хто-небудь досліджував це, публікував? Ні, теж постаралися зам'яти, так би мовити, невеликий інцидент.

Інформаційну дорогу зроблено тільки з одностороннім рухом: усе, що працює на гроші, – їде, а те, що не працює на гроші, – не їде. По цьому, як зараз говорять – по інформаційному хайвею, безкоштовно не їздить навіть правда.

Тепер ця історія повторюється з генетично зміненими продуктами. Хто-небудь їх досліджував на безпеку? Ні. Навіть думки ні в кого не було. Хто-небудь досліджував віддалені наслідки? Ні. Навіть ніхто й не заїкнувся на цю тему. Ви запропонуєте – буде повне мовчання¹⁰¹. Це фальсифікація науки – ПІАР!

¹⁰¹ Сенченко Н. Корпорация Monsanto – генетическая бомба для Украины / Н. И. Сенченко. – Киев : КИТ, 2016. – 248 с. – (Серия «Четвертая мировая латентная война»).

7.7. Сміттєва наука

У 1993 році один піарівський тип, на ім'я Пітер Хубер, написав книгу і викував новий термін. Книга називалася «Помста Галілею», а новий термін – «сміттєва наука». За визначенням Хубера, тільки та наука, яка рухає технологію і прогрес, гідна називатися наукою, а все інше – це «сміттєва наука». Знову тут це мерзенне слово «прогрес», пропади воно пропадом, яке можна приклеїти до будь-якої невідомої гидоти і змусити людей прийняти навіть саму погибель, і це все повторюється знову і знову. Зрозуміло, що книгу Хубера активно рекламував Манхеттенівський інститут.

Книгу Хубера проігнорувала публіка не тому, що вона була просто погано написана, а тому, що вона абсолютно забула той елементарний факт, що будь-яке істинно наукове дослідження не починається з підрахунку баришів. Справжні вчені шукають правду, а не гроші. Справжні вчені розуміють, що результати можуть бути найнесподіваніші.

Справжні учені працюють так:

- формулюється гіпотеза;
- робляться припущення;
- збираються спостереження і ставляться досліди;
- гіпотеза спростовується або підтверджується.

Тобто не вигода є точкою відліку фундаментального наукового дослідження.

Але зараз ніде у світі так ніхто вже давно не працює. З учених зробили горлохватів. Зараз вчений процес йде так:

- робиться гіпотеза, як можна заробити великі гроші;
- підраховується, скільки потрібно вкласти, щоб розкрутити справу;
- якщо велике сальдо на користь прибутку, справа розкручується, навіть якщо вимруть близькі родичі.

Тобто зараз мірилом наукового дослідження є гроші, прибуток. Причому незалежно від понять шкоди і збитку для людей, які просто не розглядає сучасна наука.

Звідки взялася ця ненормальна ситуація? А із самої організації усього сучасного суспільства навколо понять «прибутку» і «відсоток».

Такий один псевдо науковець з університету Бостона на прізвище Давид Озонофф пояснює це в дипломатичній формі таким чином, що наукові ідеї мають бути *«грошима підтримані і культивовані для зростання і розквіту»*. Усе правильно, тільки питання – які наукові ідеї? Давид Озонофф має на увазі якраз свої темні й шкідливі ідеї, як хапнути гроші, і видає їх за наукові.

А скільки великих і прекрасних ідей померло тільки тому, що вони не дають ніякого прибутку! Наприклад, кращі ліки, які дійсно можуть врятувати життя, знаходяться в безкоштовному вигляді в рослинах і взагалі в природі. Вони просто лежать під ногами і доступні всім. Тому вони нікого не цікавлять. Найголовніші ліки: чисте повітря, сонце і чиста вода – доступні усім, і теж нікого не цікавлять.

Ще один спосіб, за допомогою якого ви можете відрізнити справжню науку від фальшивої, це те, що справжній науковий звіт завжди містить матеріал про невдачі або про недостатність і обмеження методу, тоді як у фальшивому науковому звіті усе прекрасно і в рожевому кольорі – «прорив у науці».

На протигагу здоровій науці, реальну сміттєву науку розвивають корпорації та їхні піарні інститути. Усі корпоративні дослідження починаються зі свідомо відомими цілями, на чолі яких стоїть принцип «прибуток за всяку ціну».

Як давно це сталося з наукою у США? Та до початку Другої світової війни усе вже було збочено. Якщо фармацевтична компанія починає дослідження, щоб довести корисність і нешкідливість нових ліків, а результати приходять зворотні, то що відбувається? Правильно, ці дослідження перестають фінансуватися, і компанія починає лізти через огорожу з іншого боку, намагаючись довести свою правоту по-іншому, але таки упарити ліки публіці.

Адже будь-які ліки – це ненатуральна, хімічна, чужорідна для організму речовина, тобто отрута.

Усе питання тільки в тому, яке дозування не викликає негайної смерті хворого, а віддалені ефекти нікого не цікавлять, оскільки людину на той час може збити автомашина, а фармацевтичні компанії не цікавить завтрашній день людини, їх цікавить сьогоднішній прибуток, і вони акцентують увагу людей на позитивних аспектах приймання отрути.

Спостерігається різко збільшене спонсорування корпораціями університетських досліджень. Це не має нічого спільного з нормальною наукою. Учені скаржаться, що наукове дослідження стало

звичайним товаром: якщо воно не продається, то воно не робиться – істинну науку убили.

Аналіз американської науки просто шокує тим, з яким бандитським нахрапом корпоративний ПІАР протидіє усім науковим дослідженням, спрямованим на захист людського здоров'я або довкілля.

Це нонсенс, коли ми бачимо в пресі які-небудь згадки про «смітєву науку», але це завжди відноситься тільки до тих досліджень, які якраз і захищають здоров'я людини або довкілля. Гроші робляться тільки на продажі ілюзій здоров'я або захисту довкілля, тільки на брехні відносно цих питань.

Істинне здоров'я або чиста природа не мають втілення в ринковій цінності, тобто не виражаються терміном «гроші», або, як це можна сказати ще простіше, – здоров'я не можна купити ні за які гроші, і ніякі ліки його не можуть повернути.

Самозвані борці зі «смітєвою наукою» самі по собі не є ученими, а належать до дилерсько-маклерівського прошарку суспільства.

Усі аспекти сучасного суспільства розміняні на гроші – здоров'я, чиста природа і сама честь, і совість знедоленої, нещасної сучасної людини.

7.8. Словниковий запас і міраж відгуків фахівців

Коли піар атакує групи охорони довкілля або людей, що займаються альтернативною медициною, вони використовують спеціальну добірку слів: *Обурені. Здорова наука. Смітєва наука. Осмислений. Залюкування. Відповідальний. Фобія. Обман. Панікери. Істерія. Перестрахувальники.*

Наступного разу, читаючи газету, зверніть увагу, як автори намагаються грати на емоційних аспектах, викликаючи до дії надумані зв'язки між поняттями. Інша їхня тактика – це використовувати риторику самих захисників довкілля, щоб захистити небезпечний продукт.

Узяти хоч би товчаків генетично змінених продуктів. Вони акцентують на тому, як генетично змінені продукти допоможуть підвищити врожайність і допомогти тим, що голодують. Ви розумієте, в чому тут справа, якщо дізнаєтеся, що всі корпорації генетично змінених продуктів одночасно випускають гербіциди з пестицидами, при цьому генетично змінені рослини

здатні всмоктувати всередину себе набагато більші концентрації хімікатів, тобто генетично змінена їжа містить набагато більшу кількість пестицидів і гербіцидів. **Але ж ви повинні розуміти: те, що вбиває гусеницю, вбиває і людську клітину. Просто в людині значно більше клітин, ніж у гусениці. Проте це тільки до певного часу.**

«Публікуйся або загинь» – це девіз будь-якого ученого. Це означає, що якщо хто хоче отримати гроші на наукове дослідження, той повинен опублікуватися в солідному науковому журналі типу «JAMA», «New England Journal», «British Medical Journal». Відгуки фахівців, колег означають, що усі рецензії в цих, з дозволу сказати «наукових» журналах, публікуються між сторінками з яскравими і помітними рекламами нових ліків і препаратів.

Власне, ці «солідні» псевдонаукові журнали є товстими рекламними проспектами препаратів, що продаються, та інструментів з невеликою кількістю псевдонаукових статей. **Наука повністю опроститутилась.**

Усі ці наукові журнали повністю залежать від корпорацій, рекламні проспекти яких займають більше половини будь-якого наукового журналу. Буде фармацевтична кампанія платити журналу, який публікує негативні відгуки на їхній препарат? Ні. Видавці, у них може немає ніякої моралі, але вони явно ще при своєму розумі.

Інша проблема – це конфлікт інтересів. Існує формальна вимога, щоб усі таємні зв'язки автора статті з виробником були оголошені. Проте на практиці цього ніколи не трапляється. У 1997 році спеціально з цією метою було досліджено 142 медичних журнали, і ні в одному з них ніхто не розкривав своїх зв'язків. («Уолл Стріт Джорнал» за 2 лютого 1999 року).

У 1998 році дослідження в «Медичному журналі Нової Англії» показало, що 96% статей, рецензованих фахівцями, мали фінансові зв'язки з компаніями, ліки яких вони рекламували (Stelfox, 1998). Думаєте, хоч один оголошував заздалегідь, що він найманий писака? Усі працюють під чесних учених.

Окрім цього, існує пряма купівля. Фармацевтична компанія може прямо дати 100 тисяч доларів науковому журналу за те, що він надрукує сприятливу статтю. Обман, підлог і приписки – це повсякденна практика усіх наукових журналів. У 1987 році

престижний медичний журнал «Медичний журнал Нової Англії» простежив тільки за одним борзописцем і шахраєм від науки – доктором Слутським (R. Slutsky M.D.). «Журнал Нової Англії» з'ясував, що за 7 років доктор Слутський опублікував 137 статей у різних медичних журналах. При найближчому розгляді виявилося, що зі 137 статей 60 були явною оманною, подання неіснуючих фактів і результатів наукових досліджень, які ніколи не проводилися. Інші статті теж недалеко відійшли.

Що практикують ці доктори?

1. Повідомлення про експерименти, які ніколи не проводилися.
2. Повідомлення про виміри, які ніколи не робилися.
3. Повідомлення про статистичні дані, які, як правило, беруться зі стелі (довідник Зістеля).

Декан, доктор філософії Блек описує те, що він називає ефект Бабеля: коли один раз зроблена липа починає цитуватися іншими авторами, у брехні зростають довгі ноги, і потім вона вже починає вважатися чимось само собою зрозумілим, так би мовити класикою. Брехня і обман – це норма наукових досліджень сьогоdnішнього дня, особливо в галузі, пов'язаній з медициною та охороною довкілля. До чого це вже призвело на сьогодні? До того, що переважна більшість статей у наукових журналах, не кажучи вже про те, що йде у звичайні новини, – це липа¹⁰².

Для прикладу зверніть увагу зараз на рекламу ресторанів МакДоналдс, що йде з номера в номер, у «Журналі Американської медичної асоціації» (JAMA), журналі, який, здавалося б, покликаний стояти на варті здоров'я громадян. Пригадайте, що це той самий журнал, який упродовж 50 років у кожному своєму номері рекламував тютюнові вироби і пропагував їхню корисну дію на здоров'я людей. Нещодавно один американець вирішив поекспериментувати на собі й харчуватись тільки в ресторанах Макдональдс. Через місяць його довелося покласти в лікарню, оскільки усе його здоров'я дезорганізувалося, що й було показано усіма біохімічними аналізами крові і сечі. Хороша наука?

¹⁰² Броуэр Луи. Фармацевтическая и продовольственная мафия. Последствия ее деятельности: дискредитация аллопатической медицины и серьезные проблемы состояния здоровья населения Запада / Пер. с франц. Н. Н. Сенченко. – К.: Изд. дом «Княгиня Ольга», 2002. – 280 с.

7.9. Ефект ореолу і медіатори

Ефект ореолу ґрунтується на підступній психологічній властивості – людській схильності мислити помилковими аналогіями. Складається він з двох поширених стереотипів-помилوک.

1. «Поруч – означає разом». Внаслідок цього феномену знаходження поряд зі знаменитою або високопоставленою людиною дещо підвищує статус в очах оточення. Не випадково ті, хто зображений на фото поруч з «великими» людьми, із задоволенням демонструють ці фотографії усім друзям і знайомим. Мовляв, я з ними на короткій нозі. Аналогічно політики обожнюють перебувати в компанії популярних артистів або спортсменів. У цьому випадку частинка любові і обожнювання, які народ дарує своїм кумирам, автоматично проєктується і на нічим не примітних «слуг народу». Примітною особою в цьому стереотипі є єврей Вадим Рабинович, який демонстрував свої фото з президентами і конгресменами США.

2. Другий стереотип полягає в такому. Людину, яка добила вагомих успіхів у конкретній галузі, оточення вважає здатною на більше і в інших справах. Численні факти доводять, що це усього лише поширена помилка. Є безліч прикладів, коли люди, які блискуче роблять одну справу, в усьому іншому опиняються абсолютно безпорадними.

Проте цей стереотип щосили експлуатують політики і бізнес-реклама. Досить згадати популярних артистів-спортсменів-журналістів-письменників-сатириків, яких наймають у свої ряди політичні партії напередодні виборів. Не так давно цей прийом стали активно використовувати й бізнесмени, прагнучи зробити політичну кар'єру. Приклад такого піару є боксер, мер міста Києва В. Кличко. За роки свого керування він перетворив красиве європейське місто Київ у одне із самих грязних міст Європи.

При цьому використовується таке посилення: «Ми успішні люди, які зробили себе самі, відбулися, реалізували себе в цьому житті, зуміли вижити й добитися успіху в сьогоднішніх непростих умовах! Маючи досвід позитивних рішень у різних сферах соціального життя, ми готові транслювати свій успіх у масштабах усього суспільства! Ми були ефективні у своїй професійній

діяльності, тому будемо ефективні і в політиці! Ми знаємо, що і як потрібно робити. Ми – нове і успішне покоління. За нами майбутнє!» – і тому подібне.

Насправді під виглядом «нового покоління успішних людей» електорату упарюється більшовицьке гасло, яке пропахло нафтаїном, що будь-яка куховарка може управляти державою. З тією лише різницею, що замість куховарки сьогодні підноситься, приміром, успішний бізнесмен, що зумів налагодити у своєму місті мережу пралень і хімчисток.

Колишній олімпійський чемпіон, бравий бойовий генерал, процвітаючий власник пекарні або навіть керівник банком, досягнувши удачі на своєму професійному терені, зовсім не обов'язково зможе ухвалювати хороші закони, сидячи в парламенті. Цю нехитру думку всіляко замовчують ті ЗМІ, які влаштовують пропагандистську істерію на честь чергового «рятівника вітчизни».

При цьому часто використовують техніку медіаторів, що ґрунтується на двох постулатах. По-перше, спеціальними дослідженнями встановлено, що найсильніше на формування у «середньостатистичної» людини думки з якого-небудь питання, впливають зовсім не масовані пропагандистські кампанії в медіа. Найбільший ефект роблять, як не дивно, циркулюючі в суспільстві міфи, чутки і плітки.

Другий постулат впливає з першого: ефективний інформаційний вплив на людину здійснюється не безпосередньо від медіа, а через значущих для нього, знайомих йому авторитетних людей («лідерів думки») – трансляторів думок і чуток. Неофіційні особові комунікації для людей більш значущі, ніж «офіційні» повідомлення медіа.

У більшості випадків думки людей з приводу чого-небудь складаються в процесі спілкування в сім'ї, колективі і т. д. У бесідах між собою родичі, друзі, товариші по службі осмислюють події і факти, виробляють загальний підхід відповідно до звичних для них цінностей і норм. Думки з кожного питання (від простого – який пральний порошок купувати, до складного – за кого голосувати) складаються і стверджуються під впливом певних авторитетів. Це люди, які або формально займають (батьки, подружжя, старші брати/сестри, начальник, лідер серед однодумців) центральне положення в групі (лідери групи), або визнані

експертами в цій сфері (лідери думки). Іншими словами, пропагандистський вплив медіа завжди має опосередкований характер.

Сьогодні цілі газети, журнали і телепередачі під прикриттям поширення новин повністю присвячені відтворенню і поширенню правдоподібних чуток, здатних протранслюватися на рівень міжособових комунікацій. Останніми роками з'явилися і спеціалізовані інтернет-проекти, майже цілком присвячені цьому завданню.

Розглянемо детальніше механізм сприйняття подібної інформації. Отримавши інформаційне повідомлення, реципієнт не відразу вирішує, прийняти чи відкинути його. Свідомо або на підсвідомому рівні він шукає поради у людей, що оточують його, і передусім у так званих «лідерів думки» його групи. Лідери думки – це високоавторитетні члени групи, думки і поради яких з певних питань мають особливу цінність для інших. Вони-то й відіграють вирішальну роль у формуванні ставлення основної маси населення до проблеми, відображеної в пропагандистському повідомленні.

Це явище знайшло віддзеркалення в моделі двоступінчастого потоку комунікації, розробленої в середині 50-х років в США Полем Лазарсфельдом. У запропонованій ним моделі двоступінчастого пропагандистського процесу враховується: по-перше, взаємодія між джерелом і авторитетами мікросоціального рівня, які позначаються як лідери думки або **«медіатори»** (посередники); по-друге, взаємодія лідерів думок, або медіаторів, з окремими членами мікросоціальних груп.

У практиці інформаційно-психологічного впливу медіа це, зокрема, привело, з одного боку, до того, що пропагандистські і рекламні повідомлення стали більше орієнтованими на лідерів мікросоціальних груп, а з іншого – в них почали використовувати осіб, думки яких значущі для інших. Американські фахівці вважають: щоб сформувати думку широкої аудиторії з якого-небудь питання, досить обробити усього лише 10% її членів – лідерів думки (медіаторів), які й протранслюють повідомлення на масовий рівень. Медіаторами в різних ситуаціях і для різних соціальних груп і верств можуть виступати неформальні лідери, політичні діячі, представники релігійних конфесій, діячі культури, науки, мистецтва, спортсмени, військові, секс-бомби і т. д. – для кожної категорії населення знаходиться свій авторитет. У психології впливу це називається **«фіксацією на авторитетах»**.

Більшість людей схильна до наслідувальної поведінки, орієнтуючись у своїх вчинках на дії авторитетних для них лідерів думки. Їм властиво брати приклад з тих, кого вони шанують і хто для них є лідером. Тому вибір естрадних і спортивних «зірок», інших популярних осіб для рекламно-пропагандистських передач і участі у виборчих кампаніях зумовлений передусім тим, що вони мають досить широку аудиторію шанувальників. Багато з них не вважають необхідним оцінювати компетентність своїх кумирів не лише в політичних, а й інших питаннях, по яких вони дають свої оцінки або здійснюють рекламне просування товарів, якими самі особисто можуть і не користуватися.

З іншого боку, в рекламних роликах та пропагандистських сюжетах широко використовуються і «прості люди з народу», «такі, як ми». Усе залежить від специфіки просувного товару або ідеї. Наприклад, переконати в тому, що рекламовані ліки дійсно потрібні, нас, швидше, зможе професійний лікар (а точніше – той набір ознак, які ми сприймаємо як «авторитетні» показники професіоналізму: білий халат, лікарський кабінет, використання медичних термінів у розмові). У крайньому випадку з цим завданням впорається популярний артист. А товари повсякденного попиту ми купуємо, ґрунтуючись насамперед на думці «таких, як ми», нашого найближчого оточення – друзів, родичів, сусідів.

Головне завдання усіх рекламних і PR-акцій полягає в тому, щоб за допомогою **«фіксації на авторитетах»** змусити цільову аудиторію купувати потрібний товар або послугу. Наприклад, для цього можна знайти авторитетного лідера групи й подарувати йому цей товар, зробивши таким чином цей товар модним і престижним. Використання такого механізму фіксації добре ілюструє простий приклад з практики реклами.

Японський годинник, наприклад, марки «FESTINA» треба було «розкрутити» в молодіжному середовищі. Щоб тинейджери стали їх купувати, необхідно було вселити одночасно відчуття модності, ексклюзивності й доступності цього годинника. Для цього в модних клубах проводили цикл вечірок, у ході яких нагороджували годинниками «FESTINA» усіх, хто мав певний авторитет у молодіжному середовищі, – кращих діджеїв міста, учасників популярних поп-груп, ведучих популярних молодіжних телепрограм і т. п. Переможці різноманітних конкурсів також отримували годинник. Таким чином щосили створювалася ілюзія, що всі «кращі»

обов'язково отримують «кращий» годинник «FESTINA». Оскільки серед тинейджерів наслідувальна поведінка розвинута дуже сильно, то багато молодих людей постаралися придбати годинник «FESTINA» і для себе, причому дуже цікавилися, які моделі цього годинника дарували тим чи іншим знаменитостям...

Такі основні моменти фальсифікації науки і використання псевдонауки для Піару. Єдиним порятунком для нас є повернення до моральності, до духовності. І, слава богу, такий процес йде. Йде гуманізація знань повним ходом. Учені все більше перетворюються на дослідників природи, а наука стає усе менш догматичною і усе більш терпимою.

ПІАР і псевдонаука, вирощена ним, повинні бути знищені, Це головне завдання справжньої науки і істинних учених.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ НАУКА НА СЛУЖБІ АГРЕСОРІВ

8.1. Наука ефективного поневолення країн

Після становлення центрів регіональних цивілізацій почалася епоха війн між ними, що мали об'єктивною метою, в далекій історичній перспективі, побудувати єдину глобальну цивілізацію. Її формування відбуватиметься силами тієї регіональної цивілізації, що переможе у фіналі війн із іншими претендентами на світове панування. У ході цієї епохи війн Єгипет раніше всіх своїх конкурентів на світове панування перейшов від війн «гарячих» до війни «холодної» – методом «культурного співробітництва».

Жрецтво Єгипту за три тисячі років своєї історії, першим переконалося, що для того щоб захопити сусідню державу і забезпечити стійке розширення сфери свого управління, не обов'язково скидати військовим шляхом правлячу верхівку сусідньої держави, руйнувати її державність і насаджувати окупаційний або маріонетковий режим, який через двісті-триста років буде обов'язково скинутий місцевим народом.

Для невидимого «захоплення» сусідньої території надійніше внести інверсії й антагонізм певної спрямованості в інформаційне середовище суспільства, що підлягає поневоленню. Після такої «інформаційної агресії» місцева правляча верхівка буде управляти своїми виробничими силами в інтересах країни-агресора, а народ цього навіть не помітить, тому що для нього існує тільки своя правляча верхівка.

Для ефективного поневолення, при здійсненні «культурної агресії», необхідно поступово спотворити, перекрутити чи змінити історично сформовану культуру держави-жертви агресії іншою культурою, цілеспрямовано сформованою агресором.

Аналогічну ситуацію ми спостерігаємо сьогодні в Україні. Наші пісні, наші звичаї, наша культура давно зникли з екранів телебачення. Їх замінила демонічна культура західної цивілізації, яка проповідує насильство, сексуальні збочення, культ «золотого теляти». Може щось не так...?

Як вираження цього способу ведення світової війни, що триває вже кілька тисяч років, у результаті зусиль жерців – нащадків

будівельників єгипетських пірамід і знань минулої глобальної цивілізації – виникла біблійна доктрина скупки всього іншого світу за допомогою фінансово-кредитної системи, що побудована на основі лихварства.

Уважні спостереження показують, що жрецтво відрізняється від духівництва. Духівництво тільки тлумачить священні писання, а жрецтво лише відгороджується ними від духівництва й від народу, зберігаючи для себе таємні знання, їхню повноту, які ніколи не канонізуються, а лише безупинно оновлюються життєвим змістом.

Розмаїття ідеологій – ілюмінізм, комунізм, соціалізм, сіонізм, лібералізм – агресивні інформаційно-психологічні системи, що є результатом колективної праці професіоналів в області теорії й практики управління суспільними системами натовпо-елітарного типу. Професіонали-розробники володіють дуже високим світоглядним рівнем, глибокими знаннями в галузі економіки, індивідуальної й колективної соціальної психології. Найбільш ймовірним джерелом цілеспрямованої інтерпретації цих знань у формі біблійних сказань було жрецтво Єгипту. Сам Єгипет як регіональна цивілізація майже вмер у родах цієї доктрини й перебуває в коматозному стані й до сьогодні.

Але для здійснення агресії методом культурного співробітництва, як і у звичайній війні, необхідні солдати, ціла армія, особливі люди, але такі, що можуть самостійно відтворюватись у наступних поколіннях і нести штучну, цілеспрямовано спотворену культуру.

Наукові розробки останніх років дають можливість стверджувати, що використовуючи знання генетики й теорії спадковості можна «вирощувати» спеціальних, легко управляємих і програмованих людей – «біороботів». А якщо висловити припущення, що ці знання були відомими в глибокій давнині, але утаємничені обмеженим колом людей з метою управління світом? Тоді таке твердження отримує міцне підґрунтя. Тому відкидати повністю **теорію змови** тепер уже неможливо, а керованість Глобального історичного процесу не викликає сумніву.

Але чи варто взагалі за таких умов чомусь навчатися в Заході? Чи потрібно щось переймати нам та іншим самостійним і самодостатнім країнам? Чи є в Заході те, що життєво необхідно решті? Що взагалі сучасний Захід у змозі запропонувати нам?

Толерантність, тобто терпимість – улюблена тема Заходу. Потрібно бути терпимими до приниження своїх національних

почуттів і національної гідності, до розгулу педофілів, лесбіянок, гомосексуалістів та інших збоченців усіх мастей. Гей-паради, публічні виступи дивних лідерів, що відверто глумляться над духовними й моральними цінностями, одностатеві шлюби, пропаганда збочень...

Справжня культура, високе мистецтво, серйозна література замінені на дивовижний сурогат для бидла, що складається з матеріалізованого гарячкового марення збоченців, яких виставляють у якості «геніїв» від «нового мистецтва», голлівудського ширвжитку, сценарії для якого пишуться в клініках для душевно хворих, автори яких страждають найтяжчими духовними й розумовими розладами.

Уся ця маячня, ніби жуйка, вбивається по саме горло сірій біомасі разом із продукцією «Макдональдса», «Кока-колою» та іншим «провіантом» для рабів. Юрба радісно жує гамбургери, витріщається на екрани телевізорів, що пропонують «стати щасливими» за допомогою одностатевого кохання, наркотиків, алкоголю, музики «для дебілів», примітивного жаргону, що впроваджуються в молодіжне середовище. І ці 15–19 річні хлопці й дівчата перетворюються на духовно й фізично хворих кроликів-мутантів, стурбованих тільки пошуком партнера «на ніч», пивом, дешевими задоволеннями й «уматними» дискотеками. Матерів і батьків (у справжньому розумінні цих слів) з них ніколи не вийде.

Де тут наука? Запитаєте Ви? Її не видно, але вона присутня у кожній операції інформаційно-психологічної війни, яку ведуть медіа, по зміні образу людини.

8.2. Технології «керованого хаосу».

Сучасний світ активно й прискорено змінюється. Проте плюсів і просторів цих змін зовсім небагато. Реалізуючи за допомогою політичних, економічних і культурологічних «атлантичних технологій» власний геополітичний проєкт під гаслами «демократизації», «права людини», «американська мрія для всіх» тощо, США уже близькі до завершення створення єдиної фінансової, інформаційної та військової сфери.

Зараз, крім цих завдань і завдань придушення останніх вогнищ національного опору, вони ініціювали й впроваджують

у світ свої головні операційні засоби, використовуючи технологію «керованого хаосу».

Хаос (грец. *Χάος* – розверзаюсь) – міфологічна безмежна маса, з якої утвориться згодом все існуюче; у переносному значенні – цілковите безладдя, плутанина¹⁰³. Треба сказати, що хаос, небезпека й свобода випадку є природними станами, атрибутами й особливістю кожної війни.

Фактично без оголошення і широкого розголосу була організована світова війна нового типу, в якій застосовуються засоби створення в національних економіках і соціальній сфері керованого хаосу. Це парадоксальне поняття припускає, щоб на хаос перетворювалося економічне і соціальне життя країн, які ставали жертвою цієї війни. А самі агресори, які сиділи біля пульта управління цією зброєю, тримали хаос у стані супротивника під контролем, для них він був цілеспрямовано створеним особливим порядком.

Цей новий вид бойових дій детально описав один із його розробників Стівен Манн, який особисто брав участь у розпалюванні багатьох вогнищ керованого хаосу в різних точках світу (у тому числі й у СРСР). Він прямо говорить про необхідність «посилення експлуатації критичності» і «створення хаосу» як інструментів забезпечення національних інтересів США¹⁰⁴.

Як механізми «створення хаосу» у супротивника він називає «сприяння демократії і ринковим реформам» і «підвищення економічних стандартів і ресурсних потреб, що витісняють ідеологію».

Стівену Манн стверджує, що існують наступні засоби створення хаосу на певній території:

- сприяння ліберальній демократії;
- підтримання ринкових реформ;
- підвищення життєвих стандартів для еліти;
- витіснення національних цінностей та ідеології¹⁰⁵.

Ці ключові положення і реалізуються нині на просторі різних держав у ході змін, постперебудов, вінчаних «помаранчевими

¹⁰³ Словник іншомовних слів / за ред. О. С. Мельничука. — К. : Голов. ред. УРЕ, 1985. — С. 903.

¹⁰⁴ Mann S. R. Chaos theory in strategic thought / S. R. Mann // Parameters. — 1992. — Vol. 22. — P. 62.

¹⁰⁵ Mann S. R. Chaos theory in strategic thought / S. R. Mann // Parameters. — 1992. — Vol. 22. — P. 65.

революціями». Це створює специфічне середовище розслабленого національного духу держави, що розкладається, і національно-культурні традиції, в якому вельми комфортно відчують себе різні екстремістські рухи.

Деідеологізація, ідейний плюралізм, скидання «баласту» цінностей, різке підвищення матеріальних запитів, насамперед в еліти, втрата керованості економікою, беззаконня «демократичних», нібито самостійних рухів – складові «керованого хаосу». Вони спрямовані на досягнення головної мети – демонтажу нині існуючих національних держав, традиційних культур і цивілізацій. На їх місце повинно, за задумом глобалістів, прийти нове суспільство, що складається з людей зі стертою історичною пам'яттю (досягається застосуванням особливих технологій сфери медіа і освіти).

Це – світова інформаційно-психологічна війна. В її ході буде зруйновано культуру солідарності, широко впроваджуватиметься культ грошей і соціал-дарвіністські стереотипи в уявленнях про людину і суспільство. Здатність великих мас населення до опору, самоорганізації і розвитку буде різко понижена.

Технології керованого хаосу – це й новий неконтрольований, міжнародними організаціями, вид зброї масового руйнування для встановлення світового порядку на користь агресора – є інструментом у світовій боротьбі.

Аналіз наслідків дії цих технологій дає змогу виділити два основних завдання.

По-перше, скорочення кількості населення, що не представляє інтерес для організаторів нового світового порядку. Неоліберальні реформи спричиняють демографічну катастрофу, знижуючи народжуваність і збільшуючи смертність. Сексуальна революція, пропаганда гедонізму і споживання, індивідуалізм різко скорочують народжуваність. Соціал-дарвінізм і байдужість до біди ближніх позбавляють людей волі до життя і підвищують смертність. Формування величезного соціального дна з жебраків, безхатченків і безпритульних створило ненаситний механізм «евтаназії» – ці категорії людей швидко вмирають. А «дно» притягує до себе все нові контингенти.

По-друге, завдання ослаблення або руйнування національних держав, з перехопленням управління ними транснаціональними корпораціями, транснаціональними злочинними синдикатами,

наднаціональними органами, підконтрольними ініціаторам запуску технологій керованого хаосу. При вирішенні цього завдання поєднуються «м'які форми» технологій керованого хаосу з варварськими військовими агресіями (наприклад, Югославія, Ірак, Лівія). Як наслідок, ці процеси повинні вести до концентрації контролю над фінансовими, військовими та інформаційними ресурсами світової спільноти з боку організаторів керованого хаосу.

Аргументом обґрунтованості такого роду тенденції слугують результати аналізу економічних аналітиків, які переконують, що зростання економіки провідних країн відбувається не за рахунок розвитку виробництва, а за допомогою перерозподілу багатства між сильними і слабкими країнами. Досягається це шляхом різкого ослаблення національної держави (після затягування її у боргову пастку), приватизації і скупки всіх видів національних ресурсів, включаючи природні.

При цьому національна держава під тиском міжнародних фінансових інститутів починає служити інструментом такої глобалізації – насамперед, проводячи приватизацію і скорочуючи витрати на соціальні потреби і на підтримання науки і культури. Держави ж організовують потоки масової нелегальної міграції робочої сили, роблячи мільйони людей абсолютно безправними і різко здешевлюючи її ціну.

Результатом є руйнування суб'єктності розвитку країн, що потрапили під дію технологій керованого хаосу. Фактично це прихована форма знищення конкурентів у найприбутковіших економічних сферах, якими нині є і залишаться у майбутньому високі технології. Уже сьогодні доходи від них набагато перевищують доходи від сировинної і енергетичної сфер, а в найближчі роки різниця буде ще відчутнішою.

Технологія «керованого хаосу» може бути застосована до «освоюваного» об'єкта будь-якого рівня. Вона ефективна як щодо держав і цивілізацій, так і щодо кожної окремої. У цьому варіанті вважається, що держави й цивілізації є рівними супротивниками геополітичними гравцями.

Суть цієї технології – внесення деструктивних перешкод у повсякденне життя і систему державного управління об'єкта агресії, який є організованою суспільною системою з історично сформованими відносинами, і його мимовільна дезінтеграція. Або найдосконаліший вид цієї технології – «переродження» елемен-

тів і підсистем суспільної системи шляхом зміни змісту й напругу їхнього функціонування¹⁰⁶.

Мета – позбавити супротивника не тільки волі до опору, а й ментально переродити його для того, щоб він сприймав свою нову роль «освоюваного простору й ресурсу агресором» з радістю і ентузіазмом. Успіхи американських агресорів у цій справі ми спостерігаємо на прикладі нашої владної «еліти». Це досягається шляхом тотальної дестабілізації й реструктуризації національного буття, перетворюючи нації в «скупність атомізованих індивідуумів», готових «заради успіху» на будь-які дії, тобто у повністю підконтрольну агресору й позитивно налаштовану до окупантів масу людей.

Для цього треба вирішити три головні завдання, а саме:

1. Необхідно внести зміни до структури, пріоритетів і шкали базових національних цінностей.
2. Необхідно забезпечити «переривання зв'язків біологічного часу», тобто зробити очевидним розрив між поколіннями.
3. Необхідно зробити життя в країні нестерпним, одночасно спокушаючи населення країни – жертви агресії – химерами щасливого життя в західних країнах, яке нібито буде доступним при зміні політичного режиму.

При цьому та національна влада, що бореться, приречена на відсторонення від влади й подальше швидке й хворобливе вимирання, а вся «молодь» приречена на промивання мізків, оскільки саме їй адресована спокуса життя в «новому демократичному суспільстві», яке виглядає надзвичайно доступним і привабливим.

Для цього необхідно в першу чергу «зняти» мотивацію націй до опору, позбавити їх історичної пам'яті й змінити суть державної влади, перетворивши її у ненависну населенню «банду грабіжників».

Зупинимося трохи докладніше на технологіях зміни систем (підсистем) у метасистемі, до якої ми відносимо цивілізацію, країну й державну владу.

Спочатку розглянемо питання методології рішення окреслених завдань.

¹⁰⁶ Сенченко Н. Судьба Украины в мире управляемого хаоса / Н.И. Сенченко. – Киев : Изд-во «Лира-К», 2018. – 208 с.

1. Розв'язання таких завдань, як внесення змін і переродження системи базових національних цінностей, переривання зв'язку поколінь (біологічних часів), знищення мотивації націй до опору й позбавлення їх історичної пам'яті, стосуються насамперед сфери культури й національної традиції буття. Воно відбувається в парадигмі переродження національної культури й радикальної зміни способу життя нації.

Тут головним об'єктом атаки є національна культура й сама національна свідомість «освоюваного» народу. Це найстрашніше в усьому спектрі технологій і новітніх операційних засобів війни, оскільки стиранню й переродженню підлягає саме все те, що й робить нації – саме націями, народ – саме цим народом, – унікальною цивілізацією.

У граничному узагальненні культуру можна розуміти як сукупність проявів феноменів (явищ) різних аспектів існування людства. Для зручності аналізу ми виділимо окремо, властиву тільки певній культурі, духовну (ціннісну, моральну) частину.

Основною технологією зміни напряму (знаку) національної культури є надання усім явищам життя й культури товарної (відчужуваної, мінової) форми, що призводить до перетворення усіх колишніх національних святих і цінностей у прозаїчний товар.

Світова фінансова влада, що сьогодні виступає як влада долара, із хворобливими ревностями ставиться до цінностей, які неможливо відчужувати й продавати. Поки вони існують, вона почуває себе обмеженою й неповною: там, де є люди, яких не можна купити, вона чекає неприємних сюрпризів і підступів. Доти поки геть усе не перетворилося на товар, що має свою ціну й підлягає продажу, світова фінансова влада не може вважатися тоталітарною – безроздільною й всеохоплюючою.

От чому все те, що не має товарного статусу й визнаної долларової вартості, лібералісти вважають пережитками традиціоналізму. Завершення модерну мислиться як завершення процесу перетворення колишніх цінностей на прозаїчний товар, що має свого продавця й свого покупця. Іншими словами, невидимий агресор почуває себе вільно там, де чітко визначено, кому й скільки треба заплатити за будь-які вигідні йому рішення й дії.

Саме із цією логікою пов'язана сучасна американська стратегія завоювання світу. Поки Америці протистояли на світовій арені національні мислителі, політичні лідери й полководці, світ здавався

іраціональним, що не має цінової вартості, тому й сповненим сюрпризів. Але коли національні еліти витісняють товаровласників, що продають свій інтелект і спритність, здатність впливати на результати переговорів або результати боїв, тоді світ відразу ж набуває ринкового вигляду, стає передбачуваним і підвладним.

У такому світі влада вимірюється кількістю доларів, призначених для підкупу. Тільки в цьому світі власники найбільшої кількості грошей автоматично виявляються наділеними найбільшою владою. Як каже депутат Олександр Фельдман: «Якщо ти такий розумний, то покажи гроші»!

Отже першим кроком на шляху будівництва однополярного світу є всяка дискредитація позаекономічних цінностей – тотальне очищення культури від ціннісних анклавів, що протистоять експансії мінового початку. «Йдеться про нову глобальну культурну революцію, пов'язану з розгромом національних святинь. – пише далі Олександр Панарін. – Другий крок – це приватизація національного потенціалу пануючими елітами, що перетворилися на його монопольних «товаровласників»¹⁰⁷.

Все це неминуче спотворює історичну перспективу як етносів, так і цивілізацій, включаючи людство, оскільки просто «знімає» питання про їхню необхідність.

Головними технологіями із дезавування прав народів усередині власної країни, у тому числі їхнього права виступати повноправними політичними суверенами й єдиним легітимним джерелом влади, є:

- насильницька люмпенізація населення;
- кланування політичного життя країни;
- всемогутність «адміністративного ресурсу влади», при якому воля народу владі просто нецікава, тому що вона сама може отримати необхідний їй результат¹⁰⁸.

Дозволимо собі сказати тільки кілька слів про кланування (від слова «клан»). Кланування населення країни (в Україні спочатку кумування, а потім кланування), тобто його кланова стратифікація, призводить до того, що виживати будуть тільки члени кланів,

¹⁰⁷ Панарин И. Н. Информационная война и геополитика / И. Н. Панарин. – М. : Поколение, 2006. — 553 с. – (Великий путь).

¹⁰⁸ Mann S. R. Chaos theory in strategic thought / S. R. Mann // Parameters. – 1992. – Vol. 22. – P. 62.

вони ж і просуватимуться по життю в ієрархії власних кланів. Боротьба кланів, їхніх представників і лобістів заміняє боротьбу політичних партій, тобто представницьку народну демократію. У цьому випадку виявляється непотрібним і сам народ, як основний носій політичної суверенності та єдине джерело легітимності влади.

8.3. Впровадження стратегії «керованого хаосу»

У будь-якої метасистеми є кілька підсистем. Для наочності виділимо в метасистемі чотири основні підсистеми: управління, життєзабезпечення, виконання й корекції (хоча останні дві можна розглядати як підсистеми системи управління). Всі вони підлягають розбалансуванню або переродженню.

Система управління, під якою ми розуміємо вищий рівень державного управління, – це президент країни, його адміністрація й президентська вертикаль влади. Ця система повинна формувати цілі, визначати орієнтири, пріоритети, критерії та стратегії розвитку, розробляти основи ідеології держави й базових алгоритмів її функціонування. Практично це штаб держави і її мозок.

Система життєзабезпечення – це все те, що прийнято називати народним господарством, а також його підсистеми, пов'язані із соціальною сферою держави (культурою, освітою, охороною здоров'я, соціальним забезпеченням тощо).

Система виконання – це вертикаль і структури виконавчої влади від уряду до місцевої влади, вся оперативна робота із планування (проєктування) і реалізації конкретних завдань та етапів розвитку.

Система корегування – це силові структури держави, що забезпечують її безпеку, і насамперед армія.

Найважливішим методом впровадження технології «керованого хаосу» і предтечою її ефективності, є позбавлення нації та її еліти знання й відчуття війни, що ведеться агресором проти їхньої країни.

Стратегія «керованого хаосу» системи вищого управління здійснюється:

- зміною пріоритетів державних цілей, депрофесіоналізацією та недієздатністю державного апарату;
- створенням атмосфери безконтрольності й безвідповідальності її членів, можливістю сваволі чиновників щодо будь-яких громадян і структур держави.

Абсолютна влада розбещує абсолютно, а очевидна тимчасовість сьогоднішньої владної розбещеності робить її учасників не наситними злочинцями. Стратегія держави вибудовується відповідно до накреслених планів особистого збагачення псевдоеліти, а вся сила держави спрямовується на реалізацію цих планів і отримання задуманих результатів. Найприбутковішим бізнесом вищого керівництва держави вже давно не є «його кривні два відсотки з кожної дозволеної чи контрольованої угоди», а пряма торгівля національними інтересами держави.

Впровадження стратегії «керованого хаосу» у **систему виконання** здійснюється тими самими методами на всіх рівнях. Однак, крім них, застосовуються методи підміни функцій виконання завдань для досягнення національних цілей, обговоренням стану виконання функцій і завдань самої влади. Втягуванням населення (через контрольовані медіа й «підготованих фахівців») у ланцюг безкінечних обговорень проблем самої влади, досягається повна плутанина в головах населення й нерозуміння ними того, чим дійсно повинна займатися влада, того що населення має вимагати від влади й зобов'язане це робити. Треба сказати, що цим у державі створюється атмосфера повного відчуження громадян від влади, оскільки «правди й управи знайти не можна ніде».

Впровадженням стратегії «керованого хаосу» у **систему забезпечення** досягається:

- у народному господарстві – вилученням з національної економіки її обов'язкової соціальної складової, а також створенням обстановки, у якій національний розвиток є невігідним, а чесна продуктивна праця – неможлива й непрестижна справа;

- у соціальній сфері – недоступністю основних конституційно гарантованих прав для абсолютної більшості населення держави;

- у сфері культури – насильницькою вестернізацією і зміною (знищенням) національних святинь, цінностей та історичних коренів, знищенням самобутності й насильницьким впровадженням (у формах психологічної війни) цінностей індивідуального виживання й культивуванням їхнього примату над цінностями колективного існування;

- у сфері публічної політики – повним розмиванням усього політичного спектра, неможливістю появи нових яскравих

політичних лідерів, явної (у буквальному значенні) продажності й залежності від влади усіх офіційно існуючих політичних сил країни, неможливістю організації нормального політичного процесу.

У цьому плані, на нашу думку, цікавим є таке спостереження. Стратегія «керованого хаосу» у громадському житті може використовуватися як внутрішня і зовнішня віддушину системи, коли вона знаходиться у стані соціального вибуху. Наприклад, США «випускають» загальне невдоволення своїми претензіями на абсолютну владу над світом через «організований хаос» антиглобалістів і «зелених», а національні держави Європи випускають свою внутрішню «пару» через футбольних фанатів, скінхедів, націоналістів, прямо організовуючи й фінансуючи їхню діяльність. Крім завдань «випускання пари», ці технології вирішують ще одне, моторошне за задумом завдання – вони роблять населення, і особливо молодь, споконвічно не здатними до форм соціальної мобілізації – від сумлінної роботи на підприємстві до сумлінної служби в армії.

Впровадженням стратегії «керованого хаосу» у **системи ко-регування** досягається пряме зрощування силових структур з організованою злочинністю, злочинною державною кадровою політикою (висування лояльних бездарних управлінців), повне ідеологічне розбещення самих органів безпеки й правопорядку, а також небажання влади реформувати силові структури держави й установити над ними дієздатний громадський контроль. Все це призвело до того, що сьогодні в Україні «ні нових слів, ні нових ідей, ні нових людей», а все існуюче оцінюється нашими співвітчизниками як дурний спектакль (у якому ми – люди країни – є тільки перешкода для «жирних котів, що при владі»), що повинен незабаром скінчитися.

Основним засобом досягнення успіху технологій Четвертої світової війни, що ведеться, є національна управлінська еліта, а методом – її переродження.

Парадокс демократичної Америки, яка веде свій глобальний наступ, полягає в тому, що вона послідовно відкидає ключове для демократії поняття політичного суверенітету народу. Справа в тому, що там, де є такий суверенітет, національні інтереси переконують нас, не можуть бути предметом купівлі-продажу. Для того, щоб політичне «гендлярство» стало можливим, владні еліти повинні приватизувати цей суверенітет, одержавши повну волю й безконтрольність своїх дій у міжнародній політиці.

Національний інтерес повинен стати товаром, а владна еліта – його товаровласником, не пов'язаним ніякими імперативними мандатами з боку націй.

Поряд із цим потрібно забезпечити й певну технічну умову – єдиний світовий фінансовий простір, заснований на єдиній міжнародній валюті. Тільки в такому просторі владні еліти різних країн можуть безперешкодно торгувати своїм специфічним товаром – національними інтересами, одержуючи за зраду національних інтересів адекватну грошову винагороду.

Переродження національних еліт починається з переродження національних лідерів. Якщо ж лідер не схильний до «переродження» (національного зрадництва), його змінюють на більш лояльного.

Це здійснюється завжди тими самими прийомами:

- офіційними почестями й міжнародним визнанням;
- гарантією особистої безпеки, безпеки родичів, а також безпеки вкладів і власності за рубежом;
- спокусою прийняття у суперелітні «клуби вибраних»;
- постійним нагадуванням «нетлінності його особистого внеску в історію»;
- переконанням лідера в тому, що на його рівні головним призначенням є не захист національних інтересів держави, а його «участь у керуванні світом».

У державі починає переважати **кадрова політика**, що забезпечує прихід до влади людей не те щоб недолугих, але без минулого, безвідповідальних, залежних (тобто вже замараних «минулими подвигами»), марнолюбних, жадібних, безпринципних, збиткових морально й, безумовно, підконтрольних.

У країні ведеться підготовка молоді, тобто майбутніх керівних кадрів, яким уже із шкільної лави нав'язується думка про «шкідливість людського фактора для організації ефективного виробництва й прибутковості високоорганізованих виробництв», чим навмисно спотворюється головна мета економіки, як підсистеми забезпечення життя людей. Оскільки ця політика проводиться одночасно в усіх основних системах держави (у тому числі й у структурах служби безпеки, правопорядку й армії), то незабаром ситуація набуває настільки незворотного характеру,

що моральність стає ознакою ущербності, а в країні формується повністю кримінальна державність.

Абсурд цих реформ зразу стає зрозумілим, як тільки ми усвідомимо: країною править не національна, а глобальна еліта, що вже зробила свій таємний вибір, залишає свою країну, розриває свої стосунки з націями й не вважає «цей» народ своїм.

Наведений алгоритм переродження національних еліт є частиною глобальної стратегії США й світових фінансових олігархів, бо ж набагато простіше й дешевше купити еліту, ніж усю країну. Але тут є один нюанс, що не враховується тими, хто вважає, що їхнє майбутнє «там» уже забезпечене їхнім злодійством «тут». Цей нюанс полягає в тому, що існує «синдром зрадництва» і правила ставлення до зрадників, іншими словами – зрадники не потрібні нікому, і їх, зрештою, виганяють і знищують ті, хто їх наймав, і ті, кого вони зрадили. І це – закон!

Основною зброєю війни сьогодні є інформація, а засобом її доставляння – перероджені національні медіа. Наші національні медіа – це їхня зброя проти нас, і, як свідчить практика, це влаштовує нашу владу.

Подальший алгоритм технології впровадження стратегії «керованого хаосу» такий: відчуження населення від влади наростає і стає все відчутнішим, згодом воно вже саме жадає змін, «сильної руки»; і отут-то народу вказують «хто винуватий» і «що і як потрібно робити», а також допомагають робити саме те, що потрібно нашому супротивникові у війні.

Шлях людства буде позначений як шлях «уперед у минуле», щоправда, це минуле буде теж іншої якості, тому що «просто жити» буде складніше. Ми впевнені, що остаточна перемога американоцентричного глобалізму це така сама утопія, як й остаточна перемога комунізму. Правда, ціна, яку людство заплатить за намагання втілити цю чергову утопію, буде дуже великою, а трагедія, з якою доведеться йому зіткнутись, набагато страшнішою. Розуміння цього вже настає.

Таким чином, світова закуліса і агресор номер один готують світу нове гетто, і виправдань цьому не знайти, адже це дорога в нікуди. І світ ніколи не погодиться з такою американоцентричною перспективою. Найважливішим є його бажання й воля – самому будувати свою перспективу й своє майбутнє. Це значить, що Четверта світова війна «США проти іншого світу» може

тривати довго, але неминуче закінчиться поразкою світової закуліси й агресора.

У цій боротьбі на базі «іншого світу» будуть не тільки Китай та ісламські країни, а й народи Європи, які вже починають відчувати на собі наслідки впровадження «американської мрії» у своє національне буття.

8.4. Наука економічних кілерів

Дослідницькі центри США провели дослідження економік різних країн і розробили низку моделей захоплення країн в економічні тенета транснаціональних корпорацій. Про ці наукові розроблення розповідає – громадянин США Джон Перкінс, автор книги «Сповідь економічного вбивці»¹⁰⁹. Надрукована в Америці наприкінці 2004 року, книга являє першу у світі розповідь про діяльність надтаємної групи професіоналів-економістів вищого рівня – «економічних убивць», які співпрацюють з вищими політичними та економічними керівниками країн третього світу, з метою повернення реформування їхньої економіки на користь американської «корпоратократії».

У передмові Джон Перкінс пише: *«Економічні вбивці (ЕВ) – це високооплачувані професіонали, які виманюють у різних держав трильйони доларів. Гроші, отримані цими країнами від Світового банку, Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) та інших закордонних організацій, які надають «допомогу», вони перекачують у сейфи найбільших корпорацій і кишені кількох найбагатших родин, які контролюють світові природні ресурси. Вони застосовують такі засоби, як шахрайські маніпуляції з фінансовою звітністю, підтасування під час виборів, хабарі, вимагання, секс і вбивства. Вони грають у стару, як світ, гру, що нині, у часи глобалізації, набуває загрозливих масштабів. Я знаю, про що кажу. Я сам був ЕВ»*¹¹⁰.

Далі Джон Перкінс, у якого «прокинулася» совість, пише: «Ми є елітною групою чоловіків і жінок, яку використовують

¹⁰⁹ Перкінс Дж. Исповедь экономического убийцы / Дж. Перкинс. – М. : Претекст, 2005. – 319 с.

¹¹⁰ Перкінс Дж. Исповедь экономического убийцы / Дж. Перкинс. – М. : Претекст, 2005. – С. 13.

світові фінансові організації для створення таких умов, за яких інші народи змушені підкоритися корпоратократії, що керує нашими найбільшими компаніями, нашим урядом і банками»¹¹¹.

Як і члени мафіозних угруповань, кілери надають державам можливість отримати позику для розвитку інфраструктури: підприємств електроенергетики, швидкісних магістралей, портів, аеропортів, технопарків. Країна, якій надали гроші в кредит, повинна їх повернути з відсотками. Якщо кілер добре виконав своє завдання, позичка буде такою великою, що боржник уже через кілька років не зможе виплачувати борг і опиниться в ситуації дефолта.

Країна-боржник потрапляє в цілковиту залежність від мафії – корпоратократії: вона повинна відповідно голосувати в ООН, погодитися з розміщенням військових баз на своїй території, допустити корпоратократію до своїх природних ресурсів. При цьому боржник залишається боржником – і ще одна країна входить у глобальну імперію корпоратократії.

Майже в усіх країнах, які зусиллями економічних кілерів опинилися під парасолькою глобальної імперії, однакова доля. Згідно з дослідженням Інституту міжнародних фінансів, рівень світового боргу досяг рекордного рівня у 313 трлн дол. за результатами минулого року. Половина населення планети живе менше, ніж на два долари на день – так, як 30 років тому. Водночас 70–90 відсотків приватного капіталу й нерухомості в країнах Третього світу належать одному відсотку родин цих країн; точніші показники залежать від конкретної з них.

За інформацією Міністерства фінансів за перший квартал поточного року, загальний обсяг державного боргу України виріс на 5,7 млрд дол. Тепер він становить 151,1 млрд дол. Це новий історичний рекорд.

Задумайтеся над цим, громадяни України, задумайтеся представники влади і Президент, перед тим, як брати чергові транші кредитів, які вже нині сягають астрономічних цифр. Про яку самостійну державу йдеться, коли вона є боржником світових фінансових структур.

Витонченість сучасної глобальної імперії змусила б померти з сорому римських центуріонів, іспанських конкістадорів, європейських колоніалістів XVIII–XIX ст. Сучасні завойовники не трима-

¹¹¹ Там само, с. 14

ють у руках меч чи пістолет, вони виглядають як звичайні люди. Вони ведуть мову про альтруїзм, на шпальтах місцевих газет розповідають про чудові гуманітарні проекти, які вони впроваджують. На довгих столах у кімнатах урядових комітетів кілери розкладають свої таблиці з висновками і фінансовими розрахунками, читають лекції в Гарвардській школі бізнесу про чудеса макроекономіки. Вони відкриті й підзвітні. Така система побудована на хитрощах, а за визначенням, вона легітимна. Така сама, як і лихварство.

«Проте, і це дуже важлива засторога, якщо ми не справляємося зі своїм завданням, до справи вступають представники зловіснішої породи, яких ми, кілери, називаємо шакалами. Це люди, чие походження можна прослідкувати від ранніх імперій. Шакали завжди на місці, хоча вони в тіні. Але варто їм вийти з тіні, як починають усувати від влади державних діячів, або ті гинуть у дорожніх пригодах». А якщо й шакали не можуть виконати своє завдання, як це було в Іраку й Афганістані, тоді в хід йдуть старі методи. Туди, де не впоралися шакали, посилають американську молодь – вбивати й самим помирати»¹¹².

8.5. Технологія роботи економічних кілерів

Економічних кілерів готує кваліфікований консультант, який слугує імперії корпоратократії. Такого консультанта, елегантну брюнетку, мав і Джон Перкінс. Із самого початку навчання Клодін Мартін, так звали консультанта, проінформувала Джона Перкінса, що її завдання – зробити з нього «економічного вбивцю».

Джон Перкінс розповідає, що він працював у приватній фірмі МЕЙН, яка була прикриттям діяльності Управління національної безпеки США, щоб у разі розкриття діяльності ЕВ можна було послатися на приватний характер консультацій, планів і проєктів – «кожен робить бізнес за своїми стандартами».

Висловлюючись юридичною мовою, МЕЙН була «корпорацією закритого типу»: близько п'яти відсотків із двох тисяч співробітників володіли компанією. Їх називали «партнерами» або «компаньйонами», і зайняти це місце багато хто хотів. Партнери

¹¹² *Перкінс Дж.* Исповедь экономического убийцы / Дж. Перкинс. – М. : Претекст, 2005. – С. 19.

не тільки стояли на верхівці ієрархічної градації, а й «робили» чималі гроші.

«Клодін розповіла, – пише Джон Перкінс, – що переді мною ставляться два основних завдання. По-перше, мені доведеться обґрунтовувати величезні іноземні позики, за допомогою яких гроші направлятимуться назад у МЕЙН та інші компанії США (такі, як «Бектел», «Халлібертон», «Стоуне Уебстер» і «Браун енд Рут») через великі інженерні й будівельні проєкти.

По-друге, моя діяльність спрямовуватиметься на збанкрутування країн-позичальників (звичайно, після того, як вони розплатяться з МЕЙН та іншими американськими підрядниками), щоб поставити їх у вічну залежність від своїх кредиторів. Це допоможе з легкістю домогтися, у разі потреби, відповідних поступок, наприклад, розміщення військових баз, потрібного голосування в ООН, доступу до нафти та інших природних ресурсів».

Про своє навчання Джон Перкінс пише: «Моя робота, сказала вона, полягає в прогнозуванні наслідків інвестування мільярдів доларів в країну. Зокрема, мені треба буде проводити розрахунки, які показують економічне зростання на 20–25 років наперед і оцінюють вплив кількох проєктів. Приміром, якщо ухвалюють дати позику в мільярд доларів, щоб переконати керівництво країни не слідувати курсом Радянського Союзу, моє завдання – порівняти вигоду від інвестування цих засобів у підприємства енергетики з вигодою від інвестування у розвиток залізничного транспорту або телекомунікаційних систем. Або мені можуть сказати, що країні запропонували допомогти у створенні сучасної системи постачання електроенергії, і я повинен буду з метою обґрунтування необхідності позики продемонструвати, як ця енергосистема вплине на економічне зростання. У будь-якому випадку найважливішим показником є валовий національний продукт (ВНП). Виграє той проєкт, який більше за інші впливає на зростання ВНП. Якщо розглядається тільки один проєкт, мені треба буде показати, що його втілення найкращим чином позначиться на зростанні ВНП.

Тим часом замовчувалося, що кожен з цих проєктів має принести солідні прибутки підрядникам і ошчасливити кілька заможних і впливових родин у певних країнах. Водночас уряди країн, яких ми консультували, опинялися в довгостроковій фінансовій залежності, яка, відповідно, ставала запорукою їхньої політичної слухняності. Чим більшими будуть запозичення, тим краще. Той

факт, що борговий тягар країни позбавляє її найбільш необхідне населення медичного обслуговування, освіти та інших соціальних послуг на багато десятиліть, не береться до уваги.

Ми з Клодін відкрито обговорювали брехливу природу такого показника, як ВВП. Наприклад, ВВП зростає, навіть якщо прибуток одержує тільки одна людина, власник електростанції, тоді як більша частина населення обтяжена боргом. Багаті багатіють, бідні бідніють. А з погляду статистики це реєструється як економічний прогрес»¹¹³.

Високооплачувані економічні радники готують рекомендації, за якими повсякденне життя простих громадян країни проходитиме саме так, а не інакше. Реформи реалізуються за сценарієм, написаним «економічними вбивцями», незалежно від волевиявлення населення або навіть зміни уряду. Із привабливою прямою Джон Перкінс розповідає про механізм наукового економетричного обґрунтування завищених показників зростання, за допомогою яких американські «дермократи», просто кажучи, обводять навколо пальця тих, кого «обдаровують».

Автор знає, про що говорить. Джон Перкінс – високопоставлений економічний радник, працював при урядах багатьох країн світу, талановитий економіст (незважаючи на іронічну самокритику, якою просякнута книга, його дослідження дійсно стали певним внеском у теорії економетрики). Робота «кілера від економіки» полягала в запровадженні в життя політики, що захищає інтереси американської корпоратократії (союзу уряду, банків і корпорацій) під виглядом боротьби з економічною відсталістю.

За плечима й на совісті автора – спеціальні операції з проведення масштабних економічних перетворень в Індонезії, Панамі, Еквадорі, Колумбії, Саудівській Аравії, Ірані та інших країнах, які США оголосили зонами своїх життєвих інтересів. Автор розповідає, як він допомагав втілити секретну схему, що спрямувала мільярди нафтодоларів Саудівської Аравії в економіку Сполучених Штатів. Це сприяло ще більшому зміцненню відносин між традиціоналістською саудівською монархією й цілою шеренгою американських високопоставлених чиновників. Він розкриває таємну механіку імперського контролю, що стояла за деякими

¹¹³ *Перкінс Дж.* Исповедь экономического убийцы / Дж. Перкинс. – М. : Претекст, 2005. – С. 47.

найбільш драматичними подіями сучасної історії, наприклад за падінням шаха Ірану, смертю президента Панами Омара Торріхоса, вторгненнями США в Панаму й Ірак, невдалою спробою скинути законно обраного президента Венесуели.

Вийшовши у світ, книга Джона Перкінса майже миттєво потрапила до десятки національних бестселерів США, підтвердивши тим самим затребуваність теми. Характерно, що вона з'явилася саме у період, коли американське суспільство пережило кризу трансформації самосвідомості. Очевидно, остаточно відходять у минуле хрестоматійні мотиваційні стереотипи американських ідеалів XIX століття. Не випадково прогресивні політики пишуть про «Смерть Заходу», наголошують на тому, що Сполучені Штати керуються глобальною синагогою, яка будує світову єврейську імперію.

8.6. Хто ж стоїть за кілерами?

Ось що пише з цього приводу «Лайбрері джорнал» (США): «Джон Перкінс був таємно завербований Управлінням національної безпеки Сполучених Штатів... Офіційно він співробітник впливової і досить успішної транснаціональної консалтингової фірми, що продає по всьому світу особливий товар – економічні реформи і демократичні перетворення... Їхнє завдання – поневолити цілі країни і народи, нав'язуючи їм мегапроекти-пастки, що нібито забезпечують прискорений розвиток економіки країни, а насправді обертаються включенням суверенних держав до складу нової глобальної імперії».

Додамо від себе – розвалом їхнього власного виробництва і зубожінням народу. Фактично йдеться про терористичну діяльність проти цілих народів в ім'я отримання надприбутків купкою олігархічних сімей, що прикривається реформаторською брехнею. «Їхньою характерною рисою було уміння мовчати. Вони спілкувалися з главами держав, з генеральними директорами корпорацій, тобто з людьми, які очікують від своїх консультантів, наприклад, адвокатів і психотерапевтів, суворої конфіденційності. Будь-які контакти з пресою заборонено. Їх взагалі не допускають до медіа».

«Ми маленький ексклюзивний клуб, – навчала Клодін. – Нам платять, і добре платять за те, що ми обманом виводимо з різних

країн світу мільярди доларів. Значна частина твоєї роботи – підштовхувати лідерів різних країн світу до того, щоб вони ставали частиною широкої мережі з просування комерційних інтересів Сполучених Штатів. Зрештою ці лідери виявляються в борговій пастці, що і забезпечує їхню лояльність. Ми можемо використати їх, у разі необхідності, для задоволення наших політичних, економічних або військових потреб. У свою чергу, вони закріплюють своє політичне становище, оскільки забезпечують своєму народу технопарки, електростанції, аеропорти. Власники ж інженерних і будівельних компаній США стають дуже багатими»¹¹⁴.

Говорячи про організаторів цієї злочинної діяльності, автор називає, окрім урядових інстанцій, міжнародні корпорації й такі міжнародні організації, як Світовий банк і Міжнародний валютний фонд. Економічних вбивць уводять до штату міжнародних корпорацій: «Бо, якби їх зловили, їхні брудні справи списали б на корпоративну жадібність, але аж ніяк не на політику уряду»¹¹⁵. Власники міжнародних корпорацій, банків, керівники урядових структур складають світовий уряд – Глобальну олігархічну владу.

Про головну силу, що спрямовує цю діяльність, можна судити з такого свідчення Джона Перкінса: «До 1968 року, коли я проходив співбесіди в УНБ (Управлінні національної безпеки США), стало зрозуміло: якщо США хочуть здійснити свою мрію про глобальну імперію, їм доведеться взяти на озброєння стратегії, засновані на досвіді Рузвельта в Ірані»¹¹⁶.

Схоже, історія про марш глобальної імперії пробивалася на поверхню. Без деталей, без фактів, що це була трагічна історія боргів, обману, поневолення, експлуатації, найстрашніша в історії спроба заволодіти серцями, думками, душами й власністю людей в усьому світі, ніщо в статті не натякало на те, що події 2003 року в Іраку були продовженням цієї ганебної історії. Не згадувалося й про те, що ця історія, така ж стара, як сама імперія, що набуває зараз нових, ще страхітливіших розмірів і через своє розростання в часи глобалізації, й унаслідок витонченості, з якою

¹¹⁴ Перкінс Дж. Исповедь экономического убийцы / Дж. Перкінс. – М. : Претекст, 2005. – С. 49.

¹¹⁵ Перкінс Дж. Исповедь экономического убийцы / Дж. Перкінс. – М. : Претекст, 2005. – С. 50.

¹¹⁶ Перкінс Дж. Исповедь экономического убийцы / Дж. Перкінс. – М. : Претекст, 2005. – С. 51.

вона запроваджує свої ідеї в життя. Нехай невеликим струмочком, неохоче, але інформація все-таки просочується на поверхню.

«Ця книга – сповідь людини, що, як «економічний убивця», мала відносно небагато колег. Зараз таких людей стало більше. Назви їхніх посад тішать слух. Вони ходять коридорами «Монсанта», «Дженерал електрик», «Найк», «Дженерал моторс», «Уол-Март» і багатьох інших найбільших у світі корпорацій. Насправді «Сповідь економічного вбивці» – книга не тільки про мене, а й про них», – пише Джон Перкінс.

Ця книга й про тебе, читачу, про твій і мій світ, про першу воістину глобальну імперію. Історія підказує, що, якщо ми не змінимо хід оповідання, воно закінчиться трагічно. Імперії не живуть вічно. В усіх них був трагічний кінець. Прагнучи до розширення своїх володінь, вони знищують багато культур, а потім самі занепадають. Жодна країна або союз кількох країн не можуть нескінченно процвітати за рахунок експлуатації інших.

8.7. Наука нової стратегії будівництва імперій

Тривалий час імперії будували силовими методами. Проте після Другої світової війни, коли у провідних країнах світу (США й СРСР) з'явилась атомна зброя, застосування сили могло призвести до ядерного голокосту, силові рішення стали дуже ризикованими.

Критичний момент наступив 1951 року, коли Іран повстав проти британської нафтової компанії, що експлуатувала його природні ресурси і жителів. Тоді популярний, демократично обраний іранський прем'єр-міністр Мохаммед Моссадик (журнал «Тайм» назвав його людиною року в 1951 році) націоналізував усю нафтову промисловість країни. Розлючені англійці звернулися по допомогу до США, свого союзника в Другій світовій війні. Проте обидві держави побоювалися, що військові репресії спровокують Радянський Союз на дії від імені Ірану.

І тоді замість морських піхотинців Вашингтон послав у Іран агента ЦРУ Керміта Рузвельта (внука Теодора Рузвельта), який чудово виконав своє завдання, здобувши прихильність людей – і хабами, і погрозами. Потім з його подачі вони організували виступи і демонстрації, які створювали враження, що Мохаммед Моссадик – непопулярний лідер. Кінець-кінцем того перемогли. Решту

життя він провів під домашнім арештом. Проамериканські налаштований шах Моххамед Реза став єдиновладним диктатором.

Керміт Рузвельт поклав початок новому фаху – **кілери глав держав**. Розіграний ним гамбіт змінив близькосхідну історію; від усіх старих стратегій побудови відмовились. Він також збігся з початком експериментів в «обмежених неядерних військових діях», які зрештою закінчилися приниженням США в Кореї та В'єтнамі.

Отже для будівництва глобальної імперії, як це вбачалось людям на кшталт президентів Ліндона Джонсона і Річарда Ніксона, стали очевидними переваги нової стратегії, застосованої Кермітом Рузвельтом в Ірані. Це був єдиний шлях перемоги без ядерної загрози.

«Проте існувала одна проблема. Керміт Рузвельт був співробітником ЦРУ. Якби його упіймали, наслідки були б жахливими. Він організував першу операцію США зі зміни уряду іншої країни. Стало зрозуміло, що за нею будуть інші. Важливо було знайти підхід, за якого Вашингтон не був би прямо задіяний»¹¹⁷.

У 1960-ті роки відбулись й інші революційні зміни: посилення багатонаціональних корпорацій і таких міжнародних організацій, як Світовий банк і Міжнародний валютний фонд. Останні фінансувалися переважно Сполученими Штатами і братніми будівниками глобальної імперії корпоратократії в Європі. Між урядами, корпораціями і багатонаціональними організаціями виник симбіоз.

На той час вирішення проблеми «Рузвельт – агент ЦРУ» було знайдено. Американські розвідувальні організації, зокрема УНБ, підбирали потенційних кілерів, які входили до штату міжнародних корпорацій. Вони ніколи не отримували державну заробітну плату, а далекоглядно – на випадок провалу – в приватному секторі. Крім того, їхні наймачі-корпорації хоча й отримували гроші платників податків від урядових організацій і їхніх багатонаціональних банківських партнерів, проте перебували поза зоною контролю конгресу й уваги громадськості. Їх захищають правові документи, кількість яких дедалі зростає, зокрема законодавство про торгову марку, міжнародну торгівлю і свободу інформації.

І сама концепція, і її наслідок використовуються для виправдання усіх видів піратства: вона санкціонує насильство, маро-

¹¹⁷ *Перкінс Дж.* Исповедь экономического убийцы / Дж. Перкинс. – М. : Претекст, 2005. – С. 51.

дерство й убивство ні в чому не винних людей в Ірані, Панамі, Колумбії, Іраку, Сирії. Економічні вбивці, шакали й армії процвітають доти, поки їхніми діями пояснюють економічне зростання, – а його демонструють майже завжди. За допомогою «наукового» маніпулювання методами прогнозування, економетрики й статистики, якщо ви, наприклад, розбомбили місто й потім заново відбудували його, можна продемонструвати величезний стрибок в економічному зростанні.

Істина полягає в тому, що ми живемо неправдою. Найпростіше покласти провину на організовану змову, але ми не можемо цього зробити. Імперія залежить від ефективності великих банків, корпорацій і урядів, але це не змова.

Медіа – це також частина корпоратократії. «Дженерал електрик» володіє медіаконцерном Ен-бі-сі, «Дісней» – Ей-бі-сі, «Віаком» – Сі-бі-ес, а Сі-ен-ен входить у величезний конгломерат «АК Тайм Уорнер». Більшість газет, журналів і видавництв належать гігантським міжнародним корпораціям.

Чинovníки й директори, які контролюють майже всю інформацію, знають свою роботу. Протягом усього життя їх учили, що найважливіше їхнє завдання – зберігати, зміцнювати й розширювати успадковану ними систему. Вони дуже добре справляються з цими обов'язками, а коли зустрічають опір, стають нещадними. Так що говорити правду треба кожному із нас: розпізнати правду за зовнішнім прикриттям і зробити так, щоб її побачили всі. Говоріть про це у своїй родині й із своїми друзями: сійте слово.

Так про що ж розповідає Джон Перкінс у своїй книзі?

Про лицемірство продажних політиків, які розповідають байки про прискорення розвитку шляхом залучення іноземних інвестицій? А може, вона – лиховісна демонстрація того, що в новому однополярному світі від політиків абсолютно нічого не залежить, збірник прикладів, які наочно демонструють, що з ними зробить глобальна олігархічна влада, якщо по наївності або, собі на лихо, зненацька прозрівши, вони спробують повстати проти розвалу, грабежу й приниження?

Книга розповідає насамперед про те, що наших економістів, та й економістів інших країн, а разом з ними й колоніальну адміністрацію, тримають за «бовдурів у американському преферансі». Мені здається настав час сказати – ні! «демократичним реформам, яким

немає альтернативи» (улюблений лозунг Леоніда Кучми), розігнати всіх закордонних радників і розпочати жити своїм розумом¹¹⁸.

І знову, тут своє правдиве слово мусять сказати вчені НАН України.

ПІДСУМКИ

Простір навколо нас продовжує змінюватися. І вже зовсім скоро ми побачимо, як зміниться наша планета, погодні умови, в яких ми живемо, і природа. Навіть водні масиви змінять своє положення на карті. Від колишньої географії не залишиться і сліду.

Здійснюється трансформація Всесвіту. І нам, залишається сподіватися і вірити в те, що люди збережуться, оскільки вони будуть корисні і потрібні в майбутньому Землі. Але куди важливіше бути такими людьми вже зараз. А також пристосовуватися до нових умов і трансформувати своє мислення.

Усі зміни на нашій планеті, якими б згубними вони не здавалися, приведуть до кращого майбутнього. Але це зможуть зрозуміти лише підготовлені люди.

Спостерігаючи соціальні процеси, що відбуваються на планеті Земля можна прийти висновку про захоплення влади негативними силами, які намагаються знищувати населення планети. Війни, наркотики, алкоголь, хвороби і т. п. викошують населення мільйонами. Пожежі, цунамі, землетруси, зливи, снігопади тощо, наводять на думки, що діє негативна програма розвитку людства. За свідченням окремих спеціалістів квантової фізики платформа «Великого негативного» захопила значний простір хвильового енерго-інформаційного поля і знищує людство, реалізуючи антипрограму інволюції.

Це призвело до того, що архантропічна біомаса, яка отримала в ході нооеволюції фізичні і розумові здібності «хомо сапієнс», не отримала при цьому «душі» – (програми зв'язку з Вищими сферами, каналами, що сполучають людину з Вищим розумом Світобудови). Велика частина цієї ноогенної біомаси залишилася інертною. Але менша придбала надзвичайну пасіонарність, яку можна назвати надпасіонарністю.

¹¹⁸ Сенченко М.І. Латентна світова інформаційна війна. – Київ : Видавництво «ФОП Стебеляк», 2014 – 384 с.

Саме вона, ця надпасіонарна, ненатхненна сила, земний прояв космічної негативної енергії – «чорної енергії», стала правити нашим світом практично неподільно. Прагнучи до полюсу Мінус (Великого негативного, що «харчується» негативною енергією людства) вона пересилила тяжіння суперетносу вгору до позитивного інформаційно-енергетичного поля, сходження спочатку припинилося, потім повільно пішло назад. Як відомо, падати легше. Безодня тягне в себе. Інволюція – безодня.

Поширювані сьогодні переважно негативні відомості і образи явно недуховної властивості надають свідомості людей відповідну направленість, тому весь світ резонує саме на впливи подібного роду.

Оскільки будь-який матеріальний крок ініціюється ментальним імпульсом, то і всяке руйнування починається з ментальної підготовки відповідного поля діяльності. Людину необхідно настроїти на довжину хвилі насильства і руйнування, і саме це відбувається в наші дні. Хоча більшість людей вважають, ніби безперервний потік інформації – явище «прогресивне» і «збагачуюче знанням». За законом резонансу такі програми небезпечні тим, що вони не стільки інформують, скільки програмують. І це очевидно.

Наприклад, люди, хоча і не приймають убивства, війни і терор, але у свій вільний час охоче дивляться репортажі і бойовики саме на цю тему, і відповідні події в них показуються у все більше екстремальному, кривавому і жахливому виді. Так як тема того вимагає.

Творці подібної продукції, природно, знаходять виправдання такому «прогресивному явищу», бо і вони бажають «тільки добра». За їх думкою, *«це робиться тільки заради інформування людей і запобігання подібним явищам. Такі шокуючі картини показують людям голу правду і вселяють їм жах. Вони розуміють, як жорстокі і трагічні війни, вбивства і терор, і направляють свої зусилля на те, щоб перешкодити їм»*.

Але, поклавши руку на серце, скажіть, чи так вже вам необхідно щодня бачити криваві і жахливі сцени, щоб, нарешті, утямити для себе, що війни, вбивства, терор і т. п. – явища недобрі? Яким тупим потрібно бути, щоб потребувати подібного «роз'яснення»? У дійсності ж виходить навпаки: чим частіше з'являються ці сюжети і чим більше вони множаться в голові людей, тим частіше вони і відбуваються!

Дозволяючи подібним деструктивним коливанням проникати в нашу свідомість і підсвідомість, ми самі стаємо і розповсюджувачами і носіями таких картин і образів. Яка конкретна користь від неперервного інформування про недавні нещасні випадки, вбивства і бомбардування? Глобальне заклинання негативних коливань тільки посилює їх. Простий закон тонко матеріального світу незаперечний: *«Подібне притягує подібне»*.

Спостерігаючи за діями влади, що призводять до війн, терору і руйнуванню довкілля, невільно робимо висновок про їх зловмисність і винність в тому, що відбувається у світі. Це так, але реальність виходить за межі цього плану. Обмеживши себе подібною відносною реальністю, ми неминуче опинимося в порочному колі дуальності, іншими словами, як і раніше будемо бачити інших ворогами, а себе жертвами. Навіть будучи винними, ми станемо вважати себе жертвами обставин. Дуальність – це свого роду егоїстичні змагання, і ми не в силах перешкодити іншим у них приймати участь, але самі-то здатні відмовитися від них.

Немає нічого простішого, як звинувачувати «інших», і в першу чергу тих, від кого виходять біди і нещастя. Але духовне бачення свідчить про те, що зло змогло оволодіти всім світом лише унаслідок неблагочестивості кожного індивідуума.

Хто вважає себе і усіх інших живих істот частинами єдиного цілого і веде відповідний образ життя, тих називають досконалими, гармонійними людьми (тобто тих, що «сприймають світ як єдине ціле»). Вони здатні розрізняти і розпізнавати на кожному плані, що є любов, а що ні. «Засуджуй гріх, але люби грішника». Лише той, хто здатний любити, може прощати і уміє прощати, той в змозі розмежуватися з негативним. Хто може на всі сто відсотків звільнитися від негативного, той передає негативному нульовий відсоток енергії. Такі люди, що усвідомлюють Бога, істинні революціонери, оскільки вони не підживлюють пільму, а використовують її ж енергію для того, щоб принести до неї світло. Роблять вони це тому, що завдяки своєму духовному баченню уміють розуміти справжні причини бід.

Змінити цю трагічну ситуацію можуть тільки вчені генеруючі позитивні мислеформи, сформувати позитивне інформаційне поле України.

Аналізуючи праці різних учених, які займалися вивченням ноосфери (сфери Розуму), використовуючи власні дослідження,

ми прийшли до висновку: головним завданням Людини, як єдиної істоти наділеної Розумом, є поповнення своїм Інтелектом – Інтелекту Світового Розуму (Абсолюта, Бога, Ноосфери). Сьогодні достеменно відомо, що Людина має Розум – детерміновану субстанцію і стохастичний Інтелект.

Отже, призначенням кожної людини, яку відрізняє від інших біологічних видів наявність Розуму, є накопичення Інтелекту Світового Розуму в процесі творчої діяльності. Людині дано право жити. Вона має Розум. Кожна Людина повинна ставитися до себе надзвичайно серйозно і повинна відповідати своєму призначенню. Світ сьогодні знаходиться на розпутьті. Усі ідеї минулих століть реалізовані. Чим більш складну річ Ви хочете пізнати, тим більш складну ідею Ви повинні продукувати. А з математики відомо, чим більшу флуктуацію Ви хочете продукувати, тим більший потрібно мати масив елементів з якого робиться вибірка.

Якщо розглядати соціальні системи, то основою соціального розвитку є не класова боротьба, як вважають марксисты. Насправді соціальний розвиток – є розширення Інтелекту Світового Розуму з якого робляться вибірки з метою знаходження шляхів подальшого розвитку Світобудови. Саме це і є соціальний розвиток.

Часто можна чути думки про особливий менталітет української нації. Але як він формується? Про це ніхто не висловлює жодної ідеї. Формування менталітету логічно і послідовно визначається Давньою арійською філософією, згідно якої існує ментальний план, чи тонкоречовинна субстанція на якій збираються всі мислеформи людей – «ментальні тіла» чи «дух». Світовий розум, використовує «метод стискаючих відображень» чи аксіому теорії множин – аксіому вибору – для формування з першоїдеї – мислеформ. Ці мислеформи об'єднуються за спільними першоїдеями і переходять на нижній ментальний план, потім на астральний план, де отримують у відповідності до першоїдеї інформаційно-енергетичну складову і повертаються на фізичний план до людей, які генерували мислеформи. Мислеформи, які не мають своїх першоїдеї – зникають. Генеровані певним народом мислеформи і формують менталітет нації, її життєву позицію. Світовий Розум має певну інерцію і тому трансформації земного життя відбуваються із запізненням. Крім того, для ухвалення правильних рішень ще недостатньо справжніх знань, бо частина Людства, стурбована забезпечення свого матеріального тіла, їх не формує.

Отже завданням кожної Людини під час життя на землі – праця, в процесі якої в Людини виникають ідеї, які поповнюють ментальний план Світового розуму.

Усі наші думки матеріальні, оскільки саме вони, визначають дії і вчинки, які впливають на отримуваний результат. Своїм думками, Людина закладає програму дій, фокусуючи увагу на головній проблемі або меті у своєму житті, і тому дуже важливо направити свої думки в правильне русло.

Головні ідеї трансформації життєдіяльності Людства формують учені. І чим більше вчених працює на Планеті, тим більше формується позитивних ідей подальшого розвитку Людства. З'являються нові ідеї і нові технології покращення умов життя на Землі. Нові умови життя сприяють зростанню кількості вчених, людей які формують усе більше нових ідей поліпшення життя. І так до безкінечності

Йде війна. Знищується Слов'янський етнос, який поставляє природні багатства у західні країни, надаючи їм можливість добре жити. Але незабаром це скоро закінчиться. Слов'янський етнос ще якийсь час зможе бути донором і Заходу, і Сходу. Але потім (через десять-двадцять років) спрацює закладена в Суперетнос «програма» самозбереження (етноінстинкт підвиду) і Слов'янський етнос скине з себе «донорські пута». Він відкине «сферу мінус» (що веде людство до загибелі разом з його «заходом» і «сходом»), відкине її, відштовхне від себе. І почне стрімкий злет. Але не в звичному нам матеріалістичному розумінні. Слов'янський етнос не нарошуватиме кількість автомобілів, пілососів і холодильників, і не вдосконалюватиме їх до нескінченності.

З точки зору Вищого Розуму Світобудови всі ці речі мають нульову цінність, більше того, вони відволікають від головного, не дають їм розвиватися, як не дає розвиватися і говорити малюкові, що вибрався з колиски, соска-пустушка, що стирчить з його рота і непотрібна йому (непотрібна, незважаючи на те, що він звик до неї, як ми звикли до машин та кавомолок).

Зусилля Слов'янського етносу будуть зосереджені на проривних напрямках науки. Насамперед на теоретичній фізиці, квантовій механіці, космології, генетиці, генній інженерії, біотехнологіях і – це найважливіше і головне – на науці про мозок. Як відомо, наш мозок зараз використовується максимум на 7-10 відсотків. Призначення багатьох його відділів взагалі не визначено.

Про те, що наш мозок виник стихійно в результаті «біологічної» еволюції, в даний час може говорити лише повний невіглас і профан. Буде зроблено спробу розшифрувати доступну частину великої надеволюційної програми «розгортання» ... і так далі. Ми не будемо розвивати наші припущення і плодити здогади – всі перелічені дослідження вже ведуться прискореними темпами і за напрямками, про які тут говорити ще передчасно. Все це буде. Справа за вченими, Буде прорив...

На закінчення відмітимо, що починаючи мислити позитивно і упевнено про аспекти свого життя, ви берете під контроль усе, що відбувається з вами. Ви приводите своє життя в гармонію з причинами і наслідком. Ви сієте позитивні причини і пожинаєте позитивні наслідки. Ви починаєте сильніше вірити в себе і свої здібності. Ви чекаєте більше позитивних результатів. Ви притягаєте позитивних людей до кожної ситуації, і скоро ваше зовнішнє життя приходить у відповідність з внутрішнім світом конструктивного мислення. Усі ці трансформації починаються з ваших думок. Змініте своє мислення і ви обов'язково змініте своє життя. Головне, що треба зробити, – це змінити ментальний еквівалент того, що вам хочеться випробувати у реальному світі, а з цього витікає усе інше.

Сьогодні світ наближається до останньої соціальної революції, в результаті якої людська цивілізація перейде до адекватної соціальної організації. В ході цієї найбільшої революції будуть знищені еліти будь-якого толку. Це зло сучасної цивілізації і основний бар'єр на шляху її подальшого розвитку. Істинною ціною людини в суспільстві і колективі, в якому вона безпосередньо працює, буде тільки її праця на благо суспільства і її внесок у розвиток розуму.

Ліквідація еліт означає, що матеріальне забезпечення людини і її становище стає залежним тільки від рішень колективу, в якому вона безпосередньо працює. Ніяких загальнодержавних або регіональних виборів і законів про утримання державного апарату. Розподіл між колективами вирішують тільки представники зацікавлених колективів. Ніякої ієрархії колективів. Переміщення людини з одного колективу в інший відбувається за бажанням самої людини і її колективу. Ніяких законів, судів, конституцій, бо призначення усього цього сміття – захищати тільки еліту. Долю людини може вирішувати тільки вона сама і колектив, в якому вона працює.

В ході цієї революції в першу чергу буде знищена еліта держав західного світу. Це проблема першої половини століття.

Сьогодні у нас є простий вибір: або бути знищеними недолугою псевдоелітою, що виродилася і продовжує свою агонію, або знищити їх – усіх до єдиного, залишивши лише невинну «дрібницю» на показ для виховання молодого покоління. Ми мусимо самі вибрати своє майбутнє, а не чуже. І тут справа за вченими, яким теж належить зробити свій вибір...

Яка сила управляє рухом матерії? Дослідження учених привели їх до несподіваної відповіді. Творець квантової фізики Макс Планк під час своєї промови при отриманні Нобелівської премії вимовив наступне: «Усе у Всесвіті створюється і існує завдяки силі. Ми повинні припускати, що за цією силою стоїть Свідомий розум, який є матрицею всякої матерії».

Люди, які дійсно люблять Україну, повинні зрозуміти: йде знищення Вітчизни, народу, культурно-історичної спадщини. Можна мати багато грошей і не мати Батьківщини. Коли духовно і морально розкладений народ, виснажені сировинні ресурси землі, украї пошкоджена екологія і країна перетворена на радіоактивний смітник – де житимуть ваші діти? Ким вони стануть? Це питання рівнозначне для багатих і бідних.

Для тих людей, що ведуть країну до погибелі, вона не своя, у них немає Батьківщини. Вірніше є, але це не Україна. Відродити Вітчизну означає, передусім, відродити її людей. Відродити духовно і фізично, повернутися до своїх історичних коренів, древньої віри наших предків до Православ'я, як основи духовності і менталітету українського народу. Тут потрібна довга і копітка робота. Робота по усіх напрямках науки і культури. Необхідно використовувати медіа, вищу і середню школу. Нехай кожний на своєму місці робить що може, говорить правду і протидіє ліберальним починам. І це принесе свої плоди. Коли більшість людей упізнають правду і приймуть Православ'я як основу свого життя, будуть позитивно думати і світло Життя знову засяє над нашою країною. Пам'ятайте, нічого не робити і розслаблення подібні до смерті.

Наше тіло – це поле енергії, інформації і розуму, що знаходиться в стані постійного динамічного обміну з довкіллям. Імпульси розуму постійно, кожну секунду надають тілу нові форми для пристосування до вимог життя, що міняються.

Ваші думки матеріальні. Думайте про хороше, позитивне.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
-------------------	----------

РОЗДІЛ І. ОСОБЛИВОСТІ ПІЗНАННЯ ОТОЧУЮЧОГО СВІТУ

1.1. Загибель давніх знань	10
1.2. Чому й кому потрібно утаємничувати знання?	14
1.3. Звідки «жерці» отримали езотеричні знання?	15
1.4. Звідки з'явилися знання управління суспільними системами в давнину?	20
1.5. Таємниці війни в Іраку.....	23
1.6. Хто утаємничує знання колишніх цивілізацій?	26
1.7. Контроль над розвитком людства.....	28
1.8. Контроль розвитку науки в минулому	31
1.9. Сліди невидимої руки	36
1.10. Поява загрози.....	44

РОЗДІЛ І. ХТО СТОІТЬ ЗА КОНТРОЛЕМ І ФАЛЬСИФІКАЦІЄЮ НАУКИ?

2.1. Контроль науки «древніми жерцями».....	49
2.2. Контроль науки «новими жерцями» за допомогою наукометричних баз Scopus і Web of Science	52
2.3. Фальсифікація науки – три фатальні ідеї європейської цивілізації	59
2.4. Координаційні центри контролю і фальсифікації науки.....	64
2.5. Таємний Фонд світового уряду.....	69

РОЗДІЛ ІІІ. ВЗАЄМОДІЯ СВІДОМОСТІ І МАТЕРІАЛЬНОГО СВІТУ

3.1. Чи залежать властивості матерії від свідомості?	73
3.2. Чи можуть мільярди людей вплинути на світові події?	76
3.3. Думка – це енергія – ефект спостерігача	78
3.4. Сила думки.....	80
3.5. Зародження матеріалістичної науки.....	83

РОЗДІЛ IV. НООСФЕРНІ ДОСЛІДЖЕННЯ – ПРИЧИНА ІНКВІЗИЦІЯ ВЧЕНИХ

4.1. Академік Володимир Михайлович Бехтерев.....	87
4.2. Павло Флоренський	88
4.3. Французькі вчені Едвард Ле Руа і П'єр Тейяр де Шарден.....	91
4.4. Академік В. Вернадський	95
4.5. Новітні дослідження Віктора Вейника.....	98
4.6. Дослідження Фатея Шипунова	102
4.7. Лев Давидович Ландау	106
4.8. Професор М. О. Козирев і його теорія часу.....	109
4.9. «Лженаукові діячі» Валерій Слесарев та інші.....	119
4.10. Видатний винахідник Михайло Філіппов.....	121

РОЗДІЛ V. ІНКВІЗИЦІЯ НАУКИ І ВЧЕНИХ

5.1. Здобутки української радянської науки, що мали світове значення.....	126
5.2. Наука сучасної України – повна ліквідація	130
5.3. Історія взаємин влади і науки	135
5.4. Репресії вчених у СРСР	140
5.5. Основні віхи репресій	142
5.6. Де і скільки репресовано учених	144
5.7. Репресовані вчені науково-технічної сфери.....	149

РОЗДІЛ VI. ВІЙНА ПРОТИ ВЧЕНИХ

6.1. Смерть Рене Декарта – католицький слід	153
6.2. Вчені, що померли при загадкових обставинах	154
6.3. Викрадення італійського фізика Еttore Майорані ..	157
6.4. Загадкові смерті мікробіологів	158
6.5. Зачистка фізиків-ядерщиків Ірану	161
6.6. До чого веде інквізиція вчених?	164

РОЗДІЛ VII. ФАЛЬСИФІКАЦІЯ НАУКИ НА УГОДУ КОРПОРАЦІЯМ

7.1. Використання псевдонауки у піарі.....	168
7.2. Емоційний резонанс	170
7.3. Псевдонаука і гроші	174

7.4. Брехня прес-релізів	176
7.5. Специфічна мова «спіну»	177
7.6. Афери на липових «дослідженнях»	179
7.7. Сміттєва наука	182
7.8. Словниковий запас і міраж відгуків фахівців.....	184
7.9. Ефект ореолу і медіатори	187

РОЗДІЛ VIII. НАУКА НА СЛУЖБІ АГРЕСОРІВ

8.1. Наука ефективного поневолення країн	192
8.2. Технології «керованого хаосу»	194
8.3. Впровадження стратегії «керованого хаосу»	201
8.4. Наука економічних кілерів.....	206
8.5. Технологія роботи економічних кілерів.....	208
8.6. Хто ж стоїть за кілерами?	211
8.7. Наука нової стратегії будівництва імперій	213

ПІДСУМКИ	216
-----------------------	-----

Наукове видання

Сенченко Микола Іванович

**КОНТРОЛЬ І ФАЛЬСИФІКАЦІЯ НАУКИ.
ІНКВІЗИЦІЯ ВЧЕНИХ**

Керівник видавничого проекту *Зарицький В. І.*
Комп'ютерний дизайн *Бережна О. В.*
Дизайн обкладинки *Бережна О. В.*

Редактор *Бондарь В.*

Підписано до друку 05.08.2024. Формат 60х84 ¹/16.
Ум. друк. арк. 13,14. Обл.-вид. арк. 11,70.

Видавець і виготовлювач: ТОВ «Видавництво «Ліра-К»,
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи ДК № 3981 від 15.02.2011.
03142, м. Київ, вул. В. Стуса, 22/1.
тел./факс (044) 247-93-37; (050) 462-95-48
Сайт: lira-k.com.ua, редакція: zv_lira@ukr.net